

Mihály O. István – Funke Attiláné Mihály Katalin

Nagyapa nótái

Mályinka – Erding, 2001

A bihari határszélen...

A bihari határszélen nem is olyan régen
Halva találtak egy legényt a temetőszélen.
Hűtlen lett a szeretője, mással ment az esküvőre,
A legénynek bánatába hasadt meg a szíve.

Lezajlott a lakodalom, nem is olyan régen,
Öltözködik a menyasszony tiszta feketébe.
Kimegyen a temetőre, ráborul a sírkeresztre,
Menyasszonyi koszorúját teszi a sírkőre.

A cigányok sátora...

A cigányok sátora, ladi-ladi-dom, sárga liliom,
Leégett az éjszaka, ladi-ladi-dom, sárga liliom.
Én a vajdát nem bánom, csak a lányát sajnálom.
Mert ő volt az a zimberi-zombori jó asszony, szép asszony,
Ladi-ladi-dom, sárga liliom.

A Csap utcán végestelen-végig...

A csap utcán végestelen-végig minden kiskapuba rózsa nyílik.
Minden kiskapuba kettő-három, csak az enyém hervadt el a nyáron.
Most is fent van a csillag az égen, pedig te már hűtlen lettél régen.
Az a csillag az én bizonyosságom, temiattad van a boldogtalanságom.

A csitári hegyek alatt...

A csitári hegyek alatt régen leesett a hó.
Úgy hallottam, kisangyalom, véled esett el a ló.
Kitörted a kezedet, mivel ölelsz engemet?
Így hát, kedves kisangyalom, nem lehetek a tied.

Adriai jeges tenger habjai...

Adriai jeges tenger habjai de sárga,
Azon visznek el engemet Dél-Amerikába.
Ott is én leszek az első, én állok első sorba,
Isten veled szülőházám, látlak-e valaha.

A fonóba szól a nóta...

A fonóba szól a nóta, én Istenem, jaj, de régen hallgatom,
Eszembe jut árvaságom, rég elvesztett boldogságom siratom.
Daloljatok csak még egyet, bánatosat, keserveset, utolsót,
Édesanyám, ne sirasson, a fiának csináltasson koporsót.

Kiállok a kiskapuba, arra járnak a fonóba a lányok,
Jaj, de búsan nézegetek, szomorúan tekintetek utánuk.
El-el nézem mindegyiket, mégsem látom az enyémet, nem biz én.
Én Istenem, hogy is látnám, hisz elhagyott engem árván a szegény.

A házunk tetején zsúpfedél van...

A házunk tetején zsúpfedél van és ha tél van, összebújunk, kicsi párom.
Boldogságom látom a két szemeden, hidd el, babám, ez az igaz szerelem.
A házunk tetején zsúpfedél van és ha tél van, összebújunk, kicsi párom.

Vasárnap délelőtt a nagy harang szól, és ilyenkor te vagy az én imádságom.
Boldogságom látom a két szemeden, hidd el, babám, ez az igaz szerelem.
A házunk tetején zsúpfedél van, és ilyenkor te vagy az én imádságom.

Ahogy én szeretlek, nem szeret úgy senki...

Ahogy én szeretlek, nem szeret úgy senki,
Ahogy én csókollak, nem csókol úgy senki.
Így sohase vártak, így sohase kértek,
Így még nem szerettek soha-soha téged.

Minden virág az én szerelmemből nyílik,
Ez az én szerelmem elkísér a sírig.
Minden nóta az én bánatomat zengi,
Ahogy én szeretlek, nem szeret úgy senki.

Ahol az én bölcsőm ringott...

Ahol az én bölcsőm ringott szebb a vidék, szebb a termő rózsza,
Emléke még mindig kísér, minden éjjel álmodozom róla.
Ott nevelt az édesanyám, féltő gonddal tanított a jóra,
Este, mikor elringatott, szépen szólt az altatgató nóta.

Meséljen még, édesanyám, olyan szépen, mint azelőtt régen,
Ne fájjon úgy a csalódás, ami elmúlt, vissza sose térjen.
A szívemnek mutassa meg, merre vezet a feledés útja,
Ott, ahol a bölcsőm ringott, boldog leszek, édesanyám, újra.

A jólsvai kertek alatt...

A jólsvai kertek alatt folyik el a kanális,
Abba fürdik, abba fürdik meg a gólyamadár is.
Két szárnyával csapdossa rám a vizet,
Most tudom már, most tudom már, hogy a babám nem szeret.

A jólsvai kertek alatt van egy kerek halastó,
Abba úszik, abba úszik egy fekete koporsó.
Koporsóból kilátszik a gyászos szemfedél,
Rá van írva: Kedves édesanyám, de hiába neveltél.

A kanyargó Tisza partján ott születtem...

A kanyargó Tisza partján ott születtem,
Oda vágyik egyre vissza szívem-lelkem.
Pásztorsíptól hangos ott az árvalányhajt termő róna,
Édesebb ott a madárdal, kékebb az ég, hívebb a lány, szebb a rózsza.

Látlak-e még, szőke Tisza füzes partja,
Kondulsz-e még csendes falum kis harangja.
Vár-e még rám az a kislány fájó szívvel, ahogy írta,
Térdelek-e még előtted, édesanyám kakukkfűvel benőtt sírja.

Szülőföldem, rád gondolok mindörökké,
De úgy érzem, nem látlak én soha többé.
Ha itt ér el a halálom, ne hagyjatok idegenbe,
A kanyargó Tisza partján temesetek akáclombos temetőbe.

Akácos út, ha végigmegyek rajtad én...

Akácos út, ha végigmegyek rajtad én,
Eszembe jut egy régi szép emlék.
Nyár este volt, pacsirta szólt talán,
Ott kóborolt, csavargott egy cigány.

Megszólítám, de jó, hogy megtalállak itt,
A legszebb lány, tudod-e, hol lakik.
Amott lakik, túl az akácsoron,
Ma este lesz a nagy lakodalom.

Egy ablaknál állj meg, cigány,
Úgy muzsikálj, hogy hadd sírjon ez a barna lány.
Olyan legyen, mint egy szerelmes könnyes vallomás,
Csak csendesen, hogy ne hallja senki más.

Az éjmadár átsuhan a kis városon,
Éjfélre jár, én az utcát rovom.
A holdsugár a deres hajamra süt,
Sivár az élet, csend honol mindenütt.

Azóta már más asszonya lett a lány,
Ez a nóta fülemben zeng csupán,
Én Istenem, az idő hogy elszalad,
Szívemben már csupán e dal maradt.

Te csak dalolj, kacagj, neved,
Enyém a könny, számomra úgyszólván már öröm.
Attól se félj, hogy a kacaj a szívemen üt sebet,
Te csak dalolj, kacagj ki engemet.

A Kárpátok hegy aljába vadrózsa virágzik...

A Kárpátok hegy aljába vadrózsa virágzik,
Alatta egy határvadász vígan masírozik.
Ne menj arra, határvadász, mert meglő a román,
Nincsen, aki megsirasson, messze az édesanyád.

Nem kell engem megsiratni, nem vagyok én árva,
Én vagyok a századomnak legszebb katonája.
Majd megsirat, majd meggyászol engem a román ágyú,
Fejem felett süvölt a szél, robban az ágyúgolyó.

Édesanyám levelet írt katonafiának,
Gyere haza, kedves fiam végleges szabadságra.
A hadnagy úr visszaírja, ne várja a katonafiát,
A kárpátok hegy aljába ássák meg a fia sírját.

Akinek a lelke beteg, vagy a szíve vérzik...

Akinek a lelke beteg, vagy a szíve vérzik,
Hajjjon be négy-öt litert minden nap egy hétig.
Húzassa el a cigánnyal, az anyja kiskésit,
Jegenyefák, jegenyefák nem nőnek az égig.

Búnak-bajnak orvosságát kiskocsmákba mérik,
Ott mulatom ki magamat estétől éjfélig,
Elhúzatom a cigánnyal százszor azt a régit:
Jegenyefák, jegenyefák nem nőnek az égig.

Alkonyat szállt a pusztára...

Alkonyat szállt a pusztára, kegyetlenül füttyül a szél,
Még az ebet is becsalják, fedélt keres, aki csak él.
Vándorlegény jár egyedül, feje felett varjú repül,
Kerülgeti régóta már, egyre mondja, hogy kár, kár, kár.

Keresztfa áll az út szélén, rajta szentelt Mária-kép.
Szegénylegény, vándorlegény, roskadozva alája tér.
Párnája a havas árok, feje felett varjú károg,
Kerülgeti régóta már, egyre mondja, hogy kár, kár, kár.

Amerre én járok, még a fák is sírnak...

Amerre én járok, még a fák is sírnak,
A fa ágairól a levelek hullnak.
Hulljatok, levelek, rejtsetek el engem,
Mert az én szeretőm mást szeret, nem engem.

Amerre most magyar fiúk járnak...

Amerre most magyar fiúk járnak,
Sötét felhők nem borítanak árnyat.
A felhőkből véres eső patakzik,
Magyar fiú a románra haragszik.

Megüzenem a román királynak,
Hagyjon békét szép Magyarországnak.
Mert a magyar nem ijed meg senkitől,
Nincs is oka félni, csak az Istentől.

A mi házunk kiskertjébe kinyílt...

A mi házunk kiskertjébe kinyílt egy árva tearózsa,
Arra jár egy magyar baka, rózsát szakít holdvilágos éjszaka.
Leszedi a rózsát a tövéről, nem engedi Mancikáját az öléből.
Páros csókot ad a lány ajkára, a Mancika szájára.

A mi házunk tetejére rászállott egy árva kismadárka,
Mindig csak azt csicsergi, hogy őtet is elhagyta a párja.
Párjavesztett madár talál párját, kivel erdőt, kivel mezőt újra bejárja.
Lásd, én a babámat nem sajnálom, mert be vagyok zárva.

Amikor a magyar huszár...

Amikor a magyar huszár felül a lovára,
Bevágja csákóját a gyászos homlokába.
Bevágja csákóját a két fekete szemébe,
Hogy ne lássa senki, hová hull a könnye.

Hullanak a könnyei a lova serényére,
Ugyan, kisangyalom, jutok-e még az eszedbe.
Jutol, kisangyalom, nem leszel elfelejtve,
Te leszel a rózsza a csákóm tetejébe.

Amikor a vadgalambot hallom az erdőbe sírni...

Amikor a vadgalambot hallom az erdőbe sírni,
Szár az ágról bús gerlicét párját vissza-visszasírni.
Istenem, ha eszembe jut régi álmom, világom,
Vadgalambbal én is sírok, sírva keresem a párom.

Amikor az édesanyám imakönyvét utoljára kértem...

Amikor az édesanyám imakönyvét utoljára kértem,
Ágya elé letérdeltem, a jó Istent könyörögve kértem.
Mefogadtam néki, esküt tettem rája,
Józan ember lesz belőlem, akkor is, ha két szemét lezárja.

Aztán jött egy hamis asszony, ki csókjával belevitt a bűnbe,
Megtanított az éjszakát átzülleni a cigányzenével.
Esküszegő lettem, szépasszony bolondja,
Így jár, aki éjjel mulat, nappal meg a Miatyánkot mondja.

Amikor majd én nem leszek...

Amikor majd én nem leszek, akkor tudd meg, hogy ki voltam néked.
Amikor majd a szívedet száz tövissel tépi meg az élet.
Nem véd senki gonoszoktól, kővel dobnak, nem lesz kinek fájjon,
Hazudtad csak a szerelmet, el is tűnt, mint szép tavaszi álom.

Majd, ha egyszer megtudod, hogy a te vétked vitt engem a sírba,
Boruljál rá a fejfámra, boruljál rá a fejfámra sírva.
Ott mondd el, hogy megbántad már, hogy neked is fájt ez a nagy vétek,
Akkor szívem a sír mélyén mindörökre megbocsát majd néked.

A mi öreg Bodri kutyánk...

A mi öreg Bodri kutyánk ki szokott a faluvégre járni,
Meg-megáll a keresztútnál minden este valakire várni.
Három éve múlt már annak hű gazdáját idáig kísérte,
És azóta minden este kiballag a faluvégre érte.

A mi öreg Bodri kutyánk még mindig a faluvégét járja,
Jönnek-mennek az emberek hű gazdáját se találja.
Valahol a Don-kanyarba piros vérét idegen föld issza,
Eridj haza, Bodri kutyám, nem jön a te gazdád többé vissza.

A miskolci Búza téren Béla cigány húzza...

A miskolci Búza téren Béla cigány húzza,
Hajlik ide, hajlik oda két szál tearózsa.
Énfelem is hajladozott, mosolygott egy rózsza,
Bár sohase hajladozott, ne mosolygott volna.

Bíró, bíró, bíró, bíró, mályinkai bíró,
Egye ki, de vágja ki a két szemed a holló.
Mért vetted be, mért vetted be a babám katonának,
Engem tettél, engem tettél örökös árvának.

A miskolci Búza téren lakik egy menyecske...

A miskolci Búza téren lakik egy menyecske,
Tulipános ablakához járok minden este.
Kacsints egyet, a szokásod a jó Isten tartsa,
Még az éjjel veled alszok, úgy e szívem, Marcsa.

Arra vigyázz, hogy az urad ne tudjon meg semmit,
Vacsorát is úgy készítsd el, ahogy neki tetszik,
Aztán küldd el a kocsmába, te meg maradj ágyba,
Arra vigyázz, hogy az ajtó be ne legyen zárva.

A miskolci fegyház kőből van kirakva...

A miskolci fegyház kőből van kirakva,
De sok édesanya sírva jár alatta.
Ne sírj, édesanyám, így kell annak lenni,
Minden jó családba kell egy rossznak lenni.

Testvérek, rokonok, de hűtlenek vagytok,
Nehéz rabságimból hogy ki nem váltotok.
Letelik az idő, haza fogok menni,
Testvéri jóságtok meg fogom szolgálni.

A miskolci vigadóba szépen szól a magyar nóta...

A miskolci vigadóba szépen szól a magyar nóta,
Viszi a szél, fújja a szél ki az oláh frontra.
Határvadász szívéhez kap, golyó száll beléje,
És a legszebb magyar nótát viszi fel a magas égbe.

Amott, amott, a domb oldalába...

Amott, amott, a domb oldalába,
Ül két juhász fekete subába.
Amint ők ott ketten beszélgetnek,
Azt mondta a gazdag a szegénynek:

Hallod-e, te szegény juhászlegény,
Van énnálam tele pénzzel erszény.
Megvenném a szegénységet tőled,
Ráadásul add a szeretődöt.

Ha az a pénz lenne csak foglaló,
Ezerannyi meg a borraivaló,
E világot adnák ráadásnak,
Szép szeretőm mégse adnám másnak.

Juhász, juhász, szegény juhászlegény,
Hátha megcsal téged ez a remény.
A szeretőd mást szeret, nem téged,
Odalesz majd minden reménységed.

Akkor leszek én igazán szegény,
Szegény, szegény, szegény juhászlegény.

Amott legel, amott legel...

Amott legel, amott legel, amott legel hat pej csikó magába,
Mind a hatnak, mind a hatnak, mind a hatnak béklyóba van a lába.
Gyere, babám, téríjjük meg a csikót,
Reszeljük le, reszeljük le, reszeljük le a lábáról a béklyót.

Lereszeltük, lereszeltük, lereszeltük a lábáról a béklyót,
Most már pajtás, most már pajtás,
Most már pajtás merre hajtsuk a csikót.
Arra hajtsuk, amerre a nap leszállt, amerre a volt gazdája sose jár.

Anyám, anyám, kedves édesanyám...

Anyám, anyám, kedves édesanyám,
Te voltál a felnevelő dajkám.
Születésem napján, jaj, de megörültél,
Engem katonának felneveltél.

Anyám, anyám, kedves édesanyám,
Szedje össze minden civil ruhám.
Szedje össze, tegye a láda fenekére,
Mert én három évig nem öltözök bele.

Anyám, anyám, édesanyám, mondd meg nékem...

Anyám, anyám, édesanyám, mondd meg nékem,
Mért néznek rám olyan nagyon a legények.
A legények, ha rám néznek, meg is állnak,
Hát én akkor, édesanyám mit csináljak.

Lányom, lányom, édes lányom, kicsi vagy még,
Legényekhez szeretőnek gyenge vagy még.
A legények, hogyha néznek, meg is állnak,
Édes lányom, hunyd le a te szempilládat.

Hunyom, hunyom, édesanyám, hunyogatom,
De mi haszna, hogyha megint nyitogatom.
A szívemnek van egy titkos akaratja,
Ami az én szempillámat nyitogatja.

A pécskai cigánysoron nagy a sírás-rívás...

A pécskai cigánysoron nagy a sírás-rívás,
A pécskai cigánysoron haldoklik a primás.
Ezüstbotján támaszkodik mellette a vajda,
Nem látszik a nagy tisztesség, csak a bánat rajta.

Kálmán fiam, hívjunk papot, mi a kívánságod,
Mielőtt az atyavajda trónusát meglátod.
Nem kell a pap, minek a pap, csak az a kérésem,
A hegedűm, a hegedűm temessék el vélem.

Megbocsátja a nagy Isten, tudom, minden bűnöm,
Ha a kedves nótáját én el-elhegedülöm.
Hátrafordul lopva, titkon könnyet ejt a vajda,
Kálmán cigány az Istennek hegedül már nagyba.

Aranyos Bözsikém...

Aranyos Bözsikém, míg nálatok jártam,
Ablakid alatt de sokat megálltam.
De én aztat nem vetem a szemedre,
Van édesanyád, juttassa eszedbe.

Aranyos Bözsikém, majd fogsz még te sírni,
Mikor engem katonának fognak vinni.
Elrabolnak tőled egy vasárnap este,
Páros csókjaidért áldjon meg az Isten.

A szél a levelet ide-odafújja...

A szél a levelet ide-odafújja,
A szegénylegénynek szomorú a sorsa.
Ma még rózsás élet, holnap sötét álom,
Ne sajnáld a csókjaidat gyönyörű virágom

Asszony lesz a lányból...

Asszony lesz a lányból, a bimbóból rózsza,
Sok-sok édes percből lesz egy boldog óra.
Az órákból napok, a napokból évek,
Szép göndör hajadból lassan hófehér lesz, lassan hófehér lesz.

Nem állíthatjuk meg az idő járását,
Meg nem állíthatjuk a rózsza hullását.
Az idő elmúlik, a rózsza lehullik,
De a mi szerelmünk soha el nem múlik, soha el nem múlik.

Asztalosék kapufáját...

Asztalosék kapufáját most kendőzik, cifrázzák a lányok,
Most jönnek a mátkapárok, most kezdik rá húzni a cigányok.
Amott jön a legényekkel a tiszteletes az alvégről,
Most hasad meg szegény szívem, most lopják le napomat az égről.

Édesanyám arra kérem, menjen el a tiszteletes úrhoz,
Vigyázzon, hogy meg ne lássák, kerüljön a kerti kiskapuhoz.
Meg ne háborítsa őket, csak úgy súgja a fülébe csendbe,
Hogy ha őket összeadta, jöjjön el és temessen el engem.

A virágnak megtiltani nem lehet...

A virágnak megtiltani nem lehet,
Hogy ne nyíljon, ha jön a szép kikelet.
Kikelet a leány, virág, szerelem,
Kikeletre virítani kénytelen.

Ragyogj reám, boldogságom csillaga,
Hogy ne legyen a szívembe éjszaka.
Szeress engem, szívem párja, ha lehet,
Hogy az Isten áldja meg a lelkedet.

A visnyai sürgönypózna....

A visnyai sürgönypózna, jaj, de magos,
Tetejébe a porcelán, jaj, de poros.
Rá van csavarítva az a kutya derót,
Akármilyen magos, leadja a szót.

Megüzenem a rózsámnak még mai nap,
Telefonon ne várja a csókjaimat.
Majd ha hazarepít a robogó vonat,
Személyesen adom le a csókomat.

Az, akinek bánata van, minden reggel...(1.)

Az, akinek bánata van, minden reggel könnyes szemmel ébred,
Én is azért sírok annyit, mert feledni sose tudlak téged.
Fel-felsír a lélek bennem, úgy érzem, hogy itt vagy velem hideg éjszakákon,
Pedig csak sóhajtásim repül feléd fehér lepkeszárnyon.

Az, akinek bánata van minden reggel...(2.)

Az, akinek bánata van minden reggel könnyes szemmel ébred,
Én is azért sírok annyit, mert feledni sose tudlak téged.
Felcsendül a hangod bennem, úgy érzem, hogy itt vagy velem hosszú éjszakákon,
Pedig csak a képzeletem röpít feléd színes lepkeszárnyon.

Hulldogálnak a hópelyhek, körülöttem megdermed az élet,
S én még mindig azt hiszem, hogy az új tavasz visszahoz majd téged.
De te nem jössz vissza többé, virágok sem nyílnak nékem odakünn a réten,
Boldogságra vágytam egyszer és a bánat lett az osztályrészem.

Az asszony, ha veszekszik...

Az asszony, ha veszekszik, nagyon hamar öregszik.
Ha sokat jár a szája, ráncos lesz a rózsabimbós orcája.
Az idő, bár elhalad, minden asszony szép marad,
Csak az, aki veszekszik, egyedül a mérges asszony öregszik.

Maradjon csak, maradjon békességbe az asszony,
Mert ha perel, megkékül, a duzzogó asszony hamar megvénül.
Az idő, bár elhalad, minden asszony szép marad,
Csak az, aki veszekszik, egyedül a mérges asszony öregszik.

Az egri ménes mind szürke...

Az egri ménes mind szürke, az egri kislány mind büszke.
Ha büszke, büszke, van néki mibe, az egri ménes mind szürke.
Az egri ménes mind fakó, az egri kislány mind apró.
Ha apró, apró, dologra való, az egri ménes mind fakó.

Az éjszaka nem aludtam, fájt a gyenge szívem...

Az éjszaka nem aludtam, fájt a gyenge szívem,
Az hagyott el, kit szerettem, verje meg az Isten.
Verje meg az egek ura, aki a kedves babáját örökre elhagyja.

Ellőtték a jobb karomat, folyik a piros vérem,
Nincsen nékem édesanyám, ki bekösse nékem.
Gyere, kisangyalom, kösd be sebeimet, gyógyítsd meg a bánatos szívemet.

Az én jó apámnál nincs jobb a világon...

Az én jó apámnál nincs jobb a világon,
Hiába keresem, párját nem találom.
Mikor rá gondolok, mintha róla szólna,
Szívemben egy szép dal, egy gyönyörű nóta.

Az én jó apámnak nincsen rossz barátja,
Nincsen szenvedélye, boldog a családjá.
Fárad éjjel-nappal, de már alig várja,
Mikor a gyermekét karjaiba zárja.

Tudom, édesapám, sok bajod volt vélem,
Mégis, de sok mindent tettél eddig értem
Nélküled nem volna az életem ilyen szép,
Azt kívánom néked, nagyon soká éljél.

Az én rózsám, kedves rózsám...

Az én rózsám, kedves rózsám, Vas megyének legszebb lánya,
Nincsen neki, nem lesz neki semmiféle hozománya.
De amikor belenéz a szemembe, valami úgy muzsikál a szívembe.
Én se bánom, ő se bánja, csak én lehessenek a párja.

Azt a kutya mindenedet...

Azt a kutya mindenedet, ne csalogasd a szívemet.
Csalogatott engem más is, náladnál szebb virágszál is.
Ette volna meg a fene, ki a szerelmet elkezdte.
Mert ha szerelem nem volna, bánatos lány egy se volna.

Csak azt nem adom én soké, hogy a babám olyan, mint én.
Mégis van egy hiba benne, kék a szeme, nem fekete.
Majd elvisszük a festőbe, befestetjük feketére.
Ha nem fogja feketére, befogja világoskékre.

Azt beszélük a faluba...

Azt beszélük a faluba, hogy te bús vagy, hallgatag,
Ki-kiállsz a kaputokba, két szemedből könny fakad.
Azt hitted, hogy engem csalsz meg, magcsaltad te magadat,
Én legalább megsiratlak, neked sírni nem szabad.

Azt hittem, hogy lassan-lassan elfelejtesz engemet,
Azt hittem, hogy lassan-lassan másnak adod szívedet.
A virág csak egyszer nyílik és elhervad azután,
Szeretni csak egyszer lehet, tiszta szívből, igazán.

Azt mondta az édesanyám, mért halovány az én orcám...

Azt mondta az édesanyám, mért halovány az én orcám,
Pedig te aztat jól tudod, mért olyan halovány.
Virágja vagyok az ősznek, hervadó virágja,
Édesanyám, mért is szültél erre a világra.

Azt mondtad, hogy legyek én egy legény szeretője,
El is készítetted mindent menyegző estére.
Készítsd el hát ibolyaszínkék selyemruhámat,
Ha meghalok, édesanyám, tartsd meg a lagzimat.

Vőféjeim jobb karjára szalagot kössetek,
Lánypajtásim Isten áldjon, búcsúzom tőletek.
Vőlegényem karom helyett fogjad a fejfámat,
Legyen meg hát édesanyám régi kívánsága.

Áldott magyar hazám, édes szülőanyám...

Áldott magyar hazám, édes szülőanyám,
Tőled a sors milyen mostohán elsodort.
Ámbár a nagyvilág hírt és vagyont megad,
Kóbor cigány vándorként bolyongok csak én.

Sárbogár, Dombóvár vadvirágos vidék,
Napsütött Hortobágy, visszavártok-e még?
Százszínű délibáb csókja csábít engem,
Sárbogár, Dombóvár, ringasd el a lelkem.

Áll a malom, áll a vitorlája...

Áll a malom, áll a vitorlája,
Barna kislány mit főz vacsorára.
Halpaprikást, mi gondja van rája,
Estére várom a rózsám vacsorára.

Már minálunk az jött a szokásba,
Nem táncolunk alacsony csárdába.
Alacsony a csárda mestergerendája,
Letörik a legény tollas bokrétája.
Letörik a legény tollas bokrétája.

Áll egy hajó a Balaton vizébe...

Áll egy hajó a Balaton vizébe,
Megakadt egy rózsabokor tövébe.
Rózsabokrot ki kell vágni,
A hadihajónak meg kell állni,
Hadd tudjon a kisangyalom beszállni.

Által mennék én a Tiszán...

Által mennék én a Tiszán ladikon, ladikon, de ladikon.
Azt se tudom, hol lakik a galambom, hol lakik a galambom.
Ott lakik a városba, a harmadik utcába,
Piros rózsza, kék nefelejcs, viola nyílik az ablakába.

Tisza partján lóra ülni nem merek, lóra ülni nem merek,
Attól félek félrecsúszik a nyereg, félrecsúszik a nyereg.
Félrecsúszik a nyereg, én meg a széles Tiszába beleesek,
Széles a Tisza, habjai közt elveszek, a babámé nem leszek.

Tisza partján nem jó mélyen aludni, nem jó mélyen aludni,
Mert a Tisza ki is szokott önteni, ki is szokott önteni.
Elviszi a kalapom, a szép fekete csárdás kalapom,
Mivel mondok jó éjszakát galambom, jó éjszakát galambom.

Árad a Duna vize...

Árad a Duna vize, elfolyik a Fekete-tengerbe.
Furcsa egy nyavalya, ha zajlik a szerelem az emberbe.
Árad is, zajlik is, fázik is, melege is van tőle.
Ott benn, a szíve körül száz fokot mutat a hőmérője.

Dörmög az öregapánk, szidja is a bolondos népséget,
Egyszer tán észre tér, s vége lesz a fura betegségnek.
Észre tér, véget ér, elfogy a szerelem az emberből,
Majd, ha a Duna vize visszajön a Fekete-tengerből.

Árnyas erdő, lombos liget...

Árnyas erdő, lombos liget, sokat jártam köztetek.
Ti tudjátok, mi fáj nekem, mi bántja a szívemet.
Ti tudjátok, mi fáj nekem, mi bántja a szívemet.
Szerettem egy barna kislányt, ki az enyém nem lehet.

Kimegyek a temetőbe, gyere velem, kedvesem,
Leülünk egy sötét sírra, beszélgetünk csendesen.
Azt a helyet jól megjegyezd, lesz még arra sok idő,
Majd ha a sors üldözni fog, ott lesz majd a pihenő.

Árok is van, gödör is van...

Árok is van, gödör is van, szép lány is van, csúnya is van.
Egy kislánynak csak a szeme, szemefénye vitt engem a, vitt engem a szerelembe.
Volt szeretőm tizenhárom, tíz elhagy, még marad három.
Kettő megcsal, marad még egy, marad még
Azt az egyet, azt az egyet én csalom meg, én csalom meg.

Árvalányhaj lengedez a hegytetőn...

Árvalányhaj lengedez a hegytetőn,
Árva vagyok, elhagyott a szeretőm.
A szememből csak egy árva könny csorog,
Érzi szívem, nemsokára meghalok.

Ha meghalok, nem kell nekem szerető,
Szeretőm lesz majd a gyászos temető.
A fejfámra csak az legyen ráírva,
Én is voltam hű szerető valaha.

Badacsonyi kéknyelút, finom, drága, jó nedűt...

Badacsonyi kéknyelút, finom, drága, jó nedűt ittam este.
Kilenc rajkó hegedült, egy kislány meg beleült az ölembe.
A húr pattant, a csók csattant, a kéknyelű jókedvünket tetézte,
Három éjjel, három nap, nékem, meg a páromnak megérte.

Megittunk mi minden bort, ami Badacsonyba volt a pincébe.
Nem töltöttük pohárba, sem porcelán kupába, sem icébe.
Csapról nyeltük a jó nedűt, az italtól megszomjajztunk csodára,
Három napig kóstoltuk egymást, addig csókoltuk csodára.

Badacsonyi nyárfás parton...

Badacsonyi nyárfás parton elmerengve állok,
A Balaton tükre felett szállnak a sirályok.
Úgy elnézem, mindegyiknek van párja,
Csak én vagyok a világon elhagyatott árva.

Badacsonyi zöld erdőbe születtem...

Badacsonyi zöld erdőbe születtem,
Dajkám se volt, mégis felnevelkedtem.
Mostoha volt még az édesanyám is,
Sej, száraz ágról elszáll még a madár is.

Badacsonyi zöld erdőbe van egy fa,
Azt senki se tudja, mi terem rajta.
Terem azon hű szerelem párjával,
Minek ez az élet más megunt babájával.

Baj van, nagy baj...

Baj van, nagy baj az én szívem körül, csípje meg a kánya,
Még azt mondják, hogy szerelmes nagyon az édesanyám lánya.
Százán epekednek, hiába járnak piros csizmám nyomába,
Csak az az egy legény, nagyon kényes szegény, csípje meg a kánya.

Balaton közepe náddal van kerítve...

Balaton közepe náddal van kerítve,
Kerítés közepén rózsafa ültetve.
Elmennék én érte a kék tó kellős közepébe,
Ahol a Balaton náddal van kerítve.

Ringató Balaton hozd vissza őt nékem.
Mert önála nélkül mit ér az életem.
Elmennék én érte a kék tó kellős közepébe,
Ahol a Balaton náddal van kerítve.

Balog Örzse keszkendőjét...

Balog Örzse keszkendőjét égő könnyel sírta tele, sírta tele.
Az a legény, aki adta, hitegette, játszott vele, játszott vele.
Megy a násznép lányos házhoz, húz a cigány vígat, zengőt, vígat, zengőt.
Azalatt a Tisza-parton megtaláltak egy kis kendőt, egy selyemkendőt.

Barázdába szépen szólt a pacsirta...(1.)

Barázdába szépen szólt a pacsirta,
Leveletem régi szeretőm írta.
Könnyes szemmel azt olvasom belőle,
Hogyha lehet, hacsak lehet, halál választ el tőle.

Barázdába a pacsirta szépen szólt,
Haragszik rám a szeretőm, mert nem szólt.
Ne haragudj, kisangyalom, ne hallgassál senkire,
Én tégedet el nem hagylak, esküszöm az egekre.

Barázdába szépen szólt a pacsirta...(2.)

Barázdába szépen szólt a pacsirta,
Öreg baka az ágyába hallgassa.
Kelj fel, baka, pucold ki a bakancsod,
Korán reggel ki kell néked rukkolnod.

Kivonulunk a laktanya elébe,
Százados úr odavágtat elénkbe.
Hej, fiaim, kijelentem előre,
Egyenesen kimegyünk a harctérre.

A harctéren megindul a hadsereg,
Az erdőbe még a fa is kesereg.
Ágyúgolyó hasítsa a levegőt,
Román holttest borítja a harcmezőt.

Barázdába szólt a fülemüle...

Barázdába szólt a fülemüle,
Jaj, de gyönyörűségecs legény ez.
Göndör haját félrefésülgeti,
Babáját kedvére öleli.

Barna kislány ablakába...

Barna kislány ablakába jó estét, jó estét.
Szállást kérni jöttem hozzád, ha beeresztenél.
Mindenféle csavargónak szállást nem adhatok,
Nincs itthon az édeanyám, csak egyedül vagyok.

De azért a szép szavadért téged beengedlek,
Gombosvégű nyoszolyámba szépen lefektetlek.
Csipkés szélű paplanommal szépen betakarlak,
Két karommal átölellek, reggelig csókollak.

Barna kislány, jól gondold meg a dolgot...

Barna kislány, jól gondold meg a dolgot,
Hová teszed lánykori boldogságod.
Mályinkai oltár elé sírva leteszem,
Onnan többé soha fel nem vehetem.

Barna kislány kapuja...

Barna kislány kapuja, kapuja, kapuja,
Rózsával van kirakva, kirakva, de kirakva.

Az is azért van rakva, rakva, de kirakva,
Barna legény jár ide, jár oda be rajta.

Barna kislány azt hiszi, azt hiszi, azt hiszi,
Hogy a legény elveszi, elveszi, elveszi.

Barna legény, ha te tudnád, amit én...

Barna legény, ha te tudnád, amit én,
Milyen igaz, hű szeretőd vagyok én.
Olyan igaz szívvel vagyok hozzád, mint a nap,
Amely környes-körül jár az ég alatt.

Barna legény, ha tudtad, hogy nem szeretsz...

Barna legény, ha tudtad, hogy nem szeretsz,
Mért csaltad meg az én árva szívemet.
Hagytad volna az árva szívem pihenni,
Sej, más is gondját tudta volna viselni.

Bánatosan zeng a madár...

Bánatosan zeng a madár, vesztett párját siratja,
Bánatos az én szívem is, mert egy kislány megcsalta.
Majd eljön még az az idő, hogy szeretnél engemet,
Hej, de már akkor késő lesz, hant borítja szívemet.

Befogom a lovam...

Befogom a lovam, befogom a lovam a zöldre festett kiskocsiba.
Búzáat viszek rajta, búzáat viszek rajta a putnoki gőzmalomba.
Megkérem a lisztes molnárt, örölje meg a búzámat.
Úgyis más öleli, golyó kerülgeti a harctéren a babámat.

Fekete cserepes, fekete cserepes a mályinkai bíró háza.
Sírva sétál benne, sírva sétál benne a mályinkai bíró lánya.
Minden lánynak van babája, kivel mulat a csárdába.
Sej, csak az enyém, csuhaj, csak az enyém hervad el a kaszárnyába.

Befúttá az utat a hó...

Befúttá az utat a hó, céltalanul fut a fakó.
Eleresztve a kantárja, búbanatba a gazdája.

Betyárlegény ül a lovon, nagyot sóhajt olykor-olykor,
Hogy így megcsal, sose hittem, büntesse meg az Úristen.

Akárki az istennyila rabol, gyilkol a határba,
A vármegye katonája az én lovam nyomát járja.

Betyár volt az édesapám, öregapám nem különben,
Becsületes, igaz ember hogy lett volna én belőlem.

Be régen vérzel, szegény magyar...

Be régen vérzel, szegény magyar,
Fegyvernek éle, bűnöd átka mar.
Remegve kérded, tán már el se jó
A gyászos múlt után a jobb jövő.

De Jézusom szelíden így felel:
Kicsinyhitű, mért kétkedel?
Én úr vagyok vész és vihar felett,
Hozzám kiálts, magyar, megmentelek.

Hozzá kiálts, magyar, megment az úr,
A réginél, meglásd jobb lesz az új.
Csak gyarló, tépett, rongyos életed
Meváltó Jézusod kezébe tedd.

Besoroztak engem katonának...

Besoroztak engem katonának, nem tűzérnek, tábori bakának.
Fújjad, szellő a levelem, hadd olvassa a kedvesem, ha meglőnek a doberdói síkon.
Ha meglőnek a doberdói síkon, nem lesz, aki engem kisirasson.
Majd kisiratnak a vadak, énekelnek a kismadarak, ha meglőnek a doberdói síkon.
Magyar hazám lesz a szabadságom, fegyvergolyó a boldogságom, ha meglőnek a doberdói síkon.

Beszedem a gatyám végtől végig ráncba...

Beszedem a gatyám végtől végig ráncba,
Vasárnap délután úgy megyek a bálba.
Kalapomnál piros rózsa, rajtam van a babám csókja,
Beszélhet a világ, úgyse teszek róla.

Annyit adok a világra, mint a gatyám madzagjára,
Ennek a kislánynak csak én leszek a babája.
Még arra is többet adok, ha elszakad, megtódozom,
Ennek a kislánynak csak én leszek a babája.

Beteg az én édesanyám, hadnagy uram...

Beteg az én édesanyám, hadnagy uram, jaj, de nagyon régen,
Üzenet jött a faluból, tán meg is hal, mire hazaérek.
Oly halovány az orcája, csak egy kislány vigyáz rája, míg hazaérek a falu végére.
Bakagyerek útnak indul, fáradtan az országotat rója,
Meg-megpihen néha-néha, csipkebokor a hajléka, míg odaér faluja végére.
Könnye perog, nincsen hangja, nem öleli meg az anyja,
Mert ez a lány sírva jön elébe.

Beteg vagyok, megrúgott egy pejló...

Beteg vagyok, megrúgott egy pejló,
Nem vagyok én lóra termett fickó.
Szerelemre születtem én, testem-lelkem mindenestől,
Meggyógyulok babám szerelmétől.

A Tiszának a túlsó oldalán
Búzát arat egy szép barna lány.
De szeretnék általmenni, megölelni, megcsókolni,
Két karja közt magam kipihenni.

Be van az én zubbonyzsebem varrva...

Be van az én zubbonyzsebem varrva,
Barna kislány, mit keresel abba.
Benne van a zsoldkönyvem, meg a leszerelő kiskönyvem,
Már ezután nem katona a nevem.

Béklyót veretek a lovam négy lábára...

Béklyót veretek a lovam négy lábára,
Hogy ne menjen a temető mély árkába.
Legelj, lovam, legelj, itt maradok veled,
Nem messze van, kit a szívem nagyon szeret.

Ha kimegyek a temető mély árkába,
Rózsát ültetek a babám sírhalmára.
Hervadj, rózsá, hervadj, világ szép rózsája,
Én is elhervadok, babám, nemsokára.

Ha kimegyek a temető mély árkába,
Ráborulok édesanyám sírhalmára.
Kelj fel, anyám, kelj fel, kelj fel a sírodból,
Nézd meg, milyen katona lett a fiadból.

Bérces Kárpát ormán őrt áll...

Bérces Kárpát ormán őrt áll sok ezer magyar honvéd,
Áll a fegyverben mint kőszál, vésszel bátran szembenéz.
Tűzpirosra gyúlt az égbolt, szerteszét halott, sok vér folyt,
Tenger ellen ront hazánkra, hazánkra, szent hitünkre törni akar,
Fél világgal szembe-szembe szállva harcol a hős magyar.

Bíró uram, bíró uram...

Bíró uram, bíró uram, bevádolok valakit,
Mert a szeme, szemefénye, ha ránézek, magvakít.
Bíró uram, bíró uram, tegyen törvényt, ha lehet,
Az egyiket megszerettem, a másikat elszerettem, büntessen meg engemet.

Bíró uram, bíró uram, bevádolom magamat,
Megszegtem az oltárnál tett hűségeskü szavamat.
Bíró uram, bíró uram, büntesse meg, ha lehet,
Büntetése rabság legyen, börtönörnek engem tegyen, engem tegyen melléje.

Bíró uram, tegyen igazságot...

Bíró uram, tegyen igazságot,
El akarják tiltani a babámot.
Hallod, fiam, mit füttyörész a rigó,
Szerelembe nem parancsol a bíró.
Sem a bíró, sem a jó édesanyám,
Ahhoz megyek, kit szeretek igazán.
Szép taréja van a sárga rigónak,
Jó módja van a mályinkai bírónak.
Mert úgy köszön, adjon Isten jó estét,
Párosával öleli a menyecskét.

Bogyó, bogyó, szőlőbogyó...

Bogyó, bogyó, szőlőbogyó, mért lett kadarka belőled.
Bogyó, bogyó, szőlőbogyó, mért is rúgtam úgy be tőled.
Nem mentem én két napig haza, az asszonyrak így lett igaza.
Bogyó, bogyó, szőlőbogyó, mért lett kadarka belőled.

Bokrétát kötöttem mezei virágból...

Bokrétát kötöttem mezei virágból,
Küldeném is, nem is messze-messze tájról.
Nagy kéklő hegyeken túl fényes, úri házba,
Aranyos kehelybe, szép lány asztalára.

Nézem, nézem az én tarka bokrétámat,
Jobb lesz néked itthon, kis üveg pohárba.
Hervadj el, epedj el, kék ibolyám kelyhe,
Mezei virágnak kunyhóba a helye.

Búcsúszóra, utolsóóra...

Búcsúszóra, utolsóóra még egyszer az utcátokba tértem,
Könny szökött ki szememből, amikor a házatokhoz értem.
A kapuba megállottam, nem átkoztam, imádkoztam,
Arra kértem a jó Istent, oltalmazzon mind a két kezével.

Nem tudom, hogy mit tartogat, mit hoz majd a számomra az élet,
Koldusbottal vagy hintóval egyszer mégis visszajövök érted.
Megállok a kaputokba, vagy rangosan, vagy rongyosan,
Elmondani akkor is majd, hogy még mindig szeretlek én téged.

Búcsút int az ősz a nyárnak...

Búcsút int az ősz a nyárnak,
Dér csókol meg minden rózsaszálat.
Kihaltak a messze tájak,
Fecskék útján sötét darvak szállnak.

Hová lett a virágos nyár,
Tarka lepkék, zengő madarének,
Minden, minden semmivé lett,
Az életünk hulló falevél lett.

Nyomába a téli ködnek
Melengető napsugarak jönnek.
A napsugár játszik közbe,
Melengeti a megdermedt földet.

Sárgult levél elporladt már,
A fákon is apró rügyek ülnek.
Utánunk is újak jönnek,
Örök sorsa ez az életünknek.

Búnak-bajnak orvosságát kiskocsmákba mérik...

Búnak-bajnak orvosságát kiskocsmákba mérik,
Ott mulatom ki magamat estétől éjfélig.
Elhúzatom a cigánnyal százszor azt a régit,
Jegenyefák, jegenyefák nem nőnek az égig.

Bús magyarok imádkoznak...

Bús magyarok imádkoznak, égi Atyánk, hozzád,
Fordítsd felénk, magyarokra, jóságos szent orcád.
Sírva sírunk, fohászkodunk, hozzád száll a lelkünk,
Ennyi tengersok fájdalmat mégse érdemeltünk.

Bús magyarok imádkoznak, hallod, Atyánk, hallod,
Sem testünkbe, sem lelkünkbe nem kívánunk harcot.
Megbocsájtunk mi azoknak, akik reánk törtek,
Csak még egyszer add vissza a drága magyar földet.

Búza, búza, de szép tábla búza...

Búza, búza, de szép tábla búza,
Kihajlik a mályinkai nagy útra.
Mályinkai legények le is arassák,
Babájokkal marokra rakassák.

Búza földön, dűlőúton megy a lány...

Búza földön, dűlőúton megy a lány,
Barna legény lépeget a lány után.
Amint mennek-mendegélnek, ici-pici nyúl
Búza között az árnyékba szépen meglapul.

Barna kislány, jaj, de régen kísérlek,
Ülj le mellém, ülj le hozzám, ha kérlek.
A leányka nem szól semmit, csak irul-pirul,
Két nagy fülét hegyezi az ic-pici nyúl.

Arany kalász bizalmasan integet,
Esti csillag halovány fényt hinteget.
Barna legény barna lánynak derekához nyúl,
Csattan a csók, de már erre elszalad a nyúl.

Búzavirág, ne csalogasd a szívemet...

Búzavirág, ne csalogasd a szívemet,
Hazavinni, jaj, de nagyon szeretnélek.
Nem viszlek el, a mezőt nem rontom,
Van már nékem otthon búzavirág, aki énrám mosolyogjon.

Cigány vagyok, árok partján születtem...

Cigány vagyok, árok partján születtem,
Egy csillag sem ragyogott énefelettem.
Rongy a ruhám, sátor az én palotám,
Kisírt szemű cigányasszony az anyám.
Esik eső, nemsokára hull a hó,
Az legyen a síromon a takaró.
A síromra ne boruljon senki se,
Odalent már nem fog fájni semmi se.
A síron túl ott lesz majd egy új élet,
Ott nem fogok én mást szeretni, csak téged.

Cintányéron jó a cukros herőce...

Cintányéron jó a cukros herőce,
Nem mondom meg, ki a szeretőm neve.
Nem mondom meg senki emberfiának,
Csak annak a jó Istennek magának.

Cintányéron három alma, mind piros,
A legénynek lányhoz járni nem tilos.
Még ha tilos volna is, én eljárnék,
Míg egy igaz szeretőre találnék.

Cudar ez a világ...

Cudar ez a világ, mindig talál hibát, azt a ragyogóját,
Szememnek is van egy vétke, rákacsint a menyecskékre,
Cudar ez a világ, mindig talál hibát, azt a ragyogóját.

Csak, csak, csak az esik nékem keservesen...

Csak, csak, csak az esik nékem keservesen
Büszkén jár előttem a kedvesem.
Olyan büszkén, mintha sose látott volna,
Mintha szeretője sosem lettem volna.

Ne vigyenek engem katonának,
Meghasad a szíve a babámnak.
Meghasad a kisangyalom szíve,
Ha engemet három évre elrabolnak tőle.

Csak úgy mondom magának...

Csak úgy mondom magának, így ahogy van elfogadom babámnak.
Akármilyen szegényen, mert ha látom, odavagyok egészen.
Ha nem szeret, végtelenül sajnálom, nem könnyölgök senkinek a világon.
Csak úgy mondom magának, hogy a szívét nékem adja, ne másnak.

Dunán innen, Dunán túl estefelé minden kapu bezárul.
Csak az enyém van tárva, sárga rózsás kertbe várok magára.
Kívánom az illatot a virágról, az éneket minden dalos madártól.
Dunán innen, Dunán túl, de a csókot egyedül csak magától.

Csárdás kiskalapot veszek...

Csárdás kiskalapot veszek,
Mellé rozsmaringot teszek.
Szagos lesz az utca merre járok,
Annál jobban szeretnek a lányok.

Csendes Maros partján...

Csendes Maros partján van a halászegény lakása,
Odajár a halászegény göndörhajú babája.
Odajár egy szép csillagos, holdvilágos éjjelen,
Kicsalja a csendes Maros partjára a szerelem.

Csendül a nóta, perdül a lány...

Csendül a nóta, perdül a lány, most ide húzd a fülembé, cigány.
Nyírfavonódból a szív dala szól, indul a föld is a talpam alól.
Harmat csillog ezüstös levelen, ezt a barnát magamnak nevelem.
Hajt is a szóra, a jóra szívesen, holtomiglan ha gondját viselem.

Májusok esti sóhaja kél, összesimul a virág s a levél.
Illatos, édes az alkonyi táj, kis csalogánynak a szíve de fáj.
Harmat csillog ezüstös levelen, ezt a barnát magamnak nevelem.
Hajt is a szóra, a jóra szívesen, holtomiglan ha gondját viselem.

Cserebogár, sárga cserebogár...

Cserebogár, sárga cserebogár, nem kérdem én tőled, mikor lesz nyár.
Azt sem kérdem, sokáig élek-e, csak azt mondd meg, rózsámé leszek-e.

Nem kérdem én tőled, te kismadár, derül-e még életemre több nyár.
Úgyis hév nyár emészti lelkemet, amióta rózsám bírja szívemet.

Cseresznyefa, mandulafa most virágzik...

Cseresznyefa, mandulafa most virágzik,
Az én kedves kisangyalom mással játszik.
Játsszál, kedves kisangyalom, én nem bánom,
Csak a reád rakott csókjaim sajnálom.

Életedbe mindég olyan csalfa voltál,
El-elküldtél, megint visszacsábítottál.
Hogyha tudnám hozzám való hűségedet,
Nem is szerettelek volna én tégedet.

Cserfaerdő újra zöldül...

Cserfaerdő újra zöldül, új tavasz kél, madár dalol a lombon,
Új virág nyílt koszorúdba, jöjj ki még a gyalogútra, galambom.
Búcsúzzunk el, hisz szívednek új csillagok integetnek,
Benne új vágyak lángolnak, érzem, napom lemenőben,
Kint nyugszom a temetőbe maholnap.

Ne nézz vissza a múlt nyárba, búlakattal van bezárva az ablak,
A párkányát moha fődte, minek tudnád, hogy mögötte siratlak.
Mert a leány, valamennyi könnyen tudja elfeledni
Illatos, tavaszi álmát, azt a régi, hervadt rózsát,
Mely nem illik tehozzád mért sajnálnád.

Csicsereg a fecskemadár...

Csicsereg a fecskemadár, mért csicsereg olyan búsán az ágon,
Engem sirat, engem gyászol, én vagyok a legárvább e világon.
Göndörhajú szép kedvesem hűtlenné vált, elrabolták éntőlem,
Sirass, sirass, fecskemadár, Isten tudja, hogy mi lesz már belőlem.

Nagy a világ, elbujdosom, párjavesztett kismadár lesz belőlem,
Megöl engem a szerelem, ha meghalok, fecske legyen belőlem.
Gyöngyvirágos ablakidon üld meg, babám, aranyos kis fészketet,
Ott csicseregd este, reggel, mért csaltad meg az én árva szívemet.

Csíkországi fenyvesekbe elhervadtak...

Csíkországi fenyvesekbe elhervadtak mind a gyöngyvirágok,
Csíkországi kis falukba elfeledtek kacagni a lányok.
Ellopták a gyöngyvirágot, ellopták a székely nótát a csíki hegyekből,
És azóta bánatosan hallgatnak a csíki fenyves erdők.

Egyszer újra visszahozzák a szép fehér csíki gyöngyvirágot,
Akkor újra megtanulnak kacagni a csíki székely lányok.
Magyar bakák sapkájukhoz kitűzik a fehér gyöngyvirágot,
Akkor újra megtanulnak kacagni a csíki székely lányok.

Csíkországi hegyeken alszik most a szerelem...

Csíkországi hegyeken alszik most a szerelem,
Csókos lányok hervadoznak csendesen.
Csillagfényes éjszakán csíki lányok ablakán
Székely vitéz deli képe megjelen.

Sóhajtása messze száll, valakire rátalál.
Az Alföldön bús székelydal így terem.
Csíkországi hegyeken álmodik a szerelem,
Csóktavasról, magyar nyárról csendesen.

Csillag futott le az égről az este...

Csillag futott le az égről az este,
Talán az is kedves párját kereste,
De amikor nem találta az égen,
Megtalálta kisangyalom szemébe.

Csitt, csak, rózsám, hallod...

Csitt, csak, rózsám, hallod, micsoda régi nótát hallok.
Sej-haj, dínom-dánom, de csuda csárdást penget az én cigányom.
Húzzad, primás, betyár a kedvem, sarkantyú peng, a szoknya lebben,
Perdülj, fordulj karomba, párom, ezt a csoda csárdást rogyásig járom.

Hopp, hát, rózsám, járjad, perdüljön táncra táncos lábad.
Ég a talpam, tudd meg, míg ezt a csárdást járja dehogy halunk meg.
Húzzad, primás, betyár a kedvem, sarkantyú peng, a szoknya lebben,
Perdülj, fordulj karomba, párom, ezt a csoda csárdást rogyásig járom.

Darumadár fenn az égen...

Darumadár fenn az égen hazafelé szálldogál,
Vándorbottal a kezében cigánylegény meg-megáll.
Repülj, madár, ha lehet, vidd el ezt a levelet,
Mondd meg az én galambomnak, ne sirasson, felejtsem el engemet.

Ha majd egyszer, kisangyalom, veled együtt lehetnék,
Violaszín nyoszolyádba oldaladhoz simulnék.
Szívemet a szívedre, gyenge legény létemre,
Ráhajtanám bús fejemet hattyúfehér fehér hattyúkebledre.

Darumadár, gyere velem...

Darumadár, gyere velem,
Szállj előttem, daru, szállj.
Hulló csillag a szerelem,
Fáj a lelke, nagyon fáj.

Vígy el innen napkeletre,

Darumadár, engemet,
Nem tudok én itt maradni,
Mert a szívem megreped.

Isten veled, vén eperfa,
Boldogságom fejfája,
Hullasd, hullasd leveledet
Vándorlegény útjára.

Takarja be lábam nyomát
Hulló, sárga leveled,
Ne hívogass, ne bólingass,
Mert a szívem megreped.

Darumadár útnak indul...

Darumadár útnak indul, búcsúzik a fészektől,
Messze hangzik bús panasza délre szálló felhőkből.
Majd, ha én is útra kelek, én még sokkal messzebb megyek.
Nem jár arra a madár sem, nem hallik a sóhajtás sem odáig.

Tavasszal, ha a tó partján kék nefelejcs virágzik,
Darumadár újra megjön, nem marad el sokáig.
De ahova én elmegyek, ott nincs se tél, sem kikelet,
Nincs szerelem, nincsen féltés, nincsen onnan visszatérés sohasem.

Debrecenbe voltam, Nagy erdőbe jártam...

Debrecenbe voltam, Nagy erdőbe jártam,
A mi kis padunkon ifjú párt találtam.
Feljűk repesett örömmel a lelkem,
Azt, hogy csókolóztak, nagyon helyeseltem.

Óvakodva mentem tova az avarba,
Dehogysis neszeztam, dehogyis zavartam.
Nékem is volt tavasz, akácvirágzás is,
Sepertem eleget, seperjen már más is.

De ki tudnám panasolni magamat...

De ki tudnám panasolni magamat,
Ha valaki meghallgatná szavamat.
Minden búmat-bánatomat kisírnám,
Hej, de minek, mikor senki nem sajnál.

Úgy elmegyek, hírt sem hallasz felőlem,

Párjavesztett kismadár lesz belőlem.
Leszálok egy zöld erdőbe zokogva,
Sírt keresek kék nefelejcsbokorba.

Deres már a határ...

Deres már a határ, őszül a vén betyár,
Rá se néz már sohasem a fehérnép.
Nem is vár több nyarat, senkije sem maradt,
Egyetlenegy hű társa a szegénység.
Más se kell az egész világból,
Csak a pipa meg egy pohár bor,
Deres már a határ, őszül a vén betyár,
Rá se néz már sohasem a fehérnép.

Deres már a határ, sose bánd, vén betyár,
Akad még az őszi erdőn virágszál.
Bár a nyár elszaladt, egy szív tied maradt,
Kivirulna, hogyha reá találnál.
Van az úgy, hogy egy szál virágtól,
Tavasza lesz az egész világból,
Deres már a határ, sose bánd, vén betyár,
Nyílik még az őszi erdőn virágszál.

De szeretnék bükkfa lenni az erdőbe...

De szeretnék bükkfa lenni az erdőbe,
Ha valaki tüzet rakna belőlem.
Meggyújtánám ezt az egész világot,
Akibe én szeretőt nem találok.

De szeretnék hajnalcsillag lenni...

De szeretnék hajnalcsillag lenni,
Babám ablakába beragyogni.
Beragyognék hozzája hajnalba,
Csókot kérnék tőle utoljára.

De szeretnék künn a pusztán...

De szeretnék künn a pusztán betyárgyerek lenni,
Valamennyi vadvirágot egy csokorba kötni.
Odaadnám az alispán kékszemű lányának,
És azután nem bánám, ha felakasztanának.

Megvasalva kísérnek a vármegyeházára,
Az ablakon kikönyököl az alispán lánya.
Két szeméből hull a könnye a babos kötőjébe,
Én Istenem, mért is néztem egy szegény legényre.

De szeretnék rámás csizmát viselni...

De szeretnék rámás csizmát viselni,
Ha a kovács jól meg tudná vasalni.
Vasald, kovács, ihaja, tíz-húsz pengő nem drága,
Majd elisszuk a csingilingi-lengedi csárdába.

De szeretnék selyem szoknyát viselni,
Az aljára fodros csipkék varratni.
Varrasd, lányom, ihaja, téged illet, hiába,
Nem járhatsz te akármilyen csingilingi szoknyába.

Dér hullott már a rózsára...

Dér hullott már a rózsára, elmennék én más határba,
Elbujdosnám, jaj, de minek, ott is vannak vérző szívek,
Ott is vannak hűtlen szívek.
Nem megyek én idegenbe, itt maradok közeledbe,
Ha már kereszt az én sorsom, akkor inkább érted hordom.

Domboldalon áll egy öreg nyárfa...

Domboldalon áll egy öreg nyárfa,
Nyárfa alatt édesanyám háza.
Édesanyám fehér fejkendőbe
Cipót dagaszt fűzfatekenőbe.

Édesanyám, de messzire mentem,
Fehér lisztből cipót de rég ettem.
A búzába de rég vágtam rendet,
Azt se tudom, látom-e még kendet.

Domboldalon van egy terebélyes diófa...

Domboldalon van egy terebélyes diófa,
Keselylábú kis pej lovam felnyergelve jár el alatta.
Fényes annak a zablája, csókos a babám pici szája,
Ráhajtanám a bús fejemet rózsám ölelő két karjára.

Dombon van a kisangyalom lakása...

Dombon van a kisangyalom lakása,
Piros mályva nyílik az ablakába.
Bús gerlice szokott rajta tanyázní,
Szép vagy, babám, nehéz tőled elválni.

Ezt a kislányt még akkor megszerettem,
Mikor legelőször vele beszéltem.
Megtetszett a gyönyörű szép szaváért,
Homlokára göndörödött hajáért.

Dombon van, dombon van...

Dombon van, dombon van, dombon van a szeretőm háza,
Akármerre nézek, bármerre is nézek, mindég oda látok.
Bár dombon ne volna, hogy ne látnék oda, hogy ne látnék én oda soha,
Szomorú szívemnek, bánatos szívemnek százszor könnyebb volna.

Dombon van egy ház...

Dombon van egy ház, rozmaringos ablak rajta,
Benne egy kislány, de kedvemre való fajta.
Illik roppant magamfajta legény mellé,
Mint a rózsaszál pörge kiskalapom mellé.

Jöjj ki, galambom, várlak az utcaajtóba,
Megsúgom neked, legyünk édes ketten jóba.
Nem lesz abból kára az édesanyádnak,
Hogyha valaha minket csókolózni látnak.

Egy asszonynak kilenc lánya...

Egy asszonynak kilenc lánya, mind a kilenc barna.
Este kiáll a kapuba, híja vacsorára:
Erzsi, Biri, Sári, Mariska, Rozáli,
Ella, Bella, Juci, Karolina, gyertek vacsorázni.

Egy kicsi ház van a domb tetején...

Egy kicsi ház van a domb tetején, gyere oda, édes kisangyalom.
Ott leszünk boldogok majd te meg én, ott súgd a fülembe, szeretsz nagyon.
Orgonaillatú most a világ, könnyeket ejteni oly csacsiság,
Egy kicsi ház van a domb tetején, gyere oda, édes, szeress belém.

Itt van a május, itt van a nyár, ránk mosolyog, nézd csak a tarka rét,
Mindenütt orgona illata száll, úgy dobog a szívem, az ajkam ég.
Éljen az élet és zengjen a dal, jöjjön a csók, ha az est betakar,
Vár az a kis lak a domb tetején, gyere oda, édes, légy az enyém.

Egy rózsafán megszámláltam száz rózsát...

Egy rózsafán megszámláltam száz rózsát,
Századikat elküldöttem tehozzád.
Közepébe leheltem a lelkemet,
Tépd össze hát, küldd vissza ha nem szeretsz.

Ejnye, be jó lakodalom...

Ejnye, be jó lakodalom, magam is megházasodom,
Járjad, párom, én is járom, itt a kendőm, vedd el,
Perdülj, fordulj táncra vélem, messze van még a reggel, a reggel.
Perdülj, fordulj táncra vélem, messze van még a reggel, a reggel.

Hegyen-völgyön lakodalom, boros kancsó az asztalon,
Húzd a nótát a fülembe, míg nem mondom, ácsi,
Így mulat a János bácsi, üljél rózsám az ölembe, az ölembe.
Essél vélem szerelembe, jer, borulj rá a szívemre, a szívemre.

Hegyen-völgyön lakodalom, magam is megházasodom,
Ucudaré, hej koharé, jó a tejbe málé,
Szép menyasszony az ölembe, nincsen bú az én szívembe, szívembe,
Jer karomba, édes párom, pirkadatig a táncot járom.

A cigánynak nem kell kóta, így van ez már évek óta,
Jaj de szép a lassú nóta, ha azt szép leány dalolja,
Ucudaré, hej koharé, minden szép lány a másé, a másé,
Nékem is lesz édes párom, ha nem télen, majd a nyáron, a nyáron.

Hegedűszó, dínom-dánom, vígan élem a világom,
Összeütöm a bokámat, félre tőlem a bánat, a bánat.

A világom addig élem, míg a rózsámat ölelem, ölelem,
Édes párom, vigadj vélem, éljen a hű szerelem, a szerelem.

Eladtam egy pejcsikót jókedvembe...

Eladtam egy pejcsikót jókedvembe, el is ittam az árát,
Mivel a bor finom volt, eladom a másikat is, a sárgát.
Ha nem is lesz paripám, eljutok én gyalog is a babámhoz,
Hogyha szeret igazán, így is, úgy is csak odahív magához.

Az én drága kisbabám odasúgta titokba a fülembe,
Hogy ő sosem a csikót, hanem mindig a gazdáját szerette.
Kalapál is a szívem, büszke vagyok én a picci babámra,
Veszek is szép ragyogó kalárist a patyolatos nyakába.

Elátkozott engem az édesanyám...

Elátkozott engem az édesanyám,
Hogy ne legyen se országom, se hazám.
Csipkebokor legyen az én szállásom,
Ott se sokáig legyen maradásom.

Édesanyám, hol van az az édes tej,
Ami engem katonának felnevelt.
Adta volna inkább azt a kutyának vagy a lányának,
Mert azt ősszel nem viszik katonának.

Elkerülsz, mert szegény vagyok...

Elkerülsz, mert szegény vagyok, se pénzem, se kincsem,
A szívemnél, a lelkemnél más egyebem nincsen.
Szín aranyból van a szívem, gyémántkő a lelkem,
Mind a kettőt neked adom, csak te szeress engem.

Nem kell nékem e világnak akármennyi kincse,
A szívemet, a lelkemet nem adom el érte.
Énnékem a szerelem csak virágokat hintsen,
Minek az az átkozott pénz, ha boldogság nincsen.

Elmegyek ablakod előtt...

Elmegyek ablakod előtt, nem merek bemenni,
Kihallatszik az a nóta, semmi, babám, semmi,
Semmi, babám, semmi, így kell annak lenni,
Mindenféle hosszas szerelemnek vége szokott lenni.

Elmegyek az életedből, meglátod...

Elmegyek az életedből, meglátod, hogy a szememből nem csordul egy könnycsepp.
Elmegyek, hogy ne láss többé, légy te boldog mindörökké, ha néked így könnyebb.
De a hosszú éjszakákon, a szemedre nem jön álom, s rám, rám gondolsz mégis.
Ott valahol messze-messze én se hunyom a szemem le, elzokogom én is:
Szertefoszlott minden álomom, keresem, de nem találok, ki a hibás benne.
Én is tudom, te is érzed, ez a sorsunk, ez a végzet, másképp hogy is lenne.
Jöjjön hát, az Isten véled, nyújtsd felém a kis kezedet egyszer utoljára,
Aztán felejtse el, hogy szerettelek, ne érezd, hogy a lelkemet csókolom reája.

Elmegyek én, elmegyek én...

Elmegyek én, elmegyek én, elmegyek én tihozzátok a nyáron,
Rézveretes, rézveretes, rézveretes, négy pej lovas batáron.
A kaputok sarkig nyitva álljon, édesanyád a kapuba várjon,
Elmegyek én, elmegyek én, elmegyek én tihozzátok a nyáron.

Búzavirág, búzavirág, búzavirág terem kint a határon,
Szép feleség, jó feleség, hű feleség kell nékem a tanyámon.
Ha a szíved nekem adod párom, elviszlek a négylovas batáron,
Búzavirág, búzavirág, búzavirág terem kint a határon.

Elmegyek én innen...

Elmegyek én innen, nem maradok e tájon,
Hogy a szíve a rózsámnak ne fájjon.
Mert a szíve a rózsámnak értem fáj,
Szökét szeretek, mert a barna csapodár.

Apró szeme van a, van a kukoricának,
Két szép szeme van a kedves babámnak,
Két szép szemét nem bírom elfeledni,
Így jár az, aki igazán tud szeretni.

Elmehetsz már kapum előtt...

Elmehetsz már kapum előtt, nem vigyázlak, mint azelőtt.
Még azelőtt vigyáztalak, szívem vidult, ha láttalak.
De már mostan nem vigyázlak, szívem vidul, ha nem látlak.
Ette volna meg a fene, ki a szerelmet elkezdte,
Mert ha a szerelem nem volna, bánatos lány egy se volna.

Elrabolta a Balaton tőlem a kedvesem...

Elrabolta a Balaton tőlem a kedvesem,
Éjjel-nappal siratom a gyászos életemet.
Sírva kérдем a haboktól, mérre fekszik meghalva,
Egy se tudja, csak azt mondja, lent a Balatonba,

Eltörött a kerekem...

Eltörött a kerekem, felborult a szekerem, itt hagyott a szeretőm is,
Elvesztettem a pipám, lesántult a paripám, beborult a magas ég is.
Bánatomba a kocsmába behajtok, bánatomra egy-két litert lehajtok,
Eltörött a kerekem, felborult a szekerem, itt hagyott a szeretőm is.

Rendbe jött a kerekem, szalad már a szekerem, visszajött a szeretőm is,
Előkerült a pipám, meggyógyult a paripám, kiderült a magas ég is.
Örömömbe a kocsmába behajtok, örömömre három litert lehajtok,
Rendbe jött a kerekem, szalad már a szekerem, visszajött a szeretőm is.

Elvágtam az ujjom kiskéssel...

Elvágtam az ujjom kiskéssel,
Beköttem fehér selyemkendővel.
Fehér selyemkendő a szeretőmé,
Meghalok, mégse leszek a másé.

Elvágtam az ujjom, de nem fáj,
Fügefá levelét raktam rá.
Fügefá levele éjjel harmatos,
Kicsiny a szeretőm, de takaros.

Ennek a kislánynak rövid a szoknyája...

Ennek a kislánynak rövid a szoknyája,
Mondtam az anyjának, varrjon fodrot rája.
Azt mondta a kedves édesanyja, nem varr fodrot rája,
Akinek nem tetszik a lánya, ne járjon utána.
Egy cica, két cica, száz cica, jaj,
Kergeti az icipici egeret.
Szép kis állat a cica, de még szebb a Katica.
Egy cica, két cica, száz cica, jaj,
Mefogta a kiségeret.

Erdélyországba megyünk...

Erdélyországba megyünk, töltve van a fegyverünk.
Székely testvér, nem kell várni sokáig.
Megszólal a trombita, fut az oláh bocskorba,
Meg sem áll az ezeréves határig.

A kormányzó parancsára bevonulunk Kolozsvárra,
Mefizetünk valahára minden adósságot.
Magyar zászló lobogjon, magyar bakancs kopogjon,
Arad, Brassó és Nagyvárad utcáin.

Magyar fiúk előre, a román kis erődre,
Nem akadály ez a magyar utásznak.
Védekezhet az oláh, bújhat a beton alá,
Úgyis megásta a sírját magának.

Kézigránáttal puhítsuk, lángszórával megpirítsuk,
Géppisztollyal finomítsuk, megesszük egy szálíg.
Golyózapor, tűzvihar, miénk lesz még a Bihar,
Csíkországnak ezeréves határa.

Erdélyországba van az én hazám...

Erdélyországba van az én hazám,
Ott temettem el az édesanyám.
Sorsuk fájdalom, könnyes, néma gyász,
Erdélyországba rabló had tanyáz.
Szegény székely nép, akárhová lép, akármerre jár,
Az itala könny, a kenyere sár.

Erdő, erdő, erdő, de szép kerek erdő...

Erdő, erdő, erdő, de szép kerek erdő,
Közepébe van egy galagonyavessző.
De töviskes annak minden ága,
Nem állja a bús gerlice lába.
Csárdás kisangyalom, nem jó híred hallom.
Aranyos a páva tolla, csipkés a babám szoknyája.
Mért nincs minden lánynak katona babája.
Nem úgy, babám, fordulj hozzám,
Csókold meg a halvány orcám,
Mert nagyon szeretlek, el sem felejthetlek.

Erdő, erdő, erdő, marosszéki kerek erdő...

Erdő, erdő, erdő, marosszéki kerek erdő,
Madár lakik benne, madár lakik tizenkettő.
Cukrot adnék annak a madárnak,
Dalolja ki nevét a babámnak.
Csárdás kisangyalom, érted fáj a szívem nagyon.

Erdő szélén nagy a zshivaj, lárma...

Erdő szélén nagy a zshivaj, lárma,
Erdő szélén esküszik a cigány vajda lánya.
Táncra perdül, vígan mulat az egész cigányhad,
Csak egyedül a menyasszony arcán ül a bánat, arcán ül a bánat.

Szomorú a cigány vajda lánya,
Rejtett könnyét senki más, csak édesanyja látja.
Vigasztalja, felejtse el azt a fattyút, az égre,
Édesanyám, fáj a szívem, majd meghasad érte, majd meghasad érte.

Már én azt a rongyost nem is bánám,
Ez rangosabb, ezüst pityke fityeg a dolmányán.
Azt a régit meg se látnám, semmije nincs néki,
Édesanyám, nekem az kell, az a rongyos régi, az a rongyos régi.

Eresz alatt fecskefészek...

Eresz alatt fecskefészek, fecskemadár, sírva nézlek.
Te voltál itt a múlt nyáron, nem hagytál el, mint a párom.
Látlak-e még, fecskemadár, lesz-e tavasz, lesz-e még nyár,
De már akkor én nem élek, azért nálunk rakjál fészket.

Eresz alatt fészket rakott...

Eresz alatt fészket rakott csicseregve a kis fecske.
Nékem is van kis házikóm, de nincs benne kis menyecske.
Jár arra egy csinos, barna kislány odalent a faluvégen,
Megkérdezem, nem lenne-e nékem aranyos kis feleségem.

Ereszkedik le a felhő...

Ereszkedik le a felhő, hull a fára őszi eső,
Hull a fának a levele, mégis szól a fülemüle.
Az óra jó későre jár, barna kislány, alszol-e már,
Hallod-e a fülemülét, fülemüle bús énekét.

Záporosó csak úgy szakad, fülemüle csak dalolgat,
Aki bús dalát hallgatja, megesik a szíve rajta.
Barna kislány, ha nem alszol, hallgasd, mit e madár dalol,
E madár az én szerelmem, az én elsóhajtott lelkem, az én elsóhajtott lelkem.

Esik eső csendesen, lepereg az ereszen...

Esik eső csendesen, lepereg az ereszen, az ereszen.
Sár lesz abból, tudom én azt, jön a babám, érzem én azt.
Esik eső csendesen, lepereg az ereszen, az ereszen.

Esik eső, esik, esik...

Esik eső, esik, esik a kaszárnya falára,
Süvölt a szél végig az udvarába, süvölt a szél végig az udvarába.
Nem találok rája a sötét éjszakába a babámra.
Esik eső, esik, szép csendesen esik, tavasz akar lenni,
De szeretnék a babám kertjébe piros rózsá lenni.
Nem lehetek én rózsá, elhervaszt Ferenc Jóska,
A miskolci hetes, három emeletes magas kaszárnyába.

Esik eső, jaj, de szépen csepereg...

Esik eső, jaj, de szépen csepereg,
Rózsá Sándor a kocsmába kesereg.
Csaplárosné, bort hozzon az asztalra,
Legszebb lányát állítsa ki strázsára.
Édesanyám, én a strázsát nem állom,
Mert ma jönnek a fegyházi zsandárok.
Rózsá Sándor nem vette ezt tréfára,

Felugrott a bársonyszőrű lovára.
Lova el is vitte ötet messzire,
El egész a fenyves erdő szélire.
Lova lába megbotlott egy gyökérbe,
Ott fogták el Rózsa Sándort örökre.
Levelet írok a feleségemnek,
Viselje gondját három gyermekemnek.
Sem csikósnak, sem gulyásnak ne adja,
Mert ott csak a betyárságot tanulja.
Levelet írok az édesanyámnak,
Küldjön párnát az én fejem aljának.
De az anyám azt válaszolta vissza,
Sírjak annyit, hogy legyen fejem alja.

Esik eső künn a pusztán...

Esik eső künn a pusztán, cifra szűröm, jaj, de nagyon átázott,
A szélvésszel versenyt futok, pej paripám, jaj, de nagyon megázott.
Takard be hát, kisangyalom, futott érted pej paripám eleget,
Aztán édes öleléssel, forró csókkal gyűjtsd lángra a lelkemet.

Nincs a pusztán rózsabokor, nem vihetek néked, babám, virágot.
Pedig, pedig néked adnám szerelmedért ezt az egész világot.
Ez a világ nem az enyém, szegény vagyok, nem adhatok egyebet,
Néked adnám szerelmedért szerelmemet, ezt a fájó szívemet.

Esik eső, nagy sár van a faluba...

Esik eső, nagy sár van a faluba,
Meglátszik a lopott lónak a nyoma.
Gyere, babám, takard el a lopott ló nyomát,
Még az éjjel terád költöm az árát.

Esik eső sűrű cseppje...

Esik eső sűrű cseppje sötét felhők alján,
Sűrű cseppje verdesi a ragyás csárda falát.
Tört ablakán füttyül a szél, benne ócska lámpa,
Meg-meglódul hosszú drótján üszkös már a lángja.

Vendég ide hogy is jönne ily cudar időbe,
A csapláros is bent alszik, bent a kármentőbe.
Hisz azok a jómadarak most már nem is járnak,
Réges-régen vége van már a betyárvilágnak.

Ámde mégis ajtó nyílik, lassan belép rajta

Őszült ember, meglátszik, hogy régi betyárfajta.
A vén betyár káromkodik, fokosát forgassa,
Kocsmárosné, száz szál gyertyát, száz icce bort ide az asztalra.

Este, este, este akar lenni...

Este, este, este akar lenni,
Ez a kislány haza akar menni.
Haza menne, de nincs kísérője,
Katona a régi szeretője.

Este van, este van, elmúlt kilenc óra,
Zárva van a babám rácsos kis kapuja.
Míg a babám rácsos kis kapuját nyissa,
Addig a kis pej lovam százszor is bemegy rajta.

Este van, este van, alusznak a lányok...

Este van, este van, alusznak a lányok,
Csak egy kisablakon látni a világot.
Ez a kislány levelet ír messze, idegen országba,
Katona babáját híja szabadságra.

Mikor kicsi a lány a babával játszik,
Ha felnövekedik legény után vágyik.
Gondja van a szép ruhára, meg a csinos járására,
Csókot ad a legény a leány ajakára.

Mikor megy a legény októberbe katonának,
Azt mondja a lánynak, szíved oda ne add másnak.
Mert az árva szívem a szíveddel van összezárva,
Ha odaadod másnak, szívem lehasad utánad.

Mikor megy a legény szombat este a lányokhoz , azt mondja az anyja,
Elveszed-e a lányomat? Nem tudom én aztat, mert azt csak a jó Isten tudja.
De az árva szívem vágyik a régihez vissza.
Mikor megy a legény októberbe katonának, azt mondja a hadnagy,
Hol tanultál löni, fiam? Otthon tanultam én, mert rávitt a nyomorúság,
Árva legény vagyok, tudja azt az egész világ.

Este van, este van, sötét az éjszaka...

Este van, este van, sötét az éjszaka,
Gyere, babám, kísérj el engemet haza.
Nem kísérlek, sej-haj, sötét az éjszaka,
Meghasad a szívem, ha magam megyek haza.

Este van, este van sej haj, de nem minden lánynak,
Csak annak a lánynak, kihez sokan járnak.
Énhozzám is járnak, sej-haj, de nem minden este,
Tüzér a szeretőm a nemzeti hadseregbe.

Este van már, késő este...(1.)

Este van már, késő este, kilencet ütött már az óra,
Az én kedves kisangyalom mégsem jön ide a fonóba.
Vagy haragszik, vagy beteg, vagy talán nem is szeret,
Így hát, kedves kisangyalom, tiltva vagyok én tetőled.

Este van már a faluba, haza kéne menni,
Attól félek, a legények meg akarnak verni.
Ne bántsatok, jó cimborák, nem vagyok az oka,
Szeretek egy szép barna lányt, el sem hagyom soha.

Este van már, késő este...(2.)

Este van már, késő este, nyolcat ütött az óra,
Hazafelé, hazafelé, szólt a gulya kolompja.
Leterítem a subámat, rágyújtok a pipámra,
Rágondolok, rágondolok a rég elhagyott babámra.

Ugyan, kedves kisanyalom, hány esztendő lehettél,
Mikor engem, mikor engem először megöleltél?
Tizenkilenc meg egy negyed, meg egy fertály meg egy fél,
Így hát kedves kisangyalom, húsz esztendő lehettél.

Ez a legény most kezd nékem tetszeni...

Ez a legény most kezd nékem tetszeni,
De szeretnék véle szívet cserélni.
Megmondanám, vigyázzon a szívére,
El találom lopni, el is fogom tőle lopni cserébe.

Nem vagyunk mi boldogságra teremtve,
Váljunk el és legyen minden feledve.
Csak még egyszer nézhetnék a szemébe,
Kiolvasnám belőle, szeret-e, vagy elfelejtett örökre.

Ez a magas ég, ha beborul...

Ez a magas ég, ha beborul, kiderül,
Kiskertembe van egy lóca, rá ne ülj.
Ha ráülsz is, jól vigyázz, hogy le ne ess,
Voltál szeretőm, de már nekem nem kellesz.

Összefolyik a Tisza-víz a Dunával,
Összeillik a szőke a barnával.
Nem bánom én, akár illik, akár nem is,
Barna a szeretőm, barna vagyok magam is.

Ez a vonat most van indulóba...

Ez a vonat most van indulóba,
A belseje fel van virágozva.
A belseje sárgára, leszerelő öreg bakák számára,
Jönnek haza végleges szabadságra.

Be van az én zubbonyzsebem varrva,
Barna kislány, mit keresel abba.
Benne van a zsoldkönyvem, meg a leszerelő levelem,
Már ezután csak civil a nevem.

Édesanyám, eresszen el a bálba...

Édesanyám eresszen el a bálba, hadd ugrok egy öreg baka nyakába.
Felfogom a szoknyám térdig, fehér lábam szára combig kifehérlük.
Hadd fájjon a baka szíve sokáig.

Magyar lányok, öltözzetek fehérbe, magyar fiúk mennek a csatatérre.
Tátra, Fáttra, magas Tátra, magyar géppuska szól rajta nemsokára.
Rablóbandát nem tűrünk a hazánkba.

Százados úr, jól vezesse századját, hazafelé vegye a menetirányt.
Százados úr arra tartson, amerre a kisangyalom áll az utcasarkon.
Úgyis tudom velem akar beszélni.

Édesanyám, ha bejön...

Édesanyám, ha bejön, édesanyám, ha bejön Egerbe,
A kaszárnya ablakán, a kaszárnya ablakán nézzen be.
Ott lát engem komisz bakaruhába,
Göndör hajam rövidre, göndör hajam rövidre van levágva.

Édesanyám is volt nékem...

Édesanyám is volt nékem, keservesen nevelt engem,
Éjszaka font, nappal mosott, jaj, de keservesen tartott.
Bujdosik az árva madár, minden erdőszélen leszáll,
Hát az olyan árva, mint én, hogyan bujdokolna szegény.
Mikor mentem Csongrád felé, megnyílt az ég kelet felé.
Ragyogtak rám a csillagok, mert tudták, hogy árva vagyok.

Édesanyám, kedves anyám...

Édesanyám, kedves anyám, csak az a kérésem,
Magyar ruhát, magyar ruhát varrasson énnékem.
Magyar ruhát, sej-haj, ezüst zsinórt rája,
Ez illik, illik, illik, ez illik, illik, illik a magyar kislányra.

Édesanyám, kössön kendőt...

Édesanyám, kössön kendőt, selymet a fejére,
Menjen el a legszebb lányhoz a falu végére.
Mondja meg a legszebb lánynak, el akarom venni,
Kérdezze meg, akar-e a feleségem lenni.

Kedves fiam, azt a kislányt tedd ki a szívedből,
Mert nem szeret az tégedet tiszta, igaz szívből.
Az anyja is azt felelte, szebb is, jobb is kérte,
Édesanyám, fáj a szívem, majd meghasad érte.

Édesanyám, lelkem...

Édesanyám, lelkem, ne pironogass engem,
Rövid az én időm, nem parancsolsz nekem.
Eljönnek az este, sej, ha beadom a kezem,
Édesanyám, lelkem, nem gyönyörködsz bennem.

Édesanyám voltál, mért nem tanítottál,
Gyöngé faág voltam, mert nem hajlítottál.
Hajlítottál volna, meghajlottam volna,
Szerelemnek rabja sosem lettem volna.

Édesanyám, minek adott férjhez...

Édesanyám, minek adott férjhez,
Minek adott ilyen rossz legényhez.
Ilyen jó lányt ilyen rossz legényhez,
Jaj, de bajos ölelni szegénynek.

Édesanyám, nem tudok elaludni...

Édesanyám, nem tudok elaludni,
Legényt hallok a kapuba beszélni.
Édesanyám, eresszen ki hozzája,
Fáj a szívem, majd meghasad utána.

Ráérsz még te, édes lányom, kimenni,
Ráérsz még te a legénnyel beszélni.
Tudom, édesanyám, hogy még ráérek,
Azt is tudom, hogy nem sokáig élek.

Édesanyám, te jó asszony...

Édesanyám, te jó asszony, írd meg nekem, fáj- e még a szíved,
Amióta én elmentem ki van veled, ki vigasztal téged.
Írj meg minden bűt, örömet, vigasztald meg a szívemet,
Úgy, mint réges-régen, úgy, mint réges-régen.

Édesanyám, te jó asszony, őrangyalként rendelt Isten téged,
Tőled kaptam ezt az érző, ezt a fájó jó anyai szívet.
Éjjel-nappal rám vigyáztál, mindig jóra tanítottál,
Áldjon meg az Isten, áldjon meg az Isten.

Édesanyám, te jó asszony, hogyha eljössz, itt is maradsz nálunk,
Édes otthon nyújt majd neked a mi kertes kis virágos házunk.
Mindig lesem gondolatod, te fiadat csókolgatod,
Úgy, mint réges-régen, úgy, mint réges-régen.

Édesanyám vett nékem kalapot...

Édesanyám vett nékem kalapot,
Fújja a szél rajta a szalagot.
Ha nem fújja, magam is lobogtatom,
Ezt a kislányt idecsalogatom a sötétbe.

Még azt mondják, ez se szép, meg az se szép,
Olyan vagyok, mint a csillagos ég.
Olyan vagyok, mint az engedelem,
A babám ajkán nyílik a szerelem a sötétbe.

Ég a kunyhó, ropog a nád...

Ég a kunyhó, ropog a nád,
Szoridd hozzád ezt a barnát.
Míg a barnát szoringatod,
A szökét meg elszalasztod.

Égbe nyúló hegyek ormán...

Égbe nyúló hegyek ormán havas éjszakákon,
Szomorúan áll egy honvéd az ősi határon.
A lelkébe ezerféle emlékek merengnek,
Kis faluról, barna lányról,
Otthon hagyott boldogságról,
Golyó süvít el a füle mellett.

Valahol egy kis faluba szomorúság járja,
Valahol egy barna lánynak könnyes a párnája.
A lelkébe ima lebben, sóhaj száll az éjbe,
Hogy ott künn a nagy határon,
Géppuskatűz ne találjon
El egy legényt odakünn a fronton.

Isten vele, édesanyám, megyek a harctérre,
Nem leszek az édesanyám drága szemefénye.
Ha egy golyó szíven talál engem a harctéren,
Nem lesz díszes temetésem,
Csak egy korhadt fakereszttem,
Az lesz az én gyászos síremlékem.

Életedbe mindig olyan csalfa voltál...

Életedbe mindig olyan csalfa voltál,
El-elküldtél, mindig visszacsábítottál.
Hogyha tudnám hozzám való hűségedet,
Nem is szerettelek volna én tégedet.

Életembe csak egyszer voltam boldog...

Életembe csak egyszer voltam boldog,
Akkor is a két szememből könny csorgott.
Sírtam is én örömömbé, hogy szeretsz,
Bánatomba, hogy az enyém nem lehetsz.

Élt a Maros partján...

Élt a Maros partján valahol egy aranyhajú lány,
Minden tavaszestén kiszökött a háza kapuján.
Csókos, piros ajkán mosolygott a napsugár,
Remegve várta, hogy jön-e a párja, egy vidám, fess huszár.

Nem lehet azt parancsolni senkinek,
Hogy azt szeresse, kit a szíve nem szeret.
Amíg lesz egy piros rózsa, amíg lesz egy magyar nóta
Felejteni parancsszóra nem lehet.

Lent a Maros partján árva lett az aranyhajú lány,
Nincs dal csókos ajkán, és az arca igen halovány.
Künn már virág sincsen, a régi kert csupa gyom,
Kinéz a rétre, a kis szívébe valami fáj még nagyon.

Nem lehet azt parancsolni senkinek,
Hogy azt szeresse, kit a szíve nem szeret.
Amíg lesz egy piros rózsa, amíg lesz egy magyar nóta,
Felejteni parancsszóra nem lehet.

Én is hittem egyszer...

Én is hittem egyszer orgonákat nyitó május éjszakákban,
Csillagfényes estén csókra váró számmal boldogságra vártam.
Engem sírig kísér, nálad már a vágyak régen megfakultak,
Az én bús szerelmem, veled együtt, édes, átadom a múltnak.

Teutánad most már olyan mindegy nékem, mit hoz majd a holnap,
Olyan mindegy annak, akitől már minden álmot elraboltak.
Csak a sóhajtásom fogja egyszer néked talán hírül vinni,
Amióta nem vagy, nem tudok a május éjszakáknak hinni.

Énnálam egy boldog óra...

Énnálam egy boldog óra nagyon ritka vendég,
Mintha minden földi jóba kitagadott lennék.
Életemben nem volt nékem még egy boldog percem,
Mert a legszebb virágokat mindig másnak szedtem.

Másét soha nem kívántam, másét sose kértem,
A rózsákból mindig csak a tövis jutott nékem.
A boldogság útján sose tudtam menni,
Mert nékem az életembe nem sikerül semmi.

Én vagyok a falu rossza...

Én vagyok a falu rossza egyedül,
Engem ugatnak a kutyák messziről.
Más is van még a faluba, nem csak én,
Mégse ugassák a kutyák, mert nem olyan rossz, mint én.
Sem az apám, sem az anyám nem volt rossz,
Csak egyedül magam vagyok, magam vagyok a gonosz.

Én vagyok az, aki...

Én vagyok az, aki nem jó csárdaajtó-nyitogató,
Csárdaajtó nyitogató, barna kislány szomorító a sötétbe,
Aki engem nem mond jónak, teremtsé az Isten lónak, csuhaja,
Vagy szürkének, vagy barnának, vagy abrakos tarisznyának, csuhaja.

Érik már, érik már...

Érik már, érik már a fekete szőlő,
Ne menj arra, szőke (barna) kislány, megfog a kerülő.
Nem félek, nem félek én a kerülőtől,
Inkább félek, százszor jobban félek a babám szerelmétől.

Fagyban, közepében a télnek...

Fagyban, közepében a télnek,
Csókért könyörögtem tenéked.
Most már virágos a rét,
Nem kell szíved, az a jég.
Késő minden, kisöreg,
Eső után köpönyeg.

Holtig rávetem a szemedre,
Azt, hogy nem zártál a szívedbe.
Most már ne kacsints felém,
Most már mást szeretek én.
Késő minden, kisöreg,
Eső után köpönyeg.

Faggyúgyertyát égetek én...

Faggyúgyertyát égetek én,
Barna kislányt szeretek én.
Erre gyere csak, majd megcsókollak,
Így is, úgy is csak az enyém vagy.

Gyere, cigány, disznót adok,
Nem túrja fel az udvarod.
Recefice haj, letörött a gally,
Engem, rózsám, soha meg ne csalj.

Fa leszek, ha fának vagy virága...

Fa leszek, ha fának vagy virága,
Ha harmat vagy, én virág leszek.
Harmat leszek, ha te napsugár vagy,
Csak, hogy lényink egyesüljenek.

Ha leányka, te vagy a menyország,
Akkor én csillaggá változom.
Ha leányka, te vagy a pokol,
Hogy egyesüljünk, én elkárhozom.

Falu végén, a nagy kerek tóba...

Falu végén, a nagy kerek tóba sétálgat a hosszúlábú gólya,
Le-lehajol a víz fenekére, békát keres magának ebédre.
Gólya, gólya, hosszúlábú gólya, arra kérlek, ne szállj le a tóra,

Odajárnak fürödni a lányok, gólyamadár, szégyent ne hozz rájuk.
Odajár a hosszúlábú gém is, odajártam a babámmal én is,
Addig-addig jártunk le a tóra, házunkra is rászállott a gólya.

Falu végén van egy ház...

Falu végén van egy ház, sej, zsidó lakik benne.
Annak van egy szép lánya, sej, Rebeka a neve.
Sej, Rebeka, Rebeka, dróton jár a dereka,
Szombat este gyere ki, várlak a kapuba.

Falu végén van egy nyárfa...

Falu végén van egy nyárfa magába,
Juhász legény furulyázik alatta.
No, te juhász, jaj, de szépen furulyálsz,
Behallik a Szendri báró ablakán.

Szendri báró másnap reggel bújába,
Beugrat a szendrei nagy pusztába.
No, te juhász, számadónak is mondá,
Nem láttad-e a kökényszemű báró lányt.

Nem láttam én, bizonyára, ha mondom,
Három héttől a bojtárom se látom.
Három héttől a bojtárom odavan,
A kisasszony bizonyára vele van.

Szendri báró hintót küld a lányáért,
Kilenc zsandárt meg a juhász bojtárért.
Gyere, lányom, kastély van a számodra,
Neked, juhász, készen az akasztófa.

Jaj, de szépen kifaragták azt a fát,
Amelyikre a juhász bojtárt akasszák.
Fújja a szél fekete göndör haját,
Jaj, Istenem, mért szerettem báró lányt.

Falu végén cigányasszony sátora,
De sok legény és lány járogat oda.
Én is megyek, megkérdem a jövőmet,
Lesz-e nékem szép szeretőm jövőre.

Már a falun végigmenni nem merek,
Mert azt mondják, fekete gyászt viselek.
Gyász a ruhám, hófehér a zsebkendőm,
Juhász legény volt az első szeretőm.

Kisütött a nap a báró házára,
Kikönyökölt a báróné leánya.
Én Istenem, mért lettem báró lánya,
Mért nem lettem juhász legény babája.

Favilla, fakanál, fatányér...

Favilla, fakanál, fatányér, meghalok, meghalok a babámért.
Ha meghalok, meghalok, elvisznek az angyalok.
Favilla, fakanál, cinbegre, gyer ide, ülj ide az ölembe.
Szénát eszik az ökröm, ha jóllakik bekötöm,
Aztán elmegyek a babámhoz, tudom, vár ő magához.

Fehér galamb száll a falu felett...

Fehér galamb száll a falu felett, viszi az én bánatos levelem.
Nyugtalanul szálldos ide-oda, boldog én már úgyse leszek soha.
Szerettem én kislányt már eleget, de igazán egyik se szeretett.
Nem hall engem senki sóhajtani, csak igazán szeressen valaki.

Fekete szárú cseresznye...

Fekete szárú cseresznye,
Rabod lettem, szép menyecske.
Ne bánj velem, mint raboddal,
Hanem úgy, mint galamboddal.

Fekete szem éjszakája...

Fekete szem éjszakája, hány csillag ragyog le rája,
Hány csillagból van a szemed, Rózsikám,
Hogy az egész menyországból ragyogsz rám.
Inkább süsd le szempilládat, majd azalatt éjfél támad,
Sötét éjfél, ha rám veti árnyékát,
Azt sem látják, mikor járok tehozzád.

Fel-fel, vitézek a csatára...

Fel-fel, vitézek a csatára,
A szent szabadság oltalmára.
Menydörg az ágyú, csattog a kard,
Ez lelkesíti csatára a magyart.

Fel-fel, lássátok lobogómat,
Indulj utánam rohanó had.
Édes hazánkért ősi vérünk
Ontjuk, hullajtjuk nagy bátran, míg élünk.

Felkötöm a rézsarkantyúm taréját...

Felkötöm a rézsarkantyúm taréját,
Berúgom a csendbiztos úr ajtaját.
Csendbiztos úr, ne verje rám a vasat,
Gyenge a szeretóm szíve, lehasad.

Felkötöm a rézsarkantyút...

Felkötöm a rézsarkantyút, már én innen elmegyek,
Téged pedig, kisangyalom, a jó Isten áldjon meg.
Adjon az Úr oly szeretőt, aki téged majd elvesz,
Mert mikor én házasodok, az bizony még nagyon soká lesz.

Haragszik az édesanyám, hogy én megházasodtam,
Hogy én az ő hajlékába ilyen szegény lányt hoztam.
Szegény a lány, édesanyám, de gazdag a szerelme,
Menyországánál is többet ér a ragyogó két szeme.

Felleg borult az erdőre...

Felleg borult az erdőre, nem átkozlak, ne félj tőle.
Ha rád ajkim átkot szórna, nem is szerettelek volna.
Pedig szerettelek nagyon, szóval azt ki sem mondhatom.
Szerettelek lánggal égve, gerlemadár szerelmével.

Ha tudtad, hogy nem szerettedél,
Hálódba mért kerítettél.
Hagytál volna békét nékem,
más is elvett volna engem valaha.

Felmentem a hegyre...

Felmentem a hegyre, felmentem a hegyre, lenéztem a völgybe,
Ott láttam a babám, ott láttam a babám egy kovácműhelybe.
Lovat vasaltat a babám, a harctérre akar menni,
Mégse jön el hozzám, vasárnap délután búcsúcsókot adni.

Felszállott a vadgalamb a fára...

Felszállott a vadgalamb a fára, turbékol az hajnalhasadtára.
Turbékolja, páros csillag ragyog, ébren vagy-e, csárdás kisangyalom.
Ébren vagyok, tudod, hogy nem alszok, egész éjjel rólad gondolkozok.
Így jár, aki igaz szeretőt tart, nem alszik az se éjjel, se nappal.

Felszállott a vadgalamb a fehér búzakarálásra...

Felszállott a vadgalamb a fehér búzakarálásra,
Még azelőtt egy pár évvel rá sem néztem a lányra.
De mióta a vadgalamb rászállott,
Elszerettem én az egész világot, de világot.

Felszállott a vadgalamb a nyárfa tetejére...

Felszállott a vadgalamb a nyárfa tetejére,
Úgy érzem, hogy a szívemnek új szerető kéne.
Új szerető, ki nem csalja, ki nem kacsint másra,
Aki reggel, délbe, este a csókomat várja.

Azt mondta a vadgalamb, hogy ily szerető ritka,
Merre lakik, hol találom, nékem meg is mondta.
Kék nefelejcs mutat utat addig a kis házig,
De csak igaz szívszerelem juthat el odáig.

Fel van az én lovam kantározva...

Fel van az én lovam kantározva,
Többet megyen éhen, mint jóllakva.
Én magam is arra vagyok szokva,
Szeretem a más babáját lopva.

Felvidéken megfújják a trombitát...

Felvidéken megfújják a trombitát,
Minden anya várja haza a fiát.
Csak engemet hiába vár az édesanyám,
Felvidéken lesz az örökös hazám.

Kitették a holttestet az udvarra,
Nincsen anyám, aki reám borulna.
Anyám helyett rám borul egy felvidéki lány,
Meg az ég is gyöngyharmatot hullat rám.

Fenten száll a fecske, fenten...

Fenten száll a fecske, fenten száll a fecske, fenn a magas levegőbe,
A menyasszony, a vőlegény most megyen az esküvőre.
A menyasszony két orcája olyan, mint a piros rózsza,
Ráillik a, ráillik a vőlegénye édes csókja.

Fenten száll a fecske, majd...

Fenten száll a fecske, majd visszaszáll este fészkére,
Én is a babámhoz megyek estére.
Majd, ha az a fecskemadár visszaszáll,
Meggkérdzem tőle, szeret-e a babám igazán.

Nem voltam én soha, nem is leszek soha csapodár,
Nem járok én senki rózsája után.
Nem kell nékem senki megunt rózsája,
Akármilyen szép is, bármilyen gazdag is, hiába.

Fodrozik a Tisza vize...

Fodrozik a Tisza vize, hogyha a szél fújja,
Haragszik a kisangyalom, ha még nem is mondja.
Nem baj, haragudjon, majd megbékül, úgyis így szokott ez lenni végül.
Nincs is igaz, nagy szerelem egy kis harag nélkül.

Sima már a Tisza vize, fürdik a Hold benne,
Így szóltam a galambomhoz békítgetés közbe:
Bármit mond is ez a huncut világ, szívem egyedül csak téged imád.
Télbe, nyárba, zivatarba csak hű marad hozzád.

Fújják már a hatot...

Fújják már a hatot az ózdi vasgyárba,
Minden kislány a babáját várja.
Én is azért kerülgetem a vasgyárat,
Este nyolc órára várom a babámat.

Futó bolond lett...

Futó bolond lett a falu legderekabb legénye,
Kikacagták, kigúnyolták, követ dobtak szegényre.
De amikor úgy elhalad a szomszédos ablak alatt, ahol az a szép muskátli virágzott,
Olyankor egy barna kislány könnyeivel öntözte a virágot.

Földhözragadt, szegény legény volt a falu bolondja,
Mielőtt még eszelős lett, édesanyját gondozta.
Becsülte is érte anyja, no meg, aki úgy siratja.
Az a kislány igaz szívvel szerette,
Csak a másik, akinek a bolondja lett, kacagott őfelette.

Fülembe csendült egy nóta...

Fülembe csendült egy nóta még, itt szunnyadott már a szívembe rég.
A dajkanóták emléke él, egy árva népről bús dalt mesél.
A hársfák lombja szomorúan rezdül, a kélt sóhajtás száll, miként a szél.
Hazámba vágyom, a Duna, Tisza partja vár, szebb ott az álom, szebben dalol a madár.

Csak most születtem, most érzem én, hazug e jókedv, nem igaz e fény.
Latorca partján a nóta más, leányok ajkán galambsírás.
Legények ajkán csatakürtök hangja, lassú sóhajtás száll, miként a szél.
Hazámba vágyom, a Duna, Tisza partja vár, szebb ott az álom, szebben dalol a madár.

Fütyül a szél...

Fütyül a szél, az idő már ősze jár,
Szebb hazába megy vigadni a madár.
Én is mennék, de mihaszna, ha velem,
Akárhová eljön a bús szerelem, eljön a bús szerelem.

Széthullott az árvalányhaj, elveszett,
Bánatfelhők borítják be az eget.
Nagy sírásuk meglátszik az ugaron,
Én is széthullt boldogságom, boldogságom siratom.

Galamb száll a Hortobágyon...

Galamb száll a Hortobágyon, hortobágyi rónaságon,
Viszi az én üzenetem, mindennapi imádságom.
Szállj le, szállj le egy kis házra, hortobágyi nádas házra,
Mondd meg a szép bojtárlánynak pünkösdig még várok rája.

Galamb jött a Hortobágyról, üzenet a bojtárlánytól,
Ne várjak rá, s a nevét is hagyjam ki az imádságból.
Ne szállj, ne szállj többé arra a pusztai kicsi házra,
Nem viszed már üzenetem s imádságom Hortobágyra.

Galambszívet örököltem...

Galambszívet örököltem az édesanyámtól,
A szép dalos nótás kedvet az édesapámtól.
Ők neveltek, tanítottak minden szépre, jóra,
Fehér lelkű kisgalambom szerelemre csókra.

Megbecsültem édesapám, anyám örökségét,
Szívem mélyén őrizgetem szerelmem hűségét.
Az én édes kicsi párom hasonlít anyámra,
Én pedig a nótás kedvű jó édesapámra.

Gyászba borult az életem temiattad...(1.)

Gyászba borult az életem temiattad,
Hogy a szívem mindig-mindig csábígtatad.
Hogyha tudnám hozzám való hűségedet,
Nem is szerettelek volna én tégedet.

Életedbe mindig olyan csalfa voltál,
El-elküldtél, megint visszacsábígtattál.
De már mostan ki beszélheted fűnek-fának,
Nem szeretlek, megmondhatod az anyádnak.

Gyászba borult az életem temiattad...(2.)

Gyászba borult az életem temiattad,
Mert a szíved, édes rózsám másnak adtad.
Ha meghalok, ne borulj a koporsómra,
Árva szívem még a sírba se nyugodna.

Nem kívánom, hogy felrója az Úristen,
Azt a sok kínt, amit érted elszenvedtem.
Majd, ha egykor a búbánat elér téged,
Akkor tudd meg, hogy ki voltam én tenéked.

Gyere be, rózsám, gyere be...

Gyere be, rózsám, gyere be,
Csak magam vagyok idebe,
Három cigánylegény hegedül,
Csak magam járom egyedül.

Hallod-e, rózsám, hallod-e.
Adol-e csókot, adol-e.
Ha te nem adol is adok,
Nem olyan fösvény vagyok én.

Gyere, Bodri kutyám...

Gyere, Bodri kutyám, szedd a sátorfádat,
Megcsaltak bennünket, kövesd a gazdát.
Téged bottal vertek, engem kacagással,
Gyere, Bodri, majd csak megleszünk egymással.

Egymás mellett megyünk, mint két kivert kutya,
Mért bántak így velünk, egyikünk se tudja.
Ne könnyezz, jó pajtás, menjünk csak előre,
Majd csak megpihenünk kinn a temetőbe.

Gyere, pajtás, menjünk Egerbe...

Gyere, pajtás, menjünk Egerbe,
Ott mérik a jó bort hitelbe.
Ott vannak az egri kislányok,
Szebbek, mint a kinyílt virágok.

Nem merem a szemem rávetni,
Attól félek, hogy nem szabad szeretni.
Kinek egri lány a babája,
Van is annak cigarettadohánya.

Gyere velem akáclombos falumba...

Gyere velem akáclombos falumba,
Odavárlak ölelő két karomba.
Édesanyám majd gondol rád,
Rózsalevél lesz a párnád,
Lábad nyomán kinyílik a virág is.

Nem megyek akáclombos faludba,
Nem vágyok én ölelő két karodba.
Van énnekem édesanyám,
Aki gondot visel reám,
Lábam nyomán kinyílik a virág is.

Gyere velem az erdőbe...

Gyere velem az erdőbe kék ibolyát szedni,
Ott, ahol a dalos madár fészket szokott rakni.
Erdő susogása, madárnak a dalolása,
Babám világos kék szeme visz engem a másvilágra.

Ha megunom itt magamat, felmegyek én Budapestre,
Kipirosítom magamat minden szerdán, szombat este.
Kipirosítom az arcom, a fejemet jól feltartom,
Majd valaki belém szeret odakünn a Duna-parton.

Gyöngyvirágos kiskertedben...

Gyöngyvirágos kiskertedben mosolyog a napsugár is,
Gyöngyvirágos kiskertedhez hasonlít a menyország is.
Temelleted úgy érzem én gyönyörűszép álom ez az élet,
A neveddel az ajkamon meg is tudnék halni érted.

Gyöngyvirágok, kék ibolyák nyiladoztak a határban,
Minden nyíló kisvirágban a te fehér lelked láttam.
Kis ibolyák, gyöngyvirágok, vigyétek el az én sóhajtásom,
Hogy a neved, a te neved a legszentebb imádságom.

Ha be, ha be, ha bemegyek...

Ha be, ha be, ha bemegyek a mályinkai bálba,
Rávetem a jobb szemem az első muzsikásra.
Húzzátok, cigányok, estétől reggelig,
Sörtől, bortól, széplánycsóktól a bánatim elmúlik.

Azért, azért, azért haragszik rám édesanyám,
Szegény ember, nem jó gazda fia jár énhozzám.
Ne haragudj, csuhaja, kedves édesanyám,
Még az éjjel, még az éjjel szegényebb jön hozzám.

Ha bemegyek a csárdába mulatni...

Ha bemegyek a csárdába mulatni,
Énutánam sírva ne jöjjön senki.
Addig iszok, míg a világ világ lesz,
Míg az égen egy ragyogó csillag lesz.

Hadnagy uram, hadnagy uram, csak az a kérésem...

Hadnagy uram, hadnagy uram, csak az a kérésem,
Öt-hat napi szabadságot írjon meg énnékem.
Levelem jött, anyám küldte, az volt beleírva,
Meg se látlak édes fiam, letesznek a sötét sírba.

Hadnagy uram, szemem könnyes, arcomon a bánat,
Három napja temették el az édesanyámat.
Nem voltam a temetésén, könnyem se hullattam rája,
Szüksége volt a hazának minden jó anyára fiára.

Ha elmegyek katonának...

Ha elmegyek katonának, engem ne sirass,
Nemsokára írok neked rózsás lapokat.
Tintám nem lesz, megírom az ellen vérivel,
Tollam nem lesz, megírom a bajnét hegyivel.

Ha felmegyek a doberdói...

Ha felmegyek a doberdói nagy hegyre,
Felttekintek a csillagos egekre.
Onnan nézem, merre van a magyar hazám,
Merre sirat engem az édesanyám.

Hajlik a rózsafa, hajlik a lány...

Hajlik a rózsafa, hajlik a lány,
Táncra perdül, ha húzza a cigány.
Hallod-e, hallod-e, barna babám,
Adsz-e egy csókot, szeretsz-e igazán.
Hej, ha ez az éjszaka három hétig mindig tartana,
Hajlik a rózsafa, hajlik a lány,
Táncra perdül, ha húzza a cigány.
Hallod-e, hallod-e, kis csapodár,
Mért futsz tőlem, karomba gyere már.
Hej, ha egyszer megfoglak, édes rózsám jól megforgatlak.
Jöjj ide, hallod-e, jöjj szaporán,
Nekünk húzza a cigány, a cigány.

Hajnalcsillag fenn az égen...

Hajnalcsillag fenn az égen, a pázsiton meg hasad a hajnal,
Ütközetbe áll az ezred, a katonák sebesülnek, halnak.
A Don-menti kanyargónál húzódik agy magyar lövészárók,
Harci zajba rád gondolok, tőled rózsás leveleket várok.

Mindhiába ábrándozok, a posta sem hoz levelet nékem,
Azt írták, hogy hűtlen lettél, még csak azt sem írod, Isten véled.
Nem jutok már az eszedbe, ott járok, hol dicsőséget vívnak,
Ha elesek, a síromon vértől piros virágocskák nyílnak.

Ha meghalok, meghagyom egy hű bajtársnak, szakajjon egy szálat,
Küldje el a kis faluba annak a szép piros barna lánynak.
És hogyha majd az a másik ölébe ül, kacag a szemébe,
Akkor is egy vértől piros virágocska jusson az eszébe.

Nem megyek én soha többet kis faludba csókolni a szádat,
Felejtse el a velem töltött szép májusi hosszú éjszakákat.
Felejtse el a csókjaimat, felejtse el az arcom mosolygását,
Valahol a Don-kanyarba bajtársaim a síromat ássák.

Hajnalodik, pirkad az ég alja...

Hajnalodik, pirkad az ég alja, felszabadult már a magyar haza.
Zászló alá annyi magyar álljon, mint a levél a zöldellő ágon.
(Mint a fűszál szép Magyarországon.)
Olyan marsra lábam se billentem, hogy azt bántsam, aki nem bánt engem.
Szülőhazám, te szép Magyarország, hogyne lennék holtig igaz hozzád.

Hajnalom, csillagom...

Hajnalom, csillagom, hogyha látlak, kitárul a karom.
Jobb karom, bal karom, átölellek, ha éppen akarom.
Nékem nyílik minden rózsza, szép az élet, víg a nóta,
Hajnalom, csillagom, csókolj meg hát ahányszor akarom.

Hogyha száz csókot ad, rózsaszínű köröttem a világ,
Édesem, kedvesem, rögtön elhagy miattad az eszem.
Rabja lettem szép szemednek, úgy szeretlek, majd megeszlek.
Hogyha száz csókot ad, táncra perdül köröttem a világ.

Ha jóra, ha jóra...

Ha jóra, ha jóra, keddre virradóra,
Megöllelek, megcsókollak a pitarajtóba.
Megöltek egy legényt hatszáz forintjáért,
A Tiszába belelőkték szép két pej lováért.
Tisza be nem vette, partjára kivette,
Arra ment egy révészlegény mindjárt hírül vitte.
Odament az anyja, költi, de nem hallja,
Gesztenyeszín göndör haja homlokára fagyva.
Odamegy babája, költi, azt már hallja:
Kelj fel, kedves kisangyalom az én csókjaimra.

Ha kimegyek egy vasárnap a gyakorlótérre...

Ha kimegyek egy vasárnap a gyakorlótérre,
Ránézek a, ránézek az első leventére.
Oktató úr néz rám, én is büszkén ő rá,
Azóta a kisangyalom jó szívvel van hozzám.

Büszke lehet minden anya levente fiára,
Nem hiába nevelte fel erre a világra.
Levente ruhába mióta már járok,
Bolondulnak én utánam a mályinkai lányok.

Omladozik, töredezik a rozmaring ága,
Mályinkai leventének sehol nincsen párja.
A rozmaringágot egy kislány levágta,
Szombaton este a leventének a sapkájához szúrta.

Halkan hull az őszi eső...

Halkan hull az őszi eső a hervadó tájra,
De igen sok szerelemnek szenvedés az ára.
Ha meg tudtál tanítani, hogy csak álom, szerelem az élet,
Taníts meg most arra is, hogy hogyan lehet elfeledni téged.

Halkan pengesd ezt a csárdást...

Halkan pengesd ezt a csárdást,
Hogy szívem oly nagyon ne fájjon.
Hogy egy hűtlen, csalfa kislány
Arcomon bánatot ne lásson.
Nem bujdosom azért világgá,
Huncut, aki bánja, most húzd rá.

Aztán újra, halkan, csendben,
A szívem nehogy megrepedjen.

Asszonynépség csalfa népség,
Csapodár a legény szívéhez.
Hódítgatja, csábítgatja,
Azután szava sincs szegényhez.
Nem bujdosunk azért világgá,
Huncut, aki bánja, most húzd rá.
Ezt a csárdást addig járjuk,
Amíg hű szeretőt találunk.

Halljátok, cigányok...

Halljátok, cigányok, valahogy ma oly jó kedvem van.
Nótámat játsszátok, mert abban a szívem-lelkem van.
Öröm vagy bánat ér, idejön az ember mindig hozzátok,
A jókedv sokat ér s tetézni ti oly jól tudjátok.

Prímás, mi tagadás, tele van a szívem nótával.
Lelkembe bele láss, gyere ide most a bandával.
Húzzátok, húzzátok szívetekből, ahogyan csak tudjátok,
Cigányok, barátok, de csupa jó kedvet csináltok.

Halványsárga rózsá...

Halványsárga rózsá, ha tudnál beszélni,
Elmondanám neked, nem érdemes élni.
Hogy tenálad nélkül szenvedés az élet,
Halványsárga rózsá, meghalok teérted.

Ha meghalok, nótaszóval...

Ha meghalok, nótaszóval temessetek engem,
Papszó helyett füstös cigány muzsikája zengjen.
Csak a cigány kopott fája sírjon halkan, csendben,
Húzza majd el azt a nótát:
Nem én lettem hűtlen hozzád,
Te csaltál meg engem.

Ne sirasson soha senki, boldog sosem voltam,
Fájó szívvel, vérző szívvel kacagtam, daloltam.
Csak egy lánynak mondjátok meg, hogy ő volt a szentem,
Nem éltem egy boldog órát,
Nem én lettem hűtlen hozzád,
Te csaltál meg engem.

Haragszanak rám a lányok...

Haragszanak rám a lányok, hogy a menyecskékhez járok.
Ne haragudjatok, lányok, tehozzátok is eljárók,
Péntek, szombat este.
Haragszik rám édesanyám, mért járok a lányok után.
Ne haragudj, édesanyám, utánad is járt az apám,
Mikor te lány voltál.

Haragszik a pusztabíró...

Haragszik a pusztabíró, becsületem bántja,
Mért járok én csikót lopni az ő udvarába.
Nem járok én csikót lopni, Isten, ember látja,
Mért is van a bírónének kökényszemű lánya.

Harangoznak a mi kis falunkba...

Harangoznak a mi kis falunkba,
Édesanyám, menjen a templomba.
Imádkozzon, a jó Istent kérje,
Hogy a fiát semmi baj ne érje,
Odakünn az orosz határszélen.

Faluvégen nádfedeles kis ház,
Ablakába sírdogál egy kislány.
Ne sírj, kislány, lesz még jobb is, meglásd,
Majd ha egyszer újra látjuk egymást.
Istenem, csak haza tudnék menni.

Falu végén vadvirág a réten,
Barna kislány, mit üzensz te nékem.
Üzend meg, hogy szeretsz, úgy mint régen,
Mert én akkor szabadságot kérek.
Csak még egyszer haza tudnék menni.

Csak még egyszer haza tudnék menni,
Nem kell nékem e világon semmi.
Csak még egyszer lehetnék tenálad,
Párnám lenne a hófehér vállad.
Istenem, csak haza tudnék menni.

Most, hogy hazasegített az Isten,
Olyan kihalt, olyan árva minden.

Az hagyott el, akit úgy imádtam,
Aki után mindig hazavágytam.
Jobb lett volna messze idegenbe.

Ha szívedbe zárnál...

Ha szívedbe zárnál, szebb lenne az élet,
Lábad elé raknám a virágos rétet.
Minden dalos madár csak nekünk dalolna,
Ha szívedbe zárnál, milyen jó is volna.

Ha az enyém lennél, virágokon járnék,
Szélben, hóviharban én sohase fáznék.
Mindig mosolyognék, mindig csak dalolnék,
Fénylő két szemedhez hűtlen sosem lennék.

Hármat kondult a nagyharang...

Hármat kondult a nagyharang, emlékszel-e rája,
Mikor ketten kisétáltunk a Balaton partjára.
Letérdeltél, úgy esküdtél, hogy hű leszel, szeretsz, míg élsz,
Tanú erre a Balaton, meg a csillagos ég.

Beborult az ég felettem, nem látok csillagot,
Beborult az én életem, nem lehetek boldog.
Boldogságim eltemetve, el vagyok nálad felejtve,
Ugyan, kedves kisangyalom, jutok-e eszedbe.

Három levele vagyok...

Három levele vagyok, három levele vagyok az epernek.
Három szeretője van, három szeretője van a legénynek.
Három közül egy az igaz szeretőm,
Azt az egyet áldja meg, a másik kettőt verje meg a Teremtő.

Házasodom nemsokára...

Házasodom nemsokára, édesanyám, az lesz a jó nékem,
Szeretem én azt a kislányt, ő is szeret, érzem.
Ez a világ rendje, sora, ezt kell tenni,
Megnövünk mi, gyerekek, hát el kell menni,
Házasodom nemsokára, édesanyám, így kell ennek lenni.

Nagymama lesz nemsokára, édesanyám, mert az idő nem vár,

Dajkálja az unokáját, édesanyám, csillog a kis szempár.
Örömét és reménységét benne látja,
Ő lesz minden szemefénye, boldogsága,
Népes lesz a mi családunk, édesanyám, büszke lesz majd rája.

Házunk előtt bólingat az akácfa...

Házunk előtt bólingat az akácfa,
Bánatosan hull a fehér virága.
Fáj a szívem, édesanyám, éjjel-nappal gondolok a babámra,
Messze van a nyíregyházi kaszárnya.

Írtam már én a rózsámnak levelet,
Megírtam, hogy szolgált már ő eleget.
Jöjjön haza ne sokára, ne várja, hogy én menjek el utána,
Messze van a nyíregyházi kaszárnya.

Házunk előtt mennek el a huszárok...

Házunk előtt mennek el a huszárok,
Édesanyám, én is közéjek állok.
Én leszek az első század szakaszvezető,
Nem a világ az a három esztendő.

Húzd rá, cigány, szakadjon el a húrod,
Mert már nékem úgysem sokáig húzod.
Majd húzza a Károly király rezes bandája,
Siralmas lesz annak a hallgatása.

Hegedülnek, szépen muzsikálnak...

Hegedülnek, szépen muzsikálnak,
Jókedve van az egész világnak.
Ugrándoznak, járkák a bolondját,
Én nem tudom, nekem csak úgy mondják.

Nem tudok én semmit a világról,
Énmiattam leeshetik lábról.
Csak azt tudom, hogy szeretlek téged,
Hűtlen babám, majd meghalok érted.

Hegyek közt lakásom...

Hegyek közt lakásom, senkim e világon,

Zúgó, folyó víznek csak zúgását hallom.
A nyári folyóvíz télre megaluszik,
De az én bús szívem soha meg nem nyugszik.
Ritka az a búza, kibe konkoly nincsen,
Ritka szerelem az, kibe hiba nincsen.
Lásd, a mi búzánkba egy szál konkoly sincsen,
A mi szerelmünkbe egy csepp hiba sincsen.
Búza konkoly nélkül, szép lány hiba nélkül,
Hát én hogy éljek meg szép szerető nélkül.

Hideg szél fú, édesanyám...

Hideg szél fú, édesanyám, hozza ki a kendőm,
Még az éjjel felkeresem a kedves szeretőm.
Kiállok a kapujába, kibeszélgetem magamat vele utoljára.

Ellőtték a jobb karomat, folyik a piros vérem,
Nincsen nékem édesanyám, ki bekösse nékem.
Gyere, kisangyalom, kösd be sebeimet, gyógyítsd meg a bánatos szívemet.

Az éjszaka nem aludtam, fájt a gyenge szívem,
Az hagyott el, kit szerettem, verje meg az Isten.
Verje meg az egek ura, aki a kedves babáját örökre elhagyja.

Hogyha ír majd, édesanyám...

Hogyha ír majd, édesanyám, írjon a falunkról,
Küldjön egy szál virágot az öreg akácunkról.
Írja meg, hogy az emberek sajnáltak-e, hogy el kellett mennem,
Írja meg, hogy magán kívül megsiratott-e valaki engem.

Írja meg, hogy házunk előtt áll-e még a nyárfa,
Írja meg, hogy arrafelé milyen nóta járja.
Él-e még az öreg cigány, járnak-e fonóba, mint régen,
Mindenkiről írhat, anyám, csak egy lányról sose írjon nékem.

Írok neked, írok fiam, írok a falunkról,
Küldök egy szál virágot az öreg akácunkról.
Elküldöm a csókom neked, hogy oly távol vigasztaljon téged,
Kiről írtál, hogy ne írjak az a kislány nemrég halt meg érted.

Hogy mondjam meg néked...

Hogy mondjam meg néked mennyire szeretlek,
Az én nagy szerelmem mivel üzenjem meg.
Megüzenjem-e a víg dalos madárral,

Elköszönő estén szellő fuvalmával.
Vagy az eső cseppjén őszi délutánon,
Az mondja meg néked, hogy teérted élek, s te lész a halálom.

Ki vigye meg a hírt, mennyire kívánlak,
El kéne dalolni az egész világnak.
Az egész világon hadd tudják meg rólad,
Hogy te milyen szép vagy, hogy te milyen jó vagy.
Hogy a szidásod is simogató, édes,
S akkor se feledlek, ha a szíved egyszer mégis a másé lesz.

Holdvilágos, csillagos az éjszaka...

Holdvilágos, csillagos az éjszaka,
Ugyan, babám, gondolsz-e rám valaha.
Nem gondolok, de minek is gondolnék én tereád,
Szegény vagyok, nem illek én tehozzád.

Szegény vagyok, más tartójáról élek,
De azért egy gazdaggal nem cserélek.
Mivel különb nálamnál egy jó gazda ember fia,
Télbe-nyárba nincsen borraivalója.

Holló lovam lábanyomát...

Holló lovam lábanyomát két csendbiztos, kilenc pandúr járja,
Jöttömet a tömlőcparton, Szögedébe réges-régen várja.
Othagytam a becsületem, kirúgtam a földet is alólam,
Pedig, pedig valamikor egy fehérhajú öregasszony egyetlenegy reménysége voltam.

Ha felkötnek, ha meghalok, nem kísér ki az utamra senki,
Nem visznek a temetőbe, árokparton fogok megpihenni.
Nem lesz virág a síromon, nem hull rám a szentelt föld göröngye,
Csak egy szegény öregasszony titkon ejtett, lopva hullott könnye.

Hol szőke szellő, enyhe szellő...

Hol szőke szellő, enyhe szellő játszik a Tiszán,
Ott él egy nép, legendák népe, ott az én hazám.
Az ősi Kárpát őrzi álmát, hű Csaba vezér,
Ki csillagoknak égi útján vissza-visszatér.

Hogy jön, szívünk egyre várja,
Ha felzeng a trombitája,
Táltos paripákon odaszáll majd, hazahív fű, fa, lomb, virág,
Úgy sír a hegedű, vár egy gyönyörű szép ország.

Hová viszi az őszi szél...

Hová viszi az őszi szél azt a sok-sok felleget,
Hová sodor engem a sors, hogyha tőled elmegyek.
Lesz-e más, ki megölel, hozzám simul reszketőn,
Lesz-e más, ki könnyhullajtva megvarrja a szemfedőm.

Messze viszi az őszi szél azt a sok-sok felleget,
Ne várj engem többé vissza, hogyha tőled elmegyek.
Ne üzenjél, ne is írdál, úgyse jön rá felelet,
Hisz a szél se hozza vissza azt az elvitt felleget.

Hull az eső, nagy a sár...

Hull az eső, nagy a sár, az én rózsám hazavár, hazavár.
Még a szeme is nevet, ha megölel engemet, de engemet.
Csókot is ad izibe, de nem érem eggyel be,
No még egyet, kisangyalom cserébe.
Így cseréljük reggelig, reggeltől meg estélig egyvégbe.
Hull eső, meg a hó, csokolózni csudajó, csudajó.
Bolond, aki nem teszi, kivált, hogyha szereti, ha szereti.
Mert a csókból sose sok, tanítják az okosok.
Igaz is, mert csókért csók jár cserébe,
Ezért, aki szereti, kivált, hogyha teheti, hát cserélje.

Huszonegy, huszonkettő, huszonhárom...

Huszonegy, huszonkettő, huszonhárom,
Magyar honvéd a legelső a világon.
Hogyha megy, ha elindul a csatába,
Odahaza a babája alig várja.
Édes rózsám, olyan murit csinálunk,
Kilenc vonót szakít el a cigányunk.
Hogyha majd meglesz a béke, te leszel a feleségem.
Páros élet a legjobb a világon.

Huszonegy, huszonkettő, huszonhárom,
Reszketnek már az oláhok Temesváron.
Mert önekik a levegő ott se tiszta,
Nem ízlik már ott se nekik a puliszka.
De ha egyszer riadó lesz minálunk,
Erdélybe mink olyan rendet csinálunk.

Minden eszkut, tituleszkut, tatareszkut, zshivány eszkut
Bocskorostól, puliszkástól kivágunk.

Az oláhnak puliszka az ebédje,
Foga fáj a fehér magyar kenyérre.
Megá` oláh, bitang oláh, elveszem az étvágyad,
Ha meglátod a sastollas, oláhverő, vitéz magyar bakákat.

Igyál, betyár...

Igyál, betyár, múlik a nyár,
Úgysem soká ihatol már.
Lepereg a szőlőlevél,
Mi lesz veled, betyárlegény.

Ihaja, ezt a kislányt...

Ihaja, ezt a kislányt nem az anyja nevelte,
Ihaja, zöld erdőbe a vadgalamb költötte.
Nem kell néki édesanyja cifra szélű szoknyája,
Ihaja, betakarja szeretője subája.

Indul az, indul a tokaji vonat...

Indul az, indul a tokaji vonat,
Elviszi, el az én galambomat.
Füstöl a kémény, forog a kerék,
Jaj, Istenem, visszahoz-e még.
Én édes angyalom, forognak már a kerekek,
Fáj a szívem, el ne felejtse a nevemet.
Messzire száll, mint a madár,
Szívem csak érted fáj.

Írom a levelem Balog Máriának...

Írom a levelem Balog Máriának,
Csongorád gyönyörű gyöngyvirágszálának.
Ki vagyon fizetve biogja, pecsétje,
Adják tisztelettel a saját kezébe, a saját kezébe.

Kedves kisangyalom, mit is tudjak írni,
Mikor rád gondolok, elkezdek én sírni.
Magas a kaszárnya, száz szoba van benne,
De az én bánatom mégse fér el benne, mégse fér el benne.

Imádság már az is, ha szemedbe nézek,
Édes kisangyalom, mért lettél a végzet.
Mért hideg a szíved forró nyári este,
Mért bolyong a lelked lelkemet keresve.
Keresztfádra írom, drága pici szentem,
Hogy én szerettelek, de te soha, soha nem szerettél engem.

Írt a babám tegnapelőtt...

Írt a babám tegnapelőtt egy szerelmes levelet,
Gyöjtek haza szabadságra, gyorsvonattal, ha lehetne.
Mennék én, de a főhadnagy úr nem enged,
Most töltöm ki érted, babám az egyest.
Holnapután váltás után megyek haza egyenest,
Őrmester úr, adja ki a civil ruhám, egyebem.
Két év után állítsa ki a leszerelő levelem,
Nem kell már a menázsi sem énnekem.
Lesz már nékem sokkal különb ebédem,
Vár a babám csókkal reám odahaza Berénybe.

Írtam tegnap a babámnak...

Írtam tegnap a babámnak egy szerelmes nyolcoldalas levelet,
Beleírtam minden szépet, amit csak a pihenőbe lehetett.
Beleírtam szerelmemet, küldöm hozzád levelemet, ne emésszen a bánat,
Már énnékem nem kell más lány rajta kívül ezen a nagy világon.

El is vittem a postára feladni a nyolcoldalas levelet,
Egy szép barna lány is ott volt, alkalmasint ő is olyat vihetett.
Belenéztem a szemébe, szebb volt, mint a tenger kékje, rám nézett és nevetett,
Egymáshoz egy szót sem szóltunk, mind a ketten széttéptük a levelet.

Istenem, azelőtt...

Istenem, azelőtt tartottam szeretőt,
De már most nem tartok sok irigyem előtt.
Irigyek, irigyek, sejhaj, ha összegyülnétek,
Nagy város Szent Péter, bele sem férnétek.

Istenem, országom, hol lesz meghalásom,
Vagy erdőn, vagy mezőn, vagy a nagy világon.
Vagy erdőn, vagy mezőn, sejhaj, vagy a nagy világon,
Vagy egy kis madárka dalol a síromon.

Itt hagyom a falut, kimegyek belőle...

Itt hagyom a falut, kimegyek belőle,
Itt hagyom a lelkem, meg a szeretőmet.
Nyitva minden ablak, utánam se néznek,
Kicsordul a könnyem, mikor visszanézek.
Őszi lombhullással jövök én majd vissza,
Sárgult falevéllel lesz tele az utca.
Hiába hívogat kisfalunk harangja,
Nem jövök én vissza soha a falunkba.

Itt hagyom a falutokat...

Itt hagyom a falutokat nemsokára,
Elmegyek én tetőletek más határba.
Csillagtalán sötét éjjel fogok tőled búcsút venni,
Hogy a könnyem meg ne lássa soha senki.

Ha elmegyek, rosszat ne mondjatok rólam,
Kártevője én senkinek sose voltam.
Te se vethetsz a szememre egyéb hibát, nagyobb vétket,
Csak aztat, hogy szerettelek nagyon téged.

Jaj, annak a fának...

Jaj, annak a fának, kit a fejsze levág,
Jaj, annak a lánynak, kit a legény gyaláz.
Engemet is gyaláz, sejhaj, egy semmirevaló,
Aki a csizmámba kapcának se való.

Jaj, de bajos a szerelmet titkolni...

Jaj, de bajos a szerelmet titkolni,
Tövis közül az ibolyát kiszedni.
Kiszedném, de megsúrja a kezemet,
Kit szerettem, az az enyém nem lehet.

Jaj, de bajos keskeny párnán aludni...

Jaj, de bajos keskeny párnán aludni,
Aki egymást nem igazán szereti.
Én már tudom, mert már régen próbálom,
Még az ellenségemre se kívánom.

Jaj, de bajos, ki igazán szeret...

Jaj, de bajos, ki igazán szeret,
Édes rózsám, tedd ki a szívemet.
Tedd ki, vedd ki a szívemet, tégy egy követ rája,
Hogy ne fájjon, ne sajogjon árva szívem soha.

Egy csillag sem ragyog fenn az égen,
Ha nem szeretsz, mért nem mondtad régen.
Nem borult volna felettem egész világ gyászba,
Ilyen nagyon, ilyen soká a szívem se fájna.

Jaj, de csendes a Becsali csárda...

Jaj, de csendes a Becsali csárda,
Sem muzsika, sem nóta nem járja.
Beteg a lány, reszket, fázik,
A párnája könnytől ázik,
Szeretője a siralomházba.

Jaj, de kérges a tenyerem...

Jaj, de kérges a tenyerem,
Azzal keresem a kenyerem.
Azzal keresem a télirevalót,
A babámnak sárga cipőre valót.

Mindég átkozom az anyámat,
Mért nem adott engem a babámnak.
Ahhoz adott, kit sohase szerettem,
Kire még a szemem rá se vettem.

Jaj, de magas, jaj, de magas...

Jaj, de magas, jaj, de magas ez a vendégfogadó,
Van-e benne, van-e benne jó piros bor eladó.
Ha nincs benne jó piros bor eladó,
Dűljön össze ez a vendégfogadó.

Jaj, de messze estél tőlem...

Jaj, de messze estél tőlem, nem láthatom édes kicsiny orcád,
Minden este gondolatba felkereslek, elmegyek tehozzád.
Nézd te is a csillagokat, ha kigyúlnak odafenn az égen,
Találkozunk bizonyosan csillagok közt én gyönyörűségem,
Én gyönyörűségem.

Jaj, de nagyon homályosak a csillagok ott fenn a mennybolton,
Keresgélem a miénket és a könnyem törölgetem folyton.
Nem jött hír már napok óta, levelet se küldesz már te nékem,
S azért halvány minden csillag, mert elhagytál én gyönyörűségem,
Én gyönyörűségem.

Jaj, de széles, jaj, de hosszú az az út...

Jaj, de széles, jaj, de hosszú az az út,
Amelyiken a régi babám elindul.
Régi babám, térj vissza a hosszú utadról,
Emlékezz a tegnap esti szavadról.

Hosszú útról visszatérni nem lehet,
A szerelmet eltitkolni sem lehet.
A szerelem szélesebb a tenger vizénél,
Árvább vagyok a lehulló levélnél.

Árva vagyok, jaj, de igazi árva,
Ki vagyok a babám szívéből zárva.
Ha ő engem kitagadott egy este,
Én meg őtet kitagadom örökre.

Jaj, de szépen megkérített a babám...

Jaj, de szépen megkérített a babám,
De nem adott hozzá az édesanyám.
Bánja is már, mért nem adott hozzája,
Sír is, rí is, kesereg is, fáj a szíve utána.

Jaj, de szépen muzsikálnak...

Jaj, de szépen muzsikálnak
Ennek a szép barna lánynak,
Kék a szeme, göndör haja,
De gyönyörű kislány maga.

Ha meghalok, csillag leszek,
Minden éjjel nálad leszek.
Beragyogok ablakidon,
Úgy örködök álmaidon.

Mindenkinek azt ajánlom,
Szerelemtől jobb az álom.
Mert az álom nyugodalom,
A szerelem szívfájdalom.

Jaj, de szép kék szeme van magának...

Jaj, de szép kék szeme van magának,
Nincs ilyen a világon senki másnak.
A szívem úgy dobog, hogyha látom,
Meghalok egy csókjáért, gyöngyvirágom.
Nappal is álmodom mosolyával,
Éjjel meg azt húzatom a cigánnyal, hogy
Jaj, de szép kék szeme van magának,
Nincs ilyen a világon senki másnak.

Rózsákat ringat a szél a kertbe,
Érzem, hogy mindörökre rabja lettem.
Hangjába tündérek muzsikálnak,
Súgja meg, elfogad-e babájának.
Rózsaszírom lesz a nyoszolyája,
Két karom ölelése a párnája.
Szívemmel bélelem kicsi fészkünk,
Tartós lesz, nem kell másik, amíg élünk.

Jaj, Istenem, hol fogok én meghalni...

Jaj, Istenem, hol fogok én meghalni,
Hol fog az én piros vérem kifolyni.
A miskolci közkórházba a vaságyon,
Megüzenem a rózsámnak, ne várjon.

János bácsi hegedűje...

János bácsi hegedűje, romtíráé ritatom tirajrom,
Vesztett volna az erdőbe, romtíráé ritatom tirajrom.
Ha az erdő nem lett volna, romtíráé ritatom, tirajrom.
Betyár én sem lettem volna, romtíráé ritatom tirajrom.

Járok-kelek künn a pusztán...

Járok-kelek künn a pusztán, kezem, lábam fárad,
Téged pedig az uraság vigadóba járat.
Becsületed feláldoztad, de én azért nem átkozlak, mért is átkoználak,
Hisz az a pénz patikára kellett az anyádnak.

Bimbó voltál, leszakított a te uraságod,
Aztán pedig eldob, mint egy hervadó virágot.
Úgy hívnak, hogy penészvirág, ujjal mutat rád a világ, sírsz, hol nem is látnak,
Ha valaki kövel dobál, két karomba zárlak.

Jegenyefán fészket rak a csóka...

Jegenyefán fészket rak a csóka,
Barna kislány tanított a csókra.
Tüzes csókját, jaj, de sokat vissza-visszakérte,
A szívemet, a lelkemet adtam neki oda érte.

Adtam csókot, Isten tudja hányat,
Csókolom a csókra termett szádat.
De ha egyszer széjjel szakad a szerelmünk lánc,
Nincsen kovács, sem szíjgyártó, aki összekalapálja.

Jégvirágos, hideg tél volt...

Jégvirágos, hideg tél volt, mikor megismertelek,
Rózsa sem volt, nóta sem szólt, mégis megszerettelek.
Nem tavasszal jöttél hozzám, a lelkembe mégis májust hoztál,
Melletted oly szép az élet, áldjon meg az Isten téged,
Legyél az én párom.
Akácfavirágos nyár volt, mikor elvesztettelek,
Ölelkezve, csókolózva más karjába leltelek.
Elátkoznom kéne téged, de én inkább megbocsájtok néked,
Büszkeségem sutba vágom, gyere vissza rosszaságom,
Meghalok teérted.

Jó a lány, szép a lány...

Jó a lány, szép a lány, csak a legény csapodár valahány.
Erre néz, arra néz, szava édes, ragadós, mint a méz.
Nem csoda, ha a leány feje megszedül,
És a legény ölébe ül legvégül.
Jó a lány, szép a lány, csak a legény csapodár valahány.

Jó a lány, szép a lány, hej, de néha harapós boszorkány.
Oly merész, csókra kész, minden legényt bolondít, megigéz.
Akkor aztán szidja őket rakásra,
Hogy a fején rajta maradt a párta.
Jó a lány, szép a lány, hej, de néha harapós boszorkány.

Jó bor, jó egészség, szép asszony...

Jó bor, jó egészség, szép asszony, feleség,
Szép asszonynak, jónak, jójárású lónak kár megöregedni.
Mit ér, hogyha szép vagy, ha mindig beteg vagy,
Nékem olyan asszony kell, ha beteg is keljen fel, főzze meg a vacsorát,
Úgy várja, várja, úgy várja, várja, úgy várja haza az urát.

Jó bort iszok én...

Jó bort iszok én, fenyőfával tüzelek,
De semmirevaló kislányt szeretek.
Nem bánom én, ha semmirevaló is,
Kék az ő szeme, megélek én abból is.

Jöjj ki, galambom...

Jöjj ki, galambom, várlak a konyhaajtóba,
Megtanítolak egy szerelmes, forró csókra.
Nem lesz bánat, tudom, az édesanyádnak,
Majd, ha valaha minket csókolózni látnak.

Kakukkmadár az erdőbe...

Kakukkmadár az erdőbe szépen szól,
Búcsúzik a kék nefelejcsbokortól.
Én is, én is elbúcsúzik, kimegyek a világba,
Majd valahol az Alföldön bánatimba beszegődök betyárnak.

A betyárnak jól megy dolga, hiába,

Zöld erdőbe falevél a párnája.
Kakukkmadár ébresztgeti, rákiált az alvóra,
Kelj fel, betyár, ne aludjál, éjfél után kettőt ütött az óra.

Költögeti csaplárosné leánya,
A betyárnak mért tart soká az álma.
Azért alszik olyan mélyen, elhagyta a babája,
Angyalokról álmodozik, öneki már örökké tart az álma.

Kalapom, kalapom...

Kalapom, kalapom, csurgóra,
Sört innék, bort innék, ha volna.
Akár iszok, akár nem,
Mégiscsak részeges a nevem.

Kalapomnál piros rózsa...

Kalapomnál piros rózsa, babám, tőled kaptam,
Ráadásul a szívemet, azt is odaadtam.
Ilyen szívvel, fájó szívvel nem tudok, csak sírni,
Felmegyek a jó Istenhez egy új szívet kérni.

Kaszárnya, kaszárnya...

Kaszárnya, kaszárnya, nem az Isten háza,
De sok szöke, piros barna lánynak benne hervad a babája.
Hervadj, rózsám, hervadj, már az enyém nem vagy,
Ezidáig, míg az enyém voltál, nyíló tearózsa voltál.
Temető kapuja sarkig ki van nyitva,
Arra járnak a mályinkai lányok, rólam szedik a virágot.
Szedjétek, szedjétek rólam a virágot,
Csak azt az egy fehér liliomot, le ne szakajjátok.
Ha leszakajtjátok, el ne hervasszátok,
Az én árva, bánatos szívemet, lányok, ne szomorítsátok.

Katona vagyok, a szép Magyarországé...

Katona vagyok, a szép Magyarországé,
Sír az édesanyám a katonafiáért.
Sír az édesanyám, a szeretőm gyászol,
Ellenséges golyószóró választ el egymástól.

Ezt a csárdás kiskalapot édesanyám vette,

Mellé az ibolyát a szeretóm maga kötöte.
Sír az édesanyám, a szeretóm gyászol,
Ellenséges géppuskatúz választ el egymástól.

Káka tövén költ a ruca...

Káka tövén költ a ruca, jó földbe terem a búza.
De ahol a szép lány terem, azt a helyet nem ismerem sehol se.
Kidúlt a fa mandulástól, elmaradtam a babámtól.
Úgy elmaradtam szegénytől, mint ősszel fa levelétől elválík.
Kék eres a szőlőlevel, a szép asszony szép lányt nevel.
Szép asszonymnak ábrázatja vitt engem a, vitt engem a gyalázatra.

Kár valakit visszahívni hazug szóval...

Kár valakit visszahívni hazug szóval,
Amikor már csak egy emlék, fájó sóhaj.
A világba mosolyogva, vígan járunk,
Ne tudják, hogy siratjuk a boldogságunk.

Hull a levél hideg ősszel hideg földre,
Ha szívünkbe meghalt a hit mindörökre.
Minek százszor esküdzni, könnyet sírni,
Kár valakit hazug szóval visszahívni.

Kendő, kendő, csipkés szélű...

Kendő, kendő, csipkés szélű drága pici kendő,
Mondd meg nekem, súgd meg nekem, mit hoz a jövő.
Enyém lesz-e a te gazdád,
Hogyha te azt megmondanád,
Kendő, kendő, csipkés szélű drága selyemkendő.

Kendő, kendő, csipkés szélű drága selyemkendő.
Te maradtál ebből a nagy igaz szerelemből.
Álom, álom, édes álom, hová lett a boldogságom.
Kendő, kendő, csipkés szélű drága selyemkendő.

Keresek egy régi utcát...

Keresek egy régi utcát, keresek egy régi házat,
Keresek egy régi kertbe egy halovány rózsaszálat.
Keresek egy régi nótát, amit egykor úgy szerettem,
Keresem a boldogságom, amit egyszer itt feledtem.

Azt az utcát, azt a kertet, azt a házat nem találom,

Talán nem is valóság volt, talán csak egy tűnő álom.
Azt a nótát elfeledték, nem emlékszik senki rája,
Az elvesztett boldogságot valaki tán megtalálta.

Kertes ház, benne...

Kertes ház, benne egy nyíló rózsza,
Én voltam annak a gondozója.
Mégiscsak elhervadt, de kár érte,
Hiába, mindennek ez a vége.

Kertes ház, benne egy rózsza nyílott,
Nem mentem el hozzá, pedig hívott.
Elhervadt, lehullott énmiattam,
Istenem, de sokszor megsirattam.

Kék a búzavirág...

Kék a búzavirág, kék az egész világ, mikor a szemedbe nézek.
Égő piros a szád, piros lesz az orcád, ha a szemed közé nézek.
Hogyha ölelem a karcsú derekadat, mindig azt hiszem, hogy csak álmodom.
Kék a búzavirág, kék az egész világ, mikor a szemedbe nézek.

Édes gyöngyvirágom, én már alig várom, hogy az oltár elé álljunk.
Mondd meg az apádnak, súgd meg az anyádnak, hogy már én azt alig várom.
Hogyha jön a nyár, nyílik a sok rózsza, újra itt leszek, megyünk a templomba.
Édes gyöngyvirágom, én már alig várom, hogy az oltár elé álljunk.

Kék a kökény, zöld a petrezselyem...

Kék a kökény, zöld a petrezselyem,
Tótágast áll bennem a szerelem.
Jaj, Istenem, én most mit csináljak,
Szeressek-e, vagy tótágast álljak.

Zöld a kökény, majd megkékül,
Most vagyok szerető nélkül.
Addig leszek én anélkül,
Míg a nap lemegy az égről.

Irigyeim sokan vannak,
Mint a kutyák, úgy ugatnak.
Adok nékik víg napokat,
Hadd ugassák ki magokat.

Tán azt hiszed, hogy én bánom,
Hogy tetőled el kell válnom.
Nékem, babám, csak egy álom,
Van szeretőm tizenhárom.

Van szeretőm tizenhárom,
Tíz elhagy, még marad három.
Kettő elhagy, marad még egy, marad még egy,
Az az egyet én csalom meg, én csalom meg.

Kéket virít a nefelejcs...

Kéket virít a nefelejcs, nem sárgát,
Mit tagadod, én is jártam tehozzád.
Cifra szűröm szemtanúja,
Hányszor voltál keblemre borulva.

Kebelemre borultál, oszt úgy sítottál,
Ajkaimra páros csókot osztottál.
Esküdtél égre-földre,
Hogy hú leszel mindörökre, s megcsaltál.

Kék ibolya búra hajtja a fejét...

Kék ibolya búra hajtja a fejét,
Ha az eső nem öntözi a tövét.
Szállj le, harmat kék ibolya száraz tövére,
Most találtam egy igaz szeretőre.
Most találtam egy igazra, sejhaj, egy jóra,
Jaj, de nagyon el vagyok szomorodva.

Kék nefelejcs, kék nefelejcs...

Kék nefelejcs, kék nefelejcs virágzik a, virágzik a tó partján.
Beteg vagyok, fáj a szívem, nem sokáig, úgyse soká élek már.
De nem azért, hanem azért, koszorút, ha meghalok,
A síromra, sírhalmomra nefelejcsből fonjatok.

Kék nefelejcs, kék nefelejcs a hűségnek, a hűségnek virágja.

De sok szőke, barna kislány szeretett már engemet, de hiába.
De nem azért a síromra nefelejcsset vigyettek,
Ott mondd el, hogy nem én, hanem te csaltad meg szívemet.

Kék szivárvány, kék szivárvány...

Kék szivárvány, kék szivárvány koszorúzza az eget,
A szeretőm, a szeretőm elválással fenyeget.
Válj el tőlem, kiangyalom, válj el, én azt nem bánom,
Rá se gondolj, rá se gondolj a szívemre, hadd fájjon.

Kék szivárvány, kék szivárvány átkarolja az eget,
Eltiltották, megtiltották tőlem a szeretőmet.
Eltiltották, megtiltották tőlem azt az egyet is,
Tiltsák el hát, tiltsák el hát még az életemet is.

Két babonás kék szemednek...

Két babonás kék szemednek imádója lettem,
Amióta megláttalak, de sokat szenvedtem.
A panaszim felhallatszik a csillagos éjgig,
Az éjszakát csak terólad álmodozom végig.

Pedig nékem halottam sincs, csak a szívem gyászol,
Amióta fejemen a menyasszonyi fátyol.
Olyan, mintha minden este temetőbe járnék,
Minthogyha a sírok között valakire várnék.

Nem sírok én, nem panaszlom, mit szenvedek érted,
Siratok egy régi álmodot hazug öleléssel.
Csak egy sárgult, hervadt levél hozza hírül nékem,
Hogy egy fájó szív megreped bánatába értem.

Két gyöngye volt a falunak...

Két gyöngye volt a falunak, két virága,
Mind a kettő úgy vágyott a boldogságra.
Az egyiket elvitték az esküvőre,
A másikat szép csendesen kivitték a temetőbe.

Özvegy asszony, kedves lányod ne sirassad,

Te se örülj, hogy a lányod férjhez adtad.
Ki tudja, a jobbik sorsot melyik érte,
Kinek volt az esküvője és melyiknek a temetése.

Kétszer nyílik az akácfa virágja...

Kétszer nyílik az akácfa virágja,
Nem nyílik az minden leány kapujába.
Megállj, kislány, visszahísz még engemet,
De a szívnek kétszer nyílani nem lehet.

Úgy akartalak szeretni, ne tudják,
De az egek rám világosították.
Rám világosította a fényes nap,
Ki az égen ragyogva süt egész nap.

Kiballagok a vasúthoz...

Kiballagok a vasúthoz találkozni véled,
Viszek kéklő nefelejcsét, gyöngyvirágot néked.
Jól tudom, hogy elvárhatlak örökkön-örökké,
Az a vonat nem érkezik soha-soha többé.

Elballagok a vasútról, nincs ott mit keresnem,
Megértettem, nem szabadna ily nagyon szeretnem.
De a szegény, megvert szívem mégis kitart végig,
Künn maradok az utolsó vonatérkezésig.

Kilencet ütött az óra...

Kilencet ütött az óra, este van,
Haza mennék, hej, de nagyon sötét van.
Gyere, babám, gyűjtsál gyertyát,
Mutasd meg az ország útját, merre van.

Belenéztem két ragyogó szemedbe,
Azt hittem, a menyországom van benne.
Az a két szem másra ragyog,
Én meg a bolondja vagyok örökre.

Kínálgattam mindenkinek...

Kínálgattam mindenkinek az én árva szívemet,
Egy kislány el is fogadta, százszor mondta, hogy szeret.
Megunva a sárba dobta, egyet rá is taposott,
A bolond szív mégis-mégis csak őérte dobogott.
Öreg anyó jött az úton, haja fehér, mint a hó,
Felvette a vérző szívet, ne szenvedj, te kis bohó.
Gyógyító irt tett a sebre, könnyes szemmel ráhajolt,
Édesanyám menyországból földre szállott lelke volt.

Kint lakom én Kisperjésen...

Kint lakom én Kisperjésen a pusztai magányba,
Éjjel-nappal mit sem teszek, gondolok a babámra.
Hogyha minden sóhajtásim galambszárnyon repülne,
Galambommal mehetnék a vasárnapi misére.

Úgy hallottam, kisangyalom más is jár teutánad,
Pedig, pedig árva szívem érted öli a bánat.
Nem járok én, édes rózsám a jó Isten házába,
Künn maradok Kisperjésen a pusztai magányba.

Kiöntött a Tisza a partjára...

Kiöntött a Tisza a partjára,
Kis pej lovam térdig jár a sárba.
Sáros kantárszáram a kezembe,
Gyere, kisangyalom az ölembe.

Kiskendőm négy sarka...

Kiskendőm négy sarka simára van vasalva.
Mind a négy sarkára babám neve van varrva.
Egyik szőke, másik barna, a harmadik, jaj, de szép.
Megállj, te csodaszép, majd eszedbe jutok még.
Majd eszedbe jutok még én, de már akkor késő lesz,
Majd, ha az én szívem nem a tiéd, másé lesz.

Kiskereki betyárcsárda...

Kiskereki betyárcsárda zsandárokkal körülállva,
De kár, de kár, jaj, de nagy kár.
Akik asztalt körülállták, mind a betyárokat várják,
De kár, de kár, jaj, de nagy kár.
Iszom a bort, rúgom a port, ölelgetem a szép asszonyt,

Szép asszonynak ábrázatja vitt engem a, vitt engem a gyalázatra.

Kislány, kislány, kökényszemű kislány...

Kislány, kislány, kökényszemű kislány,
Elvinnék, ha gazdagabb volnál.
De hiába hull a szemed könnye,
Drága neved nincs a telekkönyvbe.

Kislány, ne menj a tarlóra...

Kislány, ne menj a tarlóra,
Gyöngé vagy még a sarlóra.
Ha elvágod a kezedet,
Mivel ölelsz meg engemet.

Azt a kutya mindenedet,
Ne csalogasd szívedet.
Csalogatta aztat más is,
Náladnál szebb virágszál is.

Kis kutya, nagy kutya nem ugat hiába...

Kis kutya, nagy kutya nem ugat hiába.
Van nékem szeretőm Mályinka falujába.
Mályinka nem város, Dédessel határos,
Ott lakik a babám, kivel leszek páros.

Kis pej lovam, kesely a négy lába...

Kis pej lovam, kesely a négy lába,
Megbotlott a sebes vágatásba.
Repülj, lovam, hogyha lehet,
Egy félórát bátran mehetsz,
Nem messze van, kit a szívem szeret.

Édesanyám csak aztat tiltotta,
Árva legényt ne szeressek soha.
Nem baj, anyám, ha árva is,
Árva vagyok én magam is,
Legyen árva, kit szeretek, az is.

Kocsmárosné, van-e bora...

Kocsmárosné, van-e bora a pincébe,
Hozza fel most, mind megisszuk még az este.
Ha berúgok, fogjon fel a két karjára,
Lánya mellé fektessen le a díványra.

Ne tudakozd a nevemet, úgyse mondom,
Kökényszemű barna kislány a galambom.
Majd, ha egyszer ránk mondja a pap az áldást,
Szombat este megigyuk az áldomását.

Kondorosi csárda mellett...

Kondorosi csárda mellett, csárda mellett,
Gulya, ménes ott delelget, ott delelget.
Csárdabeli szépasszonynál
Bort iszik az öreg bojtár, csikós bojtár.

Hej, kocsmáros, hova lett kend, hova lett kend,
Furcsa rovás megy odabent, megy odabent.
Hiba van a kréta körül,
Egyet felír, kettőt törül, kettőt törül.

Hej, kocsmáros, eb az ingét, eb az ingét,
Elszeretik a menyecskét, a menyecskét.
El van az már réges-régen,
Afelől már ihatik kend, alhatik kend.

Kovács pengeti a vasat...

Kovács pengeti a vasat, sűrűen kopogtatja,
Szeretőmet a faluba más legény csalogassa.
Ne csalogasd szeretőmet, azt a kutya mindenedet,
Sej, nem érdemes legény szívét leányért szomorítani.
Ne hidd, babám, mert nem igaz, szívem hozzád olyan igaz,
Sej, mint a magas kék egeken ragyog a fényes csillag.
Amely lánynak a párnája lúdtolyúval van tele,
Amely legény belefekszik, jaj, de megpihen benne.
Nem hiába híres, híres, nevezetes a liba,
Sok szomorú, bús verseket leír annak a tolla.

Krasznahorka büszke vára...

Krasznahorka büszke vára,

Ráborult az est homálya.
Tornyok ormán az őszi szél
Elmúlt dicsőségről regél.

Rákóczinak dicső kora
Nem jön vissza többé soha.
Harcosai rég pihennek
A dicső fejedelemnek.

A toronyból késő este
Tárogató nem sír messze.
Olyan kihalt, olyan árva
Krasznahorka büszke vára.

Kukorica közt születtem...

Kukorica közt születtem, ott szedtek fel engem,
A nevem is, hej, parasztos, de én nem szégyellem.
Be-bejárok a faluba édes Juliskámhoz,
Az én nevem, az én nevem, az én nevem Kukorica János.
Én a pásztorok királya legeltetem nyájam,
Nem törődöm az idővel, a szívembe nyár van.
Szerelemnek boldog nyara égeti a lelkem,
Amióta ezt a kislányt egyszer megöleltem.
Be-bejárok a faluba édes Iluskámhoz,
Az én nevem, az én nevem, az én nevem Kukorica János.

Kútágásra szállott a sas...

Kútágásra szállott a sas, engem, babám ne csalogass.
Csalogatott engem más is, náladnál szebb virágszál is.
Úgy meg vagyok búval rakva, mint a borézú almafa.
Kettő-három terem rajta, mégis terítve az alja.

Csak azt nem adom én soké, hogy a babám olyan, mint én.
Mégis van egy hiba benne, kék a szeme, nem fekete.
Majd elvigyük a festőbe, befestetjük feketére,
Ha nem fogja feketére, befogja világos kékre.

Lakodalom van a mi utcánkba...

Lakodalom van a mi utcánkba, idehallik csengő muzsikája.
Hivatalos vagyok oda én is, nem mennék, ha százszor üzennék is.
Este viszik a menyasszony ágyát, elvesztették a nyoszolya lábát.
Addig, asszony nem fekszel az ágyra, míg meg nem lesz a nyoszolya négy lába.

Megvan már a nyoszolya négy lába, gyere, asszony, feküdj fel az ágyra.
Vesd a lábad V betű formára, hadd ropogjon a nyoszolya négy lába.
Vége van már a lakodalomnak, nagy bánata van az új asszonynak.
Forgassa a karikagyűrűjét, sajnálja a régi szeretőjét.

Lágy a kenyér...

Lágy a kenyér igazán, csakugyan, pirítani nem lehet,
Gyöngé a lány igazán, csakugyan, férjhez adni nem lehet.
Meg kell kérni, szépen kérni a Juliska mamáját,
Van-e kedve igazán, csakugyan, hozzám adni a lányát.

Lányok, ha volna egy csepp eszetek...

Lányok, ha volna egy csepp eszetek, nem remegnének a csóktól,
Bárhogy imád is a kedvesetek, az nem elég csak a jóból.
Lányok, a göndör hajú barna gyerekek, angyali fess katonák,
Adjatok, angyalok, adjatok száz puszikát.

Lányok, lányok, mályinkai lányok...

Lányok, lányok, mályinkai lányok,
Közületek csak egyet sajnálok.
Ha az az egy köztetek nem volna,
Elválásom százszor könnyebb volna.

Lányok, lányok, simongáti lányok...

Lányok, lányok, simongáti lányok,
Közületek csak egyet sajnálok.
Ha az az egy köztetek nem volna,
Elválásom százszor könnyebb volna.
Tisztelem a régi szeretőmet.

Lányok, lányok, simongáti lányok,
Van-e néktek berakott szoknyátok.
Ha nincs néktek berakott szoknyátok,
Nem is vagytok simongáti lányok.
Tisztelem a régi szeretőmet.

Lányok, lányok, simongáti lányok,

Közületek csak egyet sajnálok.
Ha az az egy bazsarózsa volna,
Éjjel-nappal kalapomnál volna.
Tisztelem a régi szeretőmet.

Egyes fia vagyok az édesanyámnak,
Szeretője egy szép barna lánynak.
Keszkenőjét felém lobogtatja,
A szívemet odacsalogatja.
Meghalok a régi szeretőmért.

Látod-e, babám...

Látod-e, babám, látod-e, babám, amott azt a nagy hegyet.
Míg az a világon lesz, míg az a világon lesz, én se leszek a tied.
Azt a hegyet a zsebkendőmnek a négy sarkába is elhordom,
Sej, csak a tied, mégis csak a tied leszek, kedves galambom.

Látod, édesanyám...

Látod, édesanyám, látod, édesanyám, mért szültél a világra.
Inkább dobtál volna, inkább dobtál volna a zavaros Tiszába.
Tisza vize elvitt volna a sebes Dunába,
Hogy ne lettem volna, bár ne lettem volna senki megunt babája.

Nincsen sárga rózsá, nincsen sárga rózsá, csak a száraz levele.
Nincsen szép szeretőm, nincsen szép szeretőm, az anyja lebeszélte.
Lebeszélte az édesanyja, hogy ne szeressen soha engemet.
Mert én soká, vagy talán sohase töltöm ki az időmet.

Látod, milyen ködös idő...

Látod, milyen ködös idő,
Látod, hogy esik az eső.
De én azért felkereslek,
Mert én igazán szeretlek.

Láttál-e már szirmátbontó...

Láttál-e már szirmátbontó piros rózsát,
Láttad-e már nyíló virág hervadását.
Életünkben a szerelem nyíló rózsá,
Elhervadna, ha nem várna boldog órá.

Láttál-e már hajnali fényt az ég alján,
Láttad-e már két orcámat, mikor halvány.
Hajnali fény mosolyt derít a világra,
Ha te szeretsz, sosem leszek többé árva.

Ledülött, ledülött a szénaboglya...

Ledülött, ledülött a szénaboglya teteje,
Gólyamadár, sej, haj, fészket rakott belőle.
Gólyamadár, sej, haj, szépen kelepel a háztetőn,
Elhagyott, nem szeret engemet a szeretőm.

Káposzta, káposzta, téli, nyári káposzta,
Édesanyám háza nálam nélkül de árva.
Az lesz a káposzta csipkés levelére ráírva,
Érted vagyok, rózsám hároméves katona.

Leégett a szentpéteri hodály...

Leégett a szentpéteri hodály, beleégett kilenc juhászbojtár.
Kilenc bojtár kilenc pár ruhája, számadónak sallangos subája.
Barna kislány kerüli a hodályt, keresi a legkisebbik bojtárt.
Barna kislány, hiába keresed, beleégett, ki téged szeretett.

Lehullott a rezgőnyárfa arany színű levele...

Lehullott a rezgőnyárfa arany színű levele,
S hogy lehullott, elsodorta azt az ősz hideg szele.
Egy levelen volt írva a rózsámtól az üzenet,
Isten hozzád, édes, Isten hozzád, kedves, élnünk együtt nem lehet.

Elmúlt az ősz, el a zord tél, kivirult a kikelet,
Újra hajtott az a nyárfa arany színű levelet.
Azon is volt egy üzenet éjgyöngyharmattal írva,
Isten hozzád, édes, Isten hozzád, kedves, visznek engem a sírba.

Lehullott a rózsalevél...

Lehullott a rózsalevél, nem vihetek a babámnak rózsát,
Nincsen cigány a faluba, nem szereti senki itt a nótát.
Ha volna is ezer cigánynóta, ha nyílna is ezer piros rózsá,
Nem vihetném a babámnak, messze elment rózsahullás óta.

Ha elmegyek bűt feledni, nem dalolok semmiféle nótát,

Ha meglátom virágozni, összetépem mind a piros rózsát.
Hej, mikor még neki szólt a nóta, övé volt a legpirosabb rózsza,
De nekem már könnyem sincsen, mind elsírtam rózsahullás óta.

Lekaszálták már a rétet, nem hagytak rajt virágot...

Lekaszálták már a rétet, nem hagytak rajt virágot,
Megutáltatták már vélem ezt a cudar világot.
Olyan vagyok, miként ősszel a sárguló falevél,
Hej, de az én éltem fája több tavaszt már nem remél.

Úgy szerettem, úgy imádtam szép szemedben a napot,
Szemeidnek lánghevétől árva szívem fényt kapott.
Mégis megcsaltál engemet, rám borítád a telet,
Így hát az én bús szívemnek tavasza már nem lehet.

Lekaszálták már a rétet, nem terem több virágot...

Lekaszálták már a rétet, nem terem több virágot,
Haragszik rám a szeretóm, hogy én más lányhoz járok.
Ne haragudj, kisangyalom, ne hallgassál senkire,
Én tégedet el nem hagylak, esküszöm az egekre.

Nem messze van, nem messze van a szeretóm lakása,
Piros rózsza, fehér rózsza nyílik az ablakába.
Rózsafáját körös-körül folyja a teljes szekfű,
Nem taposom, nem taposom több szombat este körül.

Lemberg mellett van egy kerek erdő...

Lemberg mellett van egy kerek erdő,
Közepébe egy gyászos temető.
Abba fekszik sok szép magyar baka,
Eltemette gyászos Galícia.

Köpönyegem gyászos szemfedelem,
Idegen föld hantja takar engem.
Idegen föld hantja borul reám,
Sírhatsz, ríhatsz, kedves édesanyám.

Édesanyám, ha fel akarsz keresni,
Galícia határába gyere ki.
Megtalálod síromat egy kőszikla alatt,
Kedves édesanyám, ott sirasd ki fiadat.

Lemegyek a, lemegyek az Alföldre...

Lemegyek a, lemegyek az Alföldre kaszálni,
Sűrű rendet fog a kaszám vágni.
Sűrű rend, gyöngyharmat az alja,
Sej, haj, elfárad a babám gyenge karja.

Lemegyek a, lemegyek az Alföldre csikósnak,
Szilaj csikót választok magamnak.
Szilaj csikóm, réz a zabolája,
Sej, haj, tied leszek, babám, nemsokára.

Lenn a délibábos Hortobágyon...

Lenn a délibábos Hortobágyon,
Megakadt a szemem egy barna lányon.
Hullámozott a göndör haja a sötétbe,
Mikor belenéztem a szemébe.

El is megyek hozzá, meg is kérem,
Legyen az én drága feleségem.
Boldogságom, tudom, nála megtalálom,
Lenn a délibábos Hortobágyon.

Letörött a kutam gémje...

Letörött a kutam gémje, mivel itatok meg délre.
Szalagot kötök a gémre, mégis megitatok délre.

Sokat felbillen a hajó, sok katonát megrúg a ló.
Ha engemet megrúg a ló, katonának se leszek jó.

Szánom én a szeretőmet, tudom, ő is szán engemet.
Hogyha tudná bús életem, megvigasztalna engemet.

Azt a kutya mindenedet, ne csalogasd a szívemet.
Csalogatta aztat más is, náladnál szebb virágszál is.

Letörtem egy szál orgonát...

Letörtem egy szál orgonát, jaj, de el volt hervadva,
Nem volt annak jó kertésze, ki aztat meglocsolja.
Este, reggel öntözgettem, mégis el volt hervadva,

Elhervad az én szívem is, mert egy kislány megcsalta.
Se szép nem volt, gazdag sem volt, mégis tudtam szeretni,
Nékem az fáj, hogy a múltat nem bírom elfeledni.

Libamáj, kacsamáj...

Libamáj, kacsamáj, de jó volna belőle egy darab már.
Leszedik az ibolyát a szagáér, elveszik a csúnya lányt a jussáér.
Libamáj, kacsamáj, de kövér, de sovány,
De szeretem a babámat igazán.

Lőre, lőre, lőre, lőre...

Lőre, lőre, lőre, lőre, de savanyú lőre,
Mért nem vesztél a mezőcsáti homokos szőlőbe.
Bort ide csapláros, hadd iszom le magam,
Ha berúgok, félrevágom a betyáros kalapom.

Azért, azért, azért haragszik rám édesanyám,
Szegény ember, nem jó gazda fia jár énhozzám.
Ne haragudj, csuhaja, kedves édesanyám,
Még az éjjel, még az éjjel szegényebb jön hozzám.

Lukas az istálló m teteje...

Lukas az istálló m teteje,
Kilopták a lovam belőle.
Kilopták a lovam, a szép sárga csikót,
Nem az a szeretóm, aki volt.

Lukas a kalapom teteje,
Kilátszik a hajam belőle.
Szégyeltem magamat, legénylétemre
Lukas a kalapom teteje.

Kihajtom a libám a rétre,
Magam is leülök melléje.
Elkiáltom magamat, liba, libuskám,
Ne menjél a vetésre, libuskám.

Ma este indulunk a frontra...

Ma este indulunk a frontra, búcsúzni jöttem, kis Kató,

Ne félj, vigyázunk mi magunkra, velünk az Isten, kis Kató.
Elkísér a csókjaid emléke, az élet szép, szeretni jó,
Patyolatfehér ágyacskádba gondoldj majd néha rám, Kató.
De, ha mégis elszállít majd téled egy menyországi behívó,
Akkor se sírj, felejts el engem, légy boldog mással, kis Kató.

Magas a kaszárnya, előtte a strázsza...

Magas a kaszárnya, előtte a strázsza,
Strázsza uram, az egekre kérem,
Barna huszár a szeretőm nékem,
Engedjen hozzája.

Nem illik a lánynak kaszárnyába járni,
Tudom én azt, de mikor a rózsám,
Ritkán jár el hozzám,
Nehéz azt megvárni.

Strázsza uram, kérem, egy csókkal beérem,
Eresszen be csak egy minutára,
Nem lesz abból senkinek se kára,
Szentül megígérem.

Magas a kaszárnya teteje...

Magas a kaszárnya teteje,
Még a madár sem száll felette.
Bárcsak egy madárszót hallanék,
Kitől a babámnak üzennék.

Nem üzennék, babám, egyebet,
Vállaidra hajtom fejemet.
Vállaidra hajtom fejemet,
Úgy vigasztalom a szívedet.

Magasan repül a daru...

Magasan repül a daru, szépen szól,
Haragszik rám a szeretőm, mert nem szól.
Ne haragudj, édes rózsám sokáig,
Tied leszek, el sem hagylak koporsóm bezártáig.

Ültettem teljes violát, nem kelt ki,
Beüzentem a rózsámnak, nem jön ki.
Juthatsz, babám, olyan gyászos időre,
Kijönnél még, kijönnél még az én üzenetemre.

Magas jegenyefán...

Magas jegenyefán sárgarigó fészkel,
Kedves kisangyalom, de szeretlek téged.
Az a sárga rigó könnyen fölszáll oda,
De én tihozzátok nem mehetek soha.

Magas a házatok, kunyhóba lakom én,
Nem járhat hozzátok ilyen szegény legény.
De ha te minálunk egyszer is eljönnél,
Magas házatokba vissza sose mennél.

Gyere be, gyere be a mi kis házunkba,
Nincsen ott semmi fény, semmi úri pompa.
Van benne szeretet, van földi boldogság,
Pedig a mi házunk nem emeletes ház.

Majd, ha egyszer én nem leszek...

Majd, ha egyszer én nem leszek, akkor tudd meg, hogy ki voltam néked,
Majd, ha egyszer a szívedet száz tövissel tépi meg az élet.
Nem véd senki gonoszoktól, kövel dobnak, nem lesz kinek fájjon,
Hazudtad csak a szerelmet, el is tűnt, mint szép tavaszi álom.

Majd, ha egyszer megtudod, hogy a te vétked vitt engem a sírba,
Boruljál rá a fejfámra, boruljál rá a fejfámra sírva.
Zokogd el, hogy megbántad már, hogy néked is fájt ez a nagy vétek,
Akkor szívem a sír mélyén mindörökre megbocsát majd néked.

Majd, ha egyszer vége lesz...

Majd, ha egyszer vége lesz a sok-sok szenvedésnek,
Nézzétek el a bakának, ha egy kicsit részeg.
Megszabadult a haláltól, hazafelé visz az útja,
Kifelé áll a mundérból a szekere rúdja.

Odahaza száz ölelő, száz forró csók várja,
Nem a hideg lövészárkok lesz majd a párnája.
Nem füttyül a füle mellett csak az esti szellő,
Azt füttyüli a csatába ő volt a legelső.

Maros-menti fenyves erdők aljába...

Maros-menti fenyves erdők aljába,
Oda van a pici tanyám csinálva.
Jöjj el hozzám, édes rózsám,
Nézd meg az én pici tanyám,
A Maros-menti fenyves erdők aljába.

Százados úr búcsúzik a századtól,
Előveszi harci sípját, belefű.
Oly szépen szól harci sípja,
A századját odahívja,
A Maros-menti fenyves erdők aljába.

Öreg baka búcsúzik a társaktól,
Összeszedi szerelvényét, elindul.
Isten veled, kedves bajtárs,
Látjuk-e még újra egymást,
A Maros-menti fenyves erdők aljába.

Maros-menti kistemető...

Maros-menti kistemető, nóta is van róla,
Ott fogok én megpihenni, ha majd üt az óra.
Szívesen meghalnék szép Erdélyországér,
Meg azért a kócos hajú székely barna lányér.

A puskámat ott töröm el a Hargita alján,
Kis szuronyom ott hagyom el kéklő hegyek ormán.
Mindent odaadnék szép Erdélyországér,
Meg azért a kócos hajú székely barna lányér.

Nefelejcsből fonjátok meg az én koszorúmat,
A fejfámra tűzzétek fel sastollas csákómat.
Írjátok fejfámra: Meghalt a hazáér,
Meg azért a kócos hajú székely barna lányér.

Maros vize folyik csendesen...

Maros vize folyik csendesen,
Borulj a vállamra, édesem.
Nem borulok, nem kell nékem szerető,
Szüret után lesz az esküvő.

Mályinkai bálba...

Mályinkai bálba megszólalt a banda,
A mi szerelmünknek nem lesz vége soha.
A nyári folyóvíz télre megaluszik,
De az én szerelmem soha meg nem nyugszik.
Ritka az a búza, kibe konkoly sincsen,
Ritka szerelem az, kibe hiba sincsen.
Lásd, a mi búzáunkba egy szál konkoly sincsen,
A mi szerelmünkbe egy csepp hiba sincsen.
Búza konkoly nélkül, szép lány hiba nélkül,
Hát én hogy éljek meg, rózsám, nálad nélkül.

Mályinkai bíró kapujába...

Mályinkai bíró kapujába
Pirosat virít a csipkés mályva.
Olyan piros, mint a lecseppent vér,
Meghalok a régi szeretőmér.

Mályinkai bíró kapujába
Lehullott az akácfa virága.
Énelőlem fel ne seperjétek,
A szeretőm el ne szeressétek.

Mályinkai csárda cserepzsindelyes...

Mályinkai csárda cserepzsindelyes,
Benne a szeretőm szobamindenes.
Minden a kezére rá van bízva,
Csak a szerelem van eltiltva.
Mert a szerelemnél sincsen nagyobb titok,
Érted, kisangyalom, meghalok.

Mályinkai csárda előtt...

Mályinkai csárda előtt nyergelik a lovamat,
Mályinkai csárda előtt ölelik a babámat.
A lovamat más nyergeli, a kedves szeretőm más szereti.
Ez a kutya betyár világ az árva szívem megöli.

Mályinkai kert alatt...

Mályinkai kert alatt, kert alatt,
Három legény rozsmaringot arat.

Én leszek a rozmaring kévekötője,
Barna legény igaz szeretője.

Mályinkai kiskocsmába...

Mályinkai kiskocsmába négyes számú szobába,
Késsel szűrott barna legény szomorkodik magába.
Gyertek ide, jó pajtásim, ne hagyjatok sokáig,
Elfolyik a piros vérem, nem élek már sokáig.

Mályinkai Köteltetőn...

Mályinkai Köteltetőn búzát arat a szeretőm, csuhaja,
Búzát arat, nem gabonát, menyecskét szeretek, nem lányt, csuhaja.
Mályinkai kertek alatt három veszett kutya szalad, csuhaja,
Marja meg a legényeket, aki menyecskéket szeret, csuhaja.

Mályinkai lány, mikor hozzád jártam...

Mályinkai lány, mikor hozzád jártam,
Ablakid alatt, jaj, de sokat megálltam.
Kérdezd meg a muskátli virágot,
Hány csókos éjszakát töltöttem tenálad.
De én aztat nem vetem a szemedre,
Van édesanyád, juttassa eszedbe.

Mályinkába gyertek házasodni...

Mályinkába gyertek házasodni,
Itt tudnak jól sütni, főzni, fonni.
Itt kapták fel a piros kázsmér kendőt,
Legények a menyecske szeretőt.

Mályinkába két úton kell bemenni...

Mályinkába két úton kell bemenni,
De szeretnék a babámmal beszélni.
Télen-nyáron virágzik az ablaka,
Jaj, de sokat bekopogtatok rajta.

Édesanyám, meg fogok házasodni,
Csúnyát veszek, hogy ne szeresse senki.
Mert, ha szép lesz, más is fogja szeretni,
Árva szívem százfelé fog repedni.

Már engemet, Bözsikém...

Már engemet, Bözsikém, visz a gőzös lefele,
Isten tudja, hol szállok ki belőle.
Majd kiszállok a nagy orosz határon,
Ott lesz nékem, Bözsikém majd a gyászos halálom.

Már ezután minden este...

Már ezután minden este lefekszek nyolc órakor,
Nem jön álom, nem jön álom a szememre ilyenkor.
Álom, álom édes álom, mért nem jössz a szememre,
Mert mindég a barna, mindég az a csalfa legény jár az eszembe.

Már ezután úgy élem világom...

Már ezután úgy élem világom,
Kiskalapom a jobb szemembe vágom.
Jobb szememből a bal szemembe vágom,
Csak a leszerelő kiskönyvemet várom.

Már ezután két szeretőt tartok,
Az egyiktől a másikhoz járok.
Ha az egyik hűtlen lesz, és elhagy,
Megyek a másikhoz, szívesen elfogad.

Már ezután úgy élem világom,
Csizmám szárát kés nélkül nem hordom.
Egyikbe kés, másikba revolver,
Jöjjön velem birkózni, aki mer.

Már énnékem Mályinkába...

Már énnékem Mályinkába nem horgolnak szebb kendőt,
Már én többet Mályinkába nem tartok szép szeretőt.
El kell menni más faluba, más faluból házasodni,
Mályinkai kislányokkal nem érdemes beszélni.

Már én többet csendőrkáplár nem leszek...

Már én többet csendőrkáplár nem leszek,

Kalapomhoz kakastollat nem teszek.
Mert a kakas kukorékol hajnalra,
Kutya csendőr, hol jártál az éjszaka.

Már én többet, már én többet...

Már én többet, már én többet a faluba nem megyek,
Mert azt mondják, mert azt mondják, hogy szeretőt keresek.
Nem kell nékem, van már nékem egy kökényszemű kis barna,
Jobb válláról a bal vállára, bal válláról a jobb vállára göndörödik a haja, de a haja.

Már Mályinkán végigsütött a nap...

Már Mályinkán végigsütött a nap,
Végigmuzsikáltatom magamat.
Mégse látom a babámat sehol,
Bánatába bujdosik valahol.

Mályinkán én akkor megyek végig,
Ha a babám a kocsmába iszik.
A poharát magasra emeli,
Bal karjával a babáját öleli.

Már Mályinkán végig, végig, végig,
Húzd rá, cigány, délig, délig, délig.
Hadd hallja meg az a híres dáma,
Ki a legény, a házba bezárja.

Már minálunk, babám...

Már minálunk, babám, már minálunk, babám, az jött a szokásba.
Nem szedik a meggyet, nem szedik a meggyet fedeles kosárba.
Felmegy a legény a fára, a meggyfa tetejére,
Lerázza a meggyet, te meg, babám szedjed a rózsás kötényedbe.

Már minálunk nincsen szép lány...

Már minálunk nincsen szép lány, csak kettő, csak kettő,
Az egyiket elszerette a jegyző, a jegyző.
A másik meg a kapuba neveti, neveti,
Hogy őt meg a segédjegyző szereti, elveszi.

Kiültek a vénasszonyok a padra, a padra,
Azt sem tudom, miről folyik a pletyka, a pletyka.
Nem kérem én a jó Istent, csak arra, csak arra,

Valamennyit ragassza le a padra, a padra.

Márványkőből, márványkőből...

Márványkőből, márványkőből van a Tisza feneké,
Gyenge vagy még, gyenge vagy még, rózsám a szerelemre.
Gyengeséged nem annyira sajnálom,
Szép vagy, babám, jó vagy, babám, nehéz tőled elválnom.

Megállok a keresztútnál...

Megállok a keresztútnál, ahol nyáron annyi fehér virág van,
Visszaűz a szívem oda, mindhiába járok a nagy világba.
Vándor darvak búcsúznak fenn, dér csillog a levelen,
Dér ütötte avar között parányi kis lábad nyomát keresem.

Megállok a keresztútnál, itt borult rám a gyönyörű alkonyat,
Mikor ajkad legelőször visszaadta az én forró csókomat.
Itt borultál a keblemre mosolyogva, remegve,
Itt búcsúztál el éntőlem hazug szóval, csalfa csókkal örökre.

Megáradt a patak...

Megáradt a patak, elvitte a partot,
Azt mondják énrólam, hogy szeretőt tartok.
Kinek mi gondja van rája, hadd járjon a falu szája,
Ennek a kislánynak csak én leszek a babája.

Beszedem a gatyám végtől-végig ráncba,
Vasárnap délután így megyek a bálba.
Kalapomnál piros rózsa, ajkamon a babám csókja,
Beszélhet a világ, úgysem teszek róla.

Annyit adok a világra, mint a gatyám madzagjára,
Ennek a kislánynak csak én leszek a babája.

Megásták a baka sírját...

Megásták a baka sírját az uzsoki völgybe,
Körös-körül ráborul a fenyves erdő széle.
Ágyúgolyó, trombitaszó a búcsúztatója,
Vérrel hintett hólepedő gyászos takarója.

Titeket is, jó pajtásim áldjon meg az Isten,
Írjátok meg jó anyámnak, hogy fia már nincsen.

Írjátok meg jó anyámnak, hogy tudtok felőlem,
Már a fiát ne sirassa, gránát széjjeltépte.

Isten veled, kicsi falum, ahol én születtem,
Testvérimtől, jó anyámtól, hej, de távol estem.
Nem ültet már a jó anyám rózsát a síromra,
Éjjelenként a párnáját könnyivel áztatja.

Megérett a csongorádi cseresznye...

Megérett a csongorádi cseresznye,
Szűrőmet a rózsám kitette.
Ha kitette, tette, jól tette,
Nem ugrok a Balatonba érette.
Kinek zsidó lány a babája,
Van is annak cigarettadohánya.
Gyere, pajtás, menjünk Egerbe,
Ott mérik a jó bort hitelbe.
Ott vannak az egri kislányok,
Szébbek, mint a kinyílt virágok.
Nem merem a szemem rávetni,
Attól félek, hogy nem szabad szeretni.
Kinek egri lány a babája,
Földi menyország a hazája.

Megérett a repce...

Megérett a repce, házasodnom kéne még a nyáron,
Elkelne egy asszony, aki rendet tartson a portámon.
Mégfogná a gyepplőszáram, rendbe tenné a szénámat,
Odahaza csókkal várna, olyan ember lennék,
Többet sose mennék a kocsmába.

Meginnám a, meginnám a...

Meginnám a, meginnám a, meginnám a piros bort a pohárból,
Kár volna még, kér volna még, kár volna még kimúlni a világból.
Kár volna még meghalni, fiatal a babám itt hagyni,
A mályinkai gyöngyvirágos református temetőbe pihenni.

Megismerni a fecskét...

Megismerni a fecskét a fekete tolláról,
Mályinkai lányokat a levágott hajáról.
Le van vágva a haja, púderos az orcája,
Megcsókolja a legény, elmegy az étvágya.

Megkérdeztem egy virágtól...

Megkérdeztem egy virágtól,
Mely egy síron nőtt magától,
Mondd meg nékem, te kis virág,
Szébb-e, jobb-e a másvilág.

Azt felelte a kis virág,
Nem szébb, nem jobb a másvilág.
Mert akinek bánata van,
Itt is, ott is boldogtalan.

Mondjátok, hát, kis virágok,
Látom-e még, akit várok.
Vajon hozzám visszatér-e,
Leszek-e még boldog véle.

Ülök-e még véle szembe,
Néz-e mélyen a szemembe.
Kiskertemben búsan állok,
Nem felelnek a virágok.

Megkondult a kecskeméti...

Megkondult a kecskeméti öreg templom nagyharangja,
Fáj a szívem a rózsámér, majd meghasad, úgy siratja.
Kihallatszik a pusztába a nagy harang gilingája,
Hortobágyi öreg bojtár most esküszik utoljára.

Sirass, sirass, kecskeméti öreg templom nagy harangja,
Monostori zöld erdőnek turbékoló vadgalambja.
Keresem a boldogságom, keresem, de nem találok,
El van már az rég temetve a te ragyogó szemedbe.

Megugrattak a Hortobágyról...

Megugrattak a Hortobágyról a karámból egy csikót,
Ellopták a szeretőmet, azt sem tudom, hogy ki volt.
Jaj, Istenem, a csikómat, szeretőm is ellopták,
De a búmat, bánatomat mindörökre itt hagyták.
Megugrattak a Hortobágyról a karámból egy csikót.

Sötét felhő könnyet ejt a hortobágyi pusztára,
Megtalálták a csikómat a karcagi tanyába.
Szeretőm is megtaláltam egy másik legény karjába,
Engem pedig vasra verve kísérnek a fegyházba.
Sötét felhő könnyet ejt a hortobágyi pusztára.

Kanyarítok valahonnét magamnak egy pej csikót,
Sokkal szebbet, nemesebbet, mint az, aki régen volt.
Akivel majd hét országot, hét vármegyét bejárok,
Szebb szeretőt, jobb szeretőt én sehol sem találok.
Kanyarítok valahonnét magamnak egy pej csikót.

Megütik a rézdobot...

Megütik a rézdobot, lóra ülni kell,
Mégfűjják a trombitát, masírozni kell.
Kis pej lovam strapba lép, néha visszanéz,
Száz ablakon száz kislány sírva-ríva néz.

Ne sírjatok, szép lányok, visszajövök én,
Visszasegít engemet a csillagos ég.
Megütik a rézdobot, lóra ülni kell,
Mégfűjják a rohamot, masírozni kell.

Messze-messze Csíkországba...

Messze-messze Csíkországba élt a falu legeslegszebb virága,
A havasi hegyek alján két legény is szemet vetett reája.
Az egyik csak nézte, nézte, míg a másik fejszét dobott feléje,
Szomorú a nóta vége, leborul a falu népe eléje.

Csíkszeredán a fegyházba székely legény a babáját siratja,
Gyimesen egy öregasszony imát mond a lélekharang szavára.
Csíkországi hegyek alját óriási fenyőerdő borítja,
De hiába a sok virág, mert szomorú a havasoknak alja.

Még a búza ki sem hányta a fejét...

Még a búza ki sem hányta a fejét,

Páros galamb mind elhordta a szemét.
Megállj, galamb, páros galamb, majd lelőlek a nyáron,
Vadász leszek a mályinkai határon.

Már minálunk elgépeték a búzát,
Hátrafelé hordja a szél a pelyvát.
Hátrafelé hordja a szél a pelyvát,
Mit tagadod, én is jártam tehozzád.

Még azt mondják, ez se szép, az se szép...

Még azt mondják, ez se szép, az se szép,
Olyan vagyok, mint a csillagos ég.
Olyan vagyok, mint az engedelem,
A babám ajkán nyílik a szerelem a sötétbe.

Édesanyám vett nékem kalapot,
Fújja a szél rajta a szalagot.
Ha nem fújja, magam is lobogtatom,
Ezt a kislányt idecsalogatom a sötétbe.

Még azt mondják, nincs Szögeden boszorkány...

Még azt mondják, nincs Szögeden boszorkány,
Pedig annyi, mint a réten a fűszál.
Engemet is megrontott egy boszorkány,
Mégpedig egy göndör hajú barna lány.

Vigyázz, pajtás, jól vigyázz a szívedre,
Ne menj, ne menj a boszorkányligetre.
Odajár a szögedi lány valahány,
Ott ragadt rá a boszorkánytudomány.

Midőn Havannába...

Midőn Havannába hajóra szálltam én,
Elbúcsúzni akkor senki sem jött felém.
Egy árva kis galamb mellettem felrepült,
Csodás utamon csak ő kísért el egyedül.
Szerelmem, légy enyém, szívedet kérem én csak,
Gyere vélem, aranyos lélek, oda, ahol élek én.

Mikor engem besoroztak, bevettek...

Mikor engem besoroztak, bevettek,
A nagy könyvbe beírták a nevemet,
Akkor vettem gondolóra magamat,
Három évig nem látom a babámat.

Mikor engem a főorvos megvizsgál,
Megveregeti a vállam, de nem fáj.
No, te fiam, jó leszel katonának,
Mégpedig egy harmincnégyes bakának.

Mikor engem besoroztak, virágzott az erdő...

Mikor engem besoroztak, virágzott az erdő,
Sírt a babám, hullt a könnye, mint a záporosó.
Sírva panaszolja az édesanyjának,
Édesanyám, besorozták a szeretőm katonának.

Mikor engem besoroztak, mindig arról gondolkodtam,
Ki lesz az én útitársam a tiroli hegy aljába.
Majd lesz útitársam a kedves pajtásom,
Ki megássza a síromat a tiroli hegy aljába.

Mikor én, mint újonc, bevonultam...

Mikor én, mint újonc, bevonultam,
Én még akkor hitvány gyerek voltam.
De a feketétől úgy felcseperedtem,
Öreg, hétoltáros baka lettem.

Nem számít nekem a szobaszemle,
Kivágom magam a díszmenetbe.
Úgy belenézek a hadnagy úr szemébe,
Szabadságot is ad örömébe.

Mikor göndör hajam vágták...

Mikor göndör hajam vágták,
Babám kötőjébe szórták.
Nincsen annyi hajam szála,
Mennyi könnyecsepp csorog rája.

Minek a szőke énekem...

Minek a szőke énekem,
Mikor a barnát szeretem.
Neki a földön párja nincs,
De még a menyországba sincs.

Eszem a szemed mindenit,
Ne nézz reám, mert megvakít.
Ha kicsi szádat csókolom,
Magamat a mennybe gondolom.

Mit keres a temetőbe...

Mit keres a temetőbe, mit keres a nap sugára,
Mohosodó sírok sorát, nem tudom, hogy mért is járja.
El nem csitul ragyogásán semmi sóhaj, semmi bánat,
Melengető sugarától kit siratok, fel nem támad.

Olyan sötét lett a lelkem, mint az erdő éjszakája,
Mintha minden ember búja egyedül csak nékem fájna.
Mintha a világon mindent, mindent eltemettem volna,
Azon az egy temetésen abba az egy sötét sírba.

Mit susog a fehér akác...

Mit susog a fehér akác hervadozó virága,
Ha a szellő hozzászegül a szívem is átjárja.
Boldog idő, hová lettél, édes emlék, ne hagyj el,
Susogj, susogj, fehér akác, hervadj el a szívemmel.

Fehér akác, ha elveszti virulását, levelét,
Fáj, ha látom a bánattal, bár én is így tehetnék.
Könnyeket csal a szemembe, reám száll egy szép álom,
Amely egykor betöltötte az én egész világot.

Most a rónák nyártüzébe...

Most a rónák nyártüzébe ring a délibáb,
Tüzek gyúlnak, vakít a fény, ragyog a világ.
Dombok ormain érik már a bor,
Valamennyi vén akácfa menyasszonycsokor.

Zöld arany a pázsit selyme, kék ezüst a tó,
Kolozsváron magyar dalt sír a tárogató.

Ott, ahol zúg az a négy folyó,
Ott, ahol szenvedni jó.

Ott, ahol kiömlött annyi drága vér,
Ezredévről mond mesét a szél.
Hol csodás tündéri tó felett kacag,
Nézi benne tűzarcát a nap.
Merre Erdély szent bércé áll,
Zúgva száll a magyar turulmadár.

Most még hideg van...

Most még hideg van, fagyos a világ,
Most még titokba szeret a babám.
Most még tavasz sincsen, virág se terem,
Most még tilos a csók és a szerelem.

Most már tavasz van, nyílik a virág,
Most már engemet szeret a babám.
Most már hideg sincsen, virág is terem,
Most már szabad a csók és a szerelem.

Lesz még kikelet Kolozsvár felett,
Lesz még a mi életünk boldog teveled.
Lesz még a mi életünk kacagó remény,
Lesz még, galambom, szíved az enyém.

Nagyabonyba csak két torony látszik...

Nagyabonyba csak két torony látszik,
De Majlandba harminckettő látszik.
Inkább nézem az abonyi kettőt,
Mint Majlandba azt a harminckettőt.

Nagy a feje, búsuljon a ló...

Nagy a feje, búsuljon a ló,
Egy kislányér búsulni nem jó.
Gombház, sejj, hogyha leszakad,
Egy helyébe száz is akad.

Végigmentem én a temetőn,
Szemközt jött rám a régi szeretőm.
Ő sem szólt, meg én se neki,
Mivelhogy az árva szívem nem is szereti.

Nagy hó esett a hutába...

Nagy hó esett a hutába,
Nagy szerelem van a lányba.
De még nagyobb a legénybe,
Mert megölel a sötétbe.

Nagymajtényi síkon letörött a zászló...

Nagymajtényi síkon letörött a zászló,
Rászállt tollászkodni egy fekete holló.
Tépi sötét szárnyát, hull a tolla rája,
Síró kurucoknak tépett dolmányára, ócska kalpagjára.

Nagyra becsült engem a falu...

Nagyra becsült engem a falu, szegény árvát,
Én őrzöm a falu legszebb libanyáját.
Száz a libám, a gúnárom tizenhárom,
Én a tilost egyedül csak magam járom.

Hogyha engem a tilosba megfognának,
Egyenesen a bíróhoz hurcolnának.
Meglátna a bírónénak legszebb lánya,
Ha nem szeret, legalább csak megsajnálna.

Nagyságos kisasszony felmászott a fára...

Nagyságos kisasszony felmászott a fára,
Belement az a páca fatövisk a lába szárába.
Piszkáld ki, piszkáld ki, piszkáld, ki belőle,
Nem piszkálom, egye meg a fene, hadd maradjon benne.

Leégett, leégett a szentpéteri csárda,
Ne menj arra szőke, barna kislány, mert megcsap a lángja.
Nem félek, nem félek a csárda lángjától,
Inkább félek, százszor jobban félek a babám haragjától.

Nagy ünnep az nekünk...

Nagy ünnep az nekünk, mikor eljössz hozzánk,
Mindenünk, amink van, mindent eléd adnánk.

Édesanyád, én is szeretettel várunk,
Nagy ünnep az nekünk, mikor itt vagy nálunk.

Nagy ünnep az nekünk, de még nagyobb volna,
Hogyha együtt mennénk újra a templomba.
Hogyha itt maradnál örökre minálunk,
Boldogság tanyája lenne a mi házuk.

Napról-napra kevesebb...

Napról-napra kevesebb az őszi rózsza levele,
Napról-napra kevesebb egy barna kislány szerelme.
Álljatok meg, ne hulljatok, ti sárguló levelek,
Csak még egyszer hadd beszéljek azzal, akit szeretek.

Kis pej lovam, kesely a négy lába,
Megbotlott a sebes vágatásba.
Repülj, lovam, hogyha lehet, egy félórát bátran mehetsz,
Nem messze van, kit a szívem szeret.

Naptól virít, naptól hervad...

Naptól virít, naptól hervad el a rózsza,
Hogy szeretlek, nem tehetek én sem róla.
Hogyha tudnám hozzám való hűségedet,
Nem is szerettelek volna én tégedet.

Életedbe mindig olyan csalfa voltál,
El-elküldtél, megint visszacsábítottál.
De már mostan kibeszélheted fünek-fának,
Nem szeretlek, mondd meg azt az anyádnak.

Nádfedeles kis házikóm...

Nádfedeles kis házikóm leégett a héten,
Éppen akkor öleltem a babámat a réten.
Beleégett a jegykendőm, adjál, babám, másat,
Csókolom a csókra termett piros két orcádat.

Nádfedeles kis házikóm újra felépítem,
Az alját is rózsafával újra bekerítem.
Piros rózsza, fehér rózsza nyílik a kiskertbe,
Mégis legszebb rózsabimbó te vagy, babám, benne.

Ne gondold, hogy az a tavasz...

Ne gondold, hogy az a tavasz, amikor a rózsa nyit az ágon,
Fű, fa, virág újra zöldül, dalos madár csicsereg az ágon.
Ne gondold, hogy az akácfa csak tavasszal bontogatja szirmát,
Az a tavasz, amikor a szív a szívnek megtalálja titkát.

Amikor egy ablak alatt elsétálgatsz Isten tudja, hányszor,
Amikor a kéz a kezét lopva, titkon megtalálja százszor.
Amikor a rét virágát valakinek letépnéd egy szálig,
Az a tavasz, amikor egy asszony neve imádsággá válik.

Nem az enyém a szerelmed...

Nem az enyém a szerelmed, mégis mindég hozzád kerget a lelkem,
Árva szívem odatapad, ahol karcsú derekadat öleltem.
Nem hagylak el olyan könnyen, el kell sírnom minden könnyem utánad,
De azért, ha beszélsz velem, sápadt arcom, kisírt szemem ne lássad.

Lopva járok az ajtódra, ott fogok én tolvajmódra kopogni,
Sírdogálok, mint egy gyerek, mert nem szabad a szívemnek szeretni.
Lát a szemem, akárhol jársz, levelet is bárkitől vársz, megérezem,
Azt lesem, hogy ki jár hozzád, pedig nekem jobb volna már nem élnem.

Nem fáj nekem semmi...

Nem fáj nekem semmi,
Csak a régi sebem fakadott fel újra,
Csak a régi vágyak változtak meg újra.
Göndör hajad csábít édes illatával,
Csalfa szemed csábít édes mosolyával,
Nem fáj nekem semmim.
Csókolj meg még egyszer, vesztett boldogságom,
Azután haljak meg, az a kívánságom, végső kívánságom.

Nem házasodok meg soha...

Nem házasodok meg soha,
Nem leszek asszony bolondja.
Hogy engem egy asszony egrecérosztasson,
Olyan nincs, nem is volt, nem is lesz a sifonyérba.

Nem jó, nem jó minden este...

Nem jó, nem jó minden este a fonóba eljárni,
Nem jó, nem jó a lányokkal, menyecskékkel cicázni.
Én is addig-addig járogattam, cicáztam,
Egyet megszerettem, annak rabja lettem, magamra nem vigyáztam.

Nem jön levél...

Nem jön levél, hiába várom,
Minden reményem elhagyott.
Mint dérütötte őszi fákön,
A sárga lomb elhervadt.

A kertet járom elmerengve,
Zörgő haraszt halkán beszél.
S a gyászoló fák néma csöndje,
Suttogva szól, nem jön levél.

Bohó szívem, s ti száraz ágak,
Nem értitek, mit zúg a szél.
Hiába vágy, hiába bánat,
Nem jön levél, nem jön levél.

Nem látlak már én téged többé sohasem...

Nem látlak már én téged többé sohasem,
Te sem látod, mikor érted könnyes a szemem.
Nevedet hiába mondom, könnyemet hiába ontom,
Harcok mezején, valahol tetőled távol,
Ott, ahol senki sem gyászol, ott halok meg én.

Nem lesz egy tenyérynél föld sem pusztasíromon,
Elesett bajtársam teste lesz a vánkosom.
Ahová le fognak tenni, síromra nem borul senki,
Senki, aki él, tavasz sem fakaszt rám zöldet,
Elhordja rólam a földet messze majd a szél.

Szeretnék még egyszer lenni, lenni teveled,
Öledbe hajtánám újra lágyan bús fejem.
Szeretnék ajkadon élni, teveled boldognak lenni,
Csak egy éjszakán, azután akármi érjen,
Szívesen halok meg érted, hitvesem, hazám.

Nem loptam én életembe...

Nem loptam én életembe,
Csak egy csikót Debrecenbe.
Mégis rám verték a vasat,
Babám szíve majd lehasad.

Nem messze van ide Kismargita...

Nem messze van ide Kismargita,
Környes-körül folyja azt a Tisza.
Közepibe koponyai csárda,
Abba mulat egy betyár magába.

Hallod-e, hallod-e cifra csaplárosné,
Hát ez a szép pej paripa kié.
Ott be mulat annak a gazdája,
Most érkezett. nincs egy félórája.

Küldje ki hát annak a gazdáját,
Nem bántjuk mi, ha megadja magát.
Ki sem megyek, meg sem adom magam,
Kinek tetszik, hajtsa el a lovam.

Én a lovam nem is nagyon bánom,
Csak a nyeregidzajtóm sajnálom.
Nyeregidzajtóm a bugyelláris,
Abba hever háromezer forint.

Százat adtam én a pej csikóé,
Másik százat rávaló szerszámé.
Harmadikat egy szép barna lányé,
Kit nem adnék széles e világgé.
Széles e világgal mit csinálnék,
De a barna lánnyal véle hálnék.

Nem messze van, nem messze van...

Nem messze van, nem messze van a szeretőm lakása,
Piros rózsa, fehér rózsa nyílik az ablakába.
Rózsafáját környes-körül folyja a teljes szekfű,
Nem taposom, nem taposom több szombateste körül.
De én azért nem átkozlak, a jó Isten áldjon meg,
Könnyeidtől a zsebkendőd soha ne száradjon meg.

Nem, nem, nem vagyok hibás...

Nem, nem, nem vagyok hibás,
Hogy a babám nem szeretem, az csak rámfogás.
Ölelem, csókolom, szívesen teszem,
Ő vesz nékem szép ruhát, hogy más is szeressen.

Nem születted te se, mit én...

Nem születted te se, mint én márványköves cifrapalotába,
Felnevelt az édesanyád kicsiny parasztházba.
Mégis olyan büszke lettél, mintha selymek közt születted volna,
Mintha néked ez a világ lábad elé piros rózsát szórna.
Dobd félre a büszkeséged, hajoljál le hozzám,
Hallgasd meg a könnyörgésem, simítsd meg az orcám.
Mutasd meg, hogy a szívedhez tifelétek merre van az útja,
Leborulva, porba hullva boldog leszek újra, megint újra.
Dobd félre a büszkeséged, szeresd azt, ki majd meghal utánad,
Akinek az életútján nem terem más, csak tövis és bánat.

Nem tudom, az életemet hol rontottam én el...

Nem tudom, az életemet hol rontottam én el,
Gyógyítgatom a szívemet a cigányzenével.
Elhúzatom halkán, csendbe, hogy ebbe a szerelembe bele lehet halni,
Ne hagyjál a legszebb nyáron engem elhervadni.

Nyári este panaszolom a csillagos égnek,
Hogy ha te engem nem szereted, én is minek élek.
Te vagy az én legszebb álmom, te vagy minden boldogságom, szeretlek a sírig,
Síromon a legszebb virág csak tenéked nyílik.

Nem zörög a haraszt...

Nem zörög a haraszt, ha a szél nem fújja,
Virágos a kedvem, ha a cigány húzza.
Hajlik szívem jobbra-balra,
Mindegy neki, szóke, barna,
Nem vagyok én olyan válogatós fajta.

Rólunk beszél már az egész világ szája,
Azt mondják, hogy te vagy az én szívem párja.

Tagadjuk, hogy igaz volna,
Mégis azt mondja a nóta,
Nem zörög a haraszt, ha a szél nem fújja.

Ne nézzetek úgy rám, mint egy csavargóra...

Ne nézzetek úgy rám, mint egy csavargóra,
Mint akinek szíve-lelke sose volna.
Ne nézzetek úgy rám, ne bántsatok engem,
Nekem is van szívem, nekem is van lelkem.

Ha nem volna szívem, ha nem lenne lelkem,
Sohase látnátok csavarogni engem.
De nincsen nyugalmam, nem tudom feledni,
Hogy annak, ki szegény, nem szabad szeretni.

Ne sajnáld a csókot tőlem...

Ne sajnáld a csókot tőlem, édes angyalom,
Én sem sajnálom tetőled ölelő karom.
Ha a virág elmúl a rétről,
Minden csillag lehull az égről,
De a szerelem, édes kedvesem,
Nem múlhat el soha-soha sem.

Nincs cserepes tanyám...

Nincs cserepes tanyám,
Sem szűröm, sem subám nékem.
Kőből a nyoszolyám,
Nem különb a párnám nékem.
Sötét éjjel a pártfogóm,
Zápor mossa a takaróm fehérre,
Az igazi betyár,
Mégsem kerül mindjárt kézre.

Nincsen annyi tenger csillag az égen...

Nincsen annyi tenger csillag az égen,
Mint ahányszor eszembe vagy te nékem.
Ha te engem szint oly mélyen szeretnél,
Mélyebb lenne, nagyobb lenne szerelmünk a tengernél.

Édesanyám leányának neveznek,
Nem tehetek róla, hogy így szeretnek.
Azt az egyet kötötte a lelkemre,

Ne öleljek barna legényt keblemre.

Az én uram jaj de helyes egy ember,
A kedvemért jaj de mindent megtészen.
Lefektébe, felkeltébe azt mondja,
Jaj de nagyon édes a babám csókja.

Nincs már sárga rózsa...

Nincs már sárga rózsa, nincs már sárga rózsa, csak a száraz levele,
Nincsen szép szeretóm, nincs már szép szeretóm, az anyja lebeszélte.
Lebeszélte az édesanyja, ne szeressen soha engemet,
Mert én nagyon soká, vagy talán soha nem töltöm ki az időmet.

Nincs szebb madár a fecskénél...

Nincs szebb madár a fecskénél,
Fehér lábú menyecskénél.
Fehér lábát a patakba mossa,
Hideg a víz, kikapdossa.

Nótás kedvű volt az apám...

Nótás kedvű volt az apám,
Átmulatott sok éjszakát.
Nem sajnálta rá a napot,
Kettőt-hármat egybeszabott.

De még azt is megduplázta,
Ha az anyám megdorgálta.
Ha a cigány nem jól játszott,
A bőgőbe belevágott.

Nótás kedvű édesapám
Réges-régen nem dalol már.
A szívemet bánat járja
Egy-egy kedves nótájára.

Mi lett a sok nóta vége,
Kivitték a temetőbe.
Dalos ajkú kismadárka,
Szállj az apám fejfájára.

Nyáron vályogot vetek...

Nyáron vályogot vetek, télen hegedülgetek.

Sír a hegedűm négy húrja, benne van a szívem búja.
Ha a babám nem szeret, széttépi a szívemet,
Virrasztok az ágyad mellett, megrepsztem a szívedet.

Nyikorog a csizmám...

Nyikorog a csizmám, amit vettél, babám, aranypatkó van rajta,
Valahányat lépek, azt dobogja, te csaltál meg te csalfa.
Ha nem szeretsz, azt is mondd meg, de én téged szeretlek,
De én téged a hideg sírig soha el nem feledlek.

Nyikorog a gulyacsorda kútgémje...

Nyikorog a gulyacsorda kútgémje,
Én vagyok a babám hű szeretője.
Ha a babám két karjával átölel,
Boldogságot nem cserélek senkivel.

Nyitva van a százados úr ablaka...

Nyitva van a százados úr ablaka,
Barna kislány sírva sétál alatta.
Állj meg, kislány, barna kislány egy szóra,
Te leszel a szívem vigasztalója.

Nem állok meg a százados úr szavára,
Nem leszek a százados úr babája.
Van már nékem a századjába egy közlegény,
Kit nem adnék, százados úr, magáé.

A közlegény elesik a csatába,
Ki borul a barna kislány vállára.
Ha elesik, szálljon áldás porára,
Mégse leszek a százados úr babája.

Odabent az erdő mélyén...

Odabent az erdő mélyén
Ül a madár puha fészken.
Olykor-olykor meg-megszólal
Csalogató, édes szóval.
Vissza-visszafelel rája
Visszatérő kicsi párja.

Odavan a virágos nyár...

Odavan a virágos nyár, minden levél sárga,
Jajgatva sír az őszi szél, mintha neki fájna.
Fel-felzokog, úgy kesereg ott künn az avarba,
Minthogyha az én rózsámnak, szerelmetes violámnak elvesztét siratna.

Szellő, szellő, síró szellő, fáj a szívem, lelkem,
Beteg vagyok, meg is halok, sirassál meg engem.
Vidd magaddal a szívemet e világon végig,
Mutogasd meg mindenkinek, milyenek a vérző szívek, mikor összetépik.

Ott, ahol a Maros vize...

Ott, ahol a Maros vize messze földön kanyarog,
Ott ragyognak a legszebben a ragyogó csillagok.
Minden este oda vágyok, ott lakik a menyországom, boldogságom,
Ott, ahol a Maros vize messze földön kanyarog.

A kanyargó Maros-menti bogárhátú kis házban,
Barna fürtű szép kislányban szeretőre találtam.
Ha megölel, ha megcsókol kicsi szája, reám ragyog a menyország boldogsága,
A kanyargó Maros-menti bogárhátú kis házban.

Öreg baka, ha bemegy a kávéházba...

Öreg baka, ha bemegy a kávéházba,
Húsz koronát tesz a cigány vonójába.
Húzzátok, cigányok, hadd mulassanak a barna kislányok.

Minden lánynak az legyen a kívánsága,
Öreg baka legyen az ő hálótársa.
Húzzátok, cigányok, hadd mulassanak a göndör kislányok.

Öreg cigány, kopott cigány...

Öreg cigány, kopott cigány, húzd el az én régi, bús nótámat,
Hegedűdnék minden húrján halkán sírjon a keserű bánat.
Húzd, mintha a reménységed te is régen elsirattad volna,
Minthogyha a temetőbe egy sír szélén búcsúztatód szólna.

Öreg cigány, kopott cigány, talán mégis egy vígabbat húzzál,
Nem hullott napom le az égről, csak a kósza felhők mögött bujkál.
Húzd, mitől egy régi csókot itt érzek én újra majd a számon,
Mitől ezt a csúf világot újra szépnek, menyországnak látom.

Összefolyik a Tisza-víz a Dunával...

Összefolyik a Tisza-víz a Dunával,
Összeillik a szőke a barnával.
Nem bánom én, akár illik, akár nem is,
Barna a szeretőm, az vagyok magam is.

Ősszel érik, babám...

Ősszel érik, babám, a fekete szőlő.
Te voltál az igazi szeretőm.
Bocsásd meg, ha vala-valamit vétettem,
Ellenedre, babám, rosszat cselekedtem.

Sej, minek varrod, babám, azt a jegyzsebkendőt.
Neked varrom, hogy legyél szeretőm.
Négy sarkára, sej-haj, szagos rozsmaringot,
Sej, arról tudják, babám, hogy a tied vagyok.

Sej, ha meghalok, babám, temess el engemet.
A síromra fehér rózsát ültessetek.
A síromra fehér őszi bazsarózsát,
Sej, arról tudják, babám, hogy szerettük egymást.

Paprika, só...(1.)

Paprika, só, szó, ami szó,
Én vagyok csak tehozzád való.
A Halászbástyán és a szigeten,
Mindenütt csak magét keresem.
Jöjj ide már, te szép kislány,
Így is, úgy is az enyém leszel már.

Paprika, só...(2.)

Paprika, só, szó, ami szó,
Én vagyok csak tehozzád való.
Hú leszek én, csöndes, szerény,
Édes rózsám, légy hát az enyém.
Jöjj ide bátran a karomba,
Nem vagyok rabló a Bakonyba.
Paprika, só, szó, ami szó,

Én vagyok csak tehozzád való.

Édesanyám, kedves anyám,
Elmék én a szeretőm után.
Mért hiteget, hogyha szeret,
Gyógyítsa meg fájó szívemet.
Már nekem százszor is megmondta,
Eljön a paphoz a templomba.
Édesanyám, kedves anyám,
Egyszer már csak igaz lesz talán.

Pántlikás a kalapom...

Pántlikás a kalapom, a kis kalapom széle,
Besoroztak engemet hosszú három évre.
Besoroztak engem, sirat a kedvesem,
Adjál egy pár forró csókot, tőled, babám elbúcsúzó.

Páros csillag az ég alján...

Páros csillag az ég alján,
Egyik fényes, másik halvány.
Én nem tudom, miért fáj az én szívem,
Mikor azt a két csillagot nézem.

Az a csillag, mely ott ragyog,
Az legyen a te csillagod.
Nékem pedig legyen az a másik,
Amelyik oly haloványan látszik.

Peng a kasza a kertalji réten...

Peng a kasza a kertalji réten,
Barna legény pengeti oly szépen.
Pengésének csengő-bongó hangja,
A kertalji kislányt odacsalja.

Nem hallatszik a kasza pengése,
Hallatszik a pacsirta zengése.
A vén nap is mosolyog az égen,
Csattan a csók a kertalji réten.

Peng a kasza, száll a nóta...

Peng a kasza, száll a nóta, rendre dűl a kalász,
Markot szed a kisangyalom utánam.
Fehér lábát, gyenge lábát feltöri a tarló,
Piros vére hull a tarló nyomába.

Gyere, babám, bekötöm a lábad,
Piros véred ne hulljon le a földre,
Elsépeljük a gabonát, teveled meg, babám,
Paphoz megyünk, asszony leszel az őszre.

Pesten csináltattam házat...

Pesten csináltattam házat, de nagyot, de nagyot, de nagyot,
Ablakot rá háromszázat, gömbölyűt, fényeset, világost.
Közepébe tükrös szobát, akibe a babám púderozza magát,
Pénteken, szombaton meg vasárnap.

Piros pettyes ruhácskádba...

Piros pettyes ruhácskádba láttalak meg téged,
Enyhe szellő fel-felfújta a babos köténykédet.
És akkor az én szívemet valami átjárta,
Egyszeribe te lettél a falu legszebb lánya.

Vadgalambos erdők alján andalogva mentünk,
Te is, én is, mind a ketten vadvirágot szedtünk.
A virágnál, a legszebbnél összeért az ajkunk,
Csókolódzó gerlepárok jót kacagtak rajtunk.

Piros, piros, piros...

Piros, piros, piros, háromszor is piros, piros bort az üvegbe.
Tilos, tilos, tilos, háromszor is tilos, menyecskét az ölembe.
Mert a menyecskének, ura van szegénynek,
Csókot adni tilos a legénynek.

Piros pünkösöd napján...

Piros pünkösöd napján láttalak meg téged,
Piros pünkösöd napján vártam visszatérned.

Tele volt a határ nyíló vadvirággal,
Vártalak a keresztútnál pünkösdi rózsával.

Mindhiába várlak, ősz is lett azóta,
Elhervadt már régen a pünkösdi rózsza.
Kacagó kis párom, többé sosem hívlak,
Mert a hideg, fagyos télbe jégvirágok nyílnak.

Piros rózsza, feshő rózsza...

Piros rózsza, feshő rózsza virított egy kis ablakba.
Egy szép reggel arra jártam, beteg lettem, hogy megláttam.
Nem járok már arra régen, virul-e még, azt se kérdem.
Álmodozom mindig róla, bár sohase láttam volna.

Harangoznak a toronyba, megy a násznép a templomba.
Talán bizony esketőre áll a babám mennyegzője.
Esküdjete, esküdjete, áldjon az ég benneteket.
Engem pedig temesete, értem könnyet ne ejtsetek.

Piros rózsza, feshő rózsza, nem virít már az ablakba.
Egy szép reggel arra jártam, beteg lettem, mert nem láttam.
Azt a rózsát, piros rózsát réges-rég leszakították,
Kint nyugszik a temetőbe, boldogságom szemfedője.

Piros rózsák beszélgetnek...

Piros rózsák beszélgetnek, bölintgatnak, úgy felelnek egymásnak,
Találgassák, merre viszik, mely sarkába ennek a nagy világnak.
Szép asszonynak hó keblére, vagy egy gyászos temetésre koszorúba fonják,
Vagy talán egy éjszakába, valahol egy kiskocsmába egy szép lányra szórják.

És egy napon útra kelnek, ágaitól búcsút vesznek a rózsák,
Mert énnéem virág kellett, hát letéptem egy holdas éjjel száz rózsát.
Piros rózsák illatával, halkán síró muzsikával üzenem tenéked,
Szegény vagyok, semmim sincsen, e pár rózsza minden kincsem, add érte a szíved.

Pitypalaty a réten...

Pitypalaty a réten, gyöngyharmat az alja,
De szép barna kislány heverészik rajta.
Harminhárom kaszás mind egyszerre vágja,
Harminháromszázszor csókolok a szádra.

Ibolya, viola, őszi szellő fújja,
Ibolyalevélből lesz a koszorúja.
Harminchárom rendbe mennyi fűszál vagyon,
Annyiszor ölelj meg, csókolj meg angyalom.

Rácsos kapu, rácsos ablak...

Rácsos kapu, rácsos ablak,
Nemsokára itten hagylak.
Elmegyek én csendbe, könnyen,
Ki sem csordul tán a könnyem.

De hogyha majd egyszer kérdik,
Azt a kislányt, azt a régít,
Akkor titkon megsíratlak,
Rácsos kapu, rácsos ablak.

Rámás csizmát visel a babám...

Rámás csizmát visel a babám, szeret is ő engem igazán.
Rámás csizma hadd szakadjon el, csak a babám sose hagyjon el.
Rámás csizmát visel a babám, szeret is ő engem igazán.

Nagy a világ, de van közepe, az én rózsám fekete szeme.
Ez a világ semmire se jó, ha nincs kislány énhozzám való.
Nagy a világ, de van közepe, az én rózsám fekete szeme.

Repülj, repülj, hétpettyes katicabogárka...

Repülj, repülj, hétpettyes katicabogárka,
Repülj el a hófehér szép asszony nyakába.
Súgd meg néki, hogy én őt igazán szeretem,
A hófehér nyakát is csókold meg helyettem.

Jól vigyázz, mert nyakán túl csiklandós az asszony,
Úgy intézd el a dolgot, hogy meg ne ugrasson.
És azután jöjj vissza ide a szobába,
Meséld el, hogy mit láttál, katicabogárka.

Repülnél, lelkem...

Repülnél, lelkem, felrepülnél a táj szellőivel,
Mely a sík rónaság felett még szabadságot lehel.
A sebzett vad a rengetegbe kínjának hangot ad,
Magát az eltiport magyarnak kisírni nem szabad.

Régen hallom már én azt a szelet...

Régen hallom már én azt a szelet,
Hogy engem a szeretóm nem szeret.
Mégis szeret rajtam kívül mást is,
Akivel megszólja a világ is.

Réges-régen kivirágzott...

Réges-régen kivirágzott az alföldi vadvirágos róna,
Azon legel Debrecennek a vármegye száz szilaj csikója.
Én őrzöm a cifra ménest, a vármegye száz szilaj csikóját,
Legszebbiken magam járok, kalapomnál nyílnak a virágok.

Megüzenem Debrecenbe debreceni polgármester úrnak,
Van-e párja a ménesbe hóka fejű szilaj pej csikómnak.
Ha van párja, adja nékem, becsülettel megfizetek érte,
Messze lakik a kedvesem, esküvőre azon megyek érte.

Harangoznak a faluba, esküvőre megy a falu népe,
Mindenki az utcán tolong, kicsiny falunk apraja és vénje.
Csak az az egy lány hiányzik, aki miatt kocsmajáró lettem,
Akivel egy holdas éjjel künn a pusztán vadvirágot szedtem.

Régi nóta, híres nóta...

Régi nóta, híres nóta cseng fülemben,
Régi cigány, híres cigány hegedülte.
Ahány legény, ahány leány, mind dalolta,
De szép is volt az a nóta, az a nóta.

Régi nóta, híres nóta elfeledve,
Régi, cigány, híres cigány eltemetve.
Nincs, ki húzza, nincs, ki járja, más a nóta,
A világ is más azóta, más azóta.

Rég megmondtam, veszedelmes a lány...

Rég megmondtam, veszedelmes a lány, reszketni kell tőle,
Ha olyan is, mint a kezes bárány, tigris lesz belőle.
Én nem tudom, csak annak az okát,
Mihelyt asszony, kimutassa a fogát,
Nem házasodok meg.

Részeg vagyok, rózsám...

Részeg vagyok, rózsám, mint a csap,
Sörrel, borral teleítam magamat.
Hazamennék, jaj, de nem tudok,
Reggelig, rózsám, nálad mulatok.

Részeg vagyok, rózsám, mint a csap,
Nem aludtam három éjjel, három nap.
Hazamennék, látnak az emberek,
Ujjal mutat énrám minden gyerek.
Inkább akkor itt maradok,
Reggelig mulatok.

Réten, réten, sej...

Réten, réten, sej, a mályinkai réten,
Lovat legeltettem kötőféken.
Elszakadt a kötőfékem szára,
Szombaton este voltam nálad utoljára.

Réten, réten, sej, a mályinkai réten,
Elvesztettem a zsebbe való késem.
Késem után a karikagyűrűmet,
Azt sajnálom, nem a régi szeretőmet.

Réten, réten, réten terem a nád,
Sűrű erdő neveli a betyárt.
Sűrű erdő neveli a betyárt,
Csaplárosné viselgeti gondját.

Csaplárosné, hozzon egy liter bort,
Hadd mossa le a torokról a port.
Hadd mossa le keserűségemet,
Felejtsem el a régi szeretőmet.

Este, este, sej, este akar lenni,
Ez a kislány haza akar menni.

Hazamenne, de nincs kísérője,
Elkísérem, leszek én a szeretője.

Románia felé nem tudjuk mi az utat...

Románia felé nem tudjuk mi az utat,
Főhadnagy úr, vezessen minket oda.
Elvezetlek, jó fiaim, én is elmegyek,
A jó Isten tudja, ki jön vissza veletek.

Gyertek, magyar fiúk, húzzunk drótot, ha lehet,
Közeledik már a román hadsereg.
Szólnak az ágyúk, ropognak a nehéz fegyverek,
Most látni meg, babám, mit ér egy magyar gyerek.

Rózsabokor a domboldalon...

Rózsabokor a domboldalon,
Borulj a vállamra, angyalom.
Súgjad a fülembe, hogy szeretsz,
Hej, milyen jól esik nékem ez.

Mit nem fognak rám a gonoszok,
Hogy én istentagadó vagyok.
Pedig én most is imádkozok,
Szíved dobogását hallgatom.

Rózsabokorba jöttem a világra...

Rózsabokorba jöttem a világra,
Nem nevelt az édesanyám hiába.
Jár utánam három falu legénye,
Én meg csak úgy hitegettem, csalogattam, válogattam belőle.

Rózsa, rózsza, labdarózsa...

Rózsa, rózsza, labdarózsa levele,
Csak egy kislányt neveltek a kedvemre.
Azt is azért nevelték a kedvemre,
Kék a szeme, göndör haja fekete.

Alig várom, hogy a nap lenyugodjon,
Hogy az égen páros csillag ragyogjon.
Ragyogj, csillag, páros csillag sokáig,
Vezess el a szeretőm kapujáig.

Rózsa, rózsza, százlevelű rózsza...

Rózsa, rózsza, százlevelű rózsza,
Bokrétába kötni, de jó volna.
Bokrétába kötni, de jó volna,
Ha a rózsza tövises nem volna.

Rózsi, Rózsi, mi baja...

Rózsi, Rózsi, mi baja, mért nem akar szólni,
Eltörött a hegedűm, nem akar szólani.
A hegedűt majd megreparálom,
Szólalj meg hát, rubintom, virágom.

Hozok mosdóvizet is gyöngypatak vizéből,
Ellopom a színét is rózsza levelétől.
Te leszel a legszebb e világon,
Szólalj meg hát, rubintom, virágom.

Sárga a csikóm, sárga a nyereg rajta...

Sárga a csikóm, sárga a nyereg rajta,
Most akartam hozzád járni rajta.
Most akartam véled beszélgetni,
Itt van az idő, el kell masírozni.

Itt az idő, visznek katonának,
Lehasad a szíve a babámnak.
Lehasad a babám gyenge szíve,
Ha engemet három évre elrabolnak tőle.

Sárgarépát nem jó partba ültetni...

Sárgarépát nem jó partba ültetni,
Özvegy asszony lányát nem jó szeretni.
Egyszer mondtam valamit a lányának,
Hazament és megmondta az anyjának.

Sárgarigó, sárga csikó...

Sárgarigó, sárga csikó, Ica te, Sári te, galambom.

Este gyere, késő este, Ica te, Sári te, galambom.
Ha nem szeretsz, ne gyere, de ha szeretsz, gyere be.
Nyitva lesz a pici szobám ajtaja.
Este gyere, késő este, Ica te, Sári te, galambom.

Sárgarigó, sárgarigó...

Sárgarigó, sárgarigó most hullatja a tollát,
Kökényszemű barna kislány siratja a babáját.
Úgy siratja, úgy sajnálja, majd megreped a szíve,
Tegnapelőtt volt egy hete nem beszélhetett vele.

Sárga szöget veretek a csizmámba...

Sárga szöget veretek a csizmámba,
Árva kislányt szeretek a világba.
Árva kislányt szeretek, hogyha lehet
Édesanyja ne átkozzon engemet.

Árva vagyok, jaj, de igazi árva,
Ki vagyok a babám szívéből zárva.
Ha ő engem kitagadott egy este,
Én meg őtet kitagadom örökre.

Sárgul már a fügefafa levele...

Sárgul már a fügefafa levele, hideg akar lenni,
Mi dolog az, hogy engem a babám nem akar szeretni.
Szeress, kisangyalom, hogy ne legyek ilyen árva,
Ne tudja meg senki a faluba, mért van a szívem gyászba.

Sej, barna kislány...

Sej, barna kislány, ha tudtad, hogy nem szeretsz,
Mért nem írtál egy szomorú levelet.
Adtad volna a dédesi postára,
Sej, ne csaltál volna idegen országba.

Sej, ha bemegyek...

Sej, ha bemegyek a Rudolf-laktanyába,
Egyenesen a borbély szobájába.
Széket is adnak, hogy üljek le rája,

Éles az olló, a göndör hajam vágja.

Göndör a hajam, lehullott a földre,
Gyere, babám, szedd fel a kötényedbe.
Ahány szálat szedel a kötényedbe,
Sej, annyi százszor jussak az eszedbe.

Sej, haj, hervad az a virág...

Sej, haj, hervad az a virág, akit szagolnak,
Hervad az a kislány, akit csókolnak.
Ha hervad is, hervassza el szívét a bánat,
Ha már engem elvisznek katonának.

Sej, haj, katona se lettem volna...

Sej, haj, katona se lettem volna soha,
Ha az apám bíró nem lett volna.
Háromszor is beírt a császárnak,
Sej, haj, rossz a fiam, vigyék el a Jóskát katonának.

Sej, haj, mikor engem besoroztak virágzott az erdő.
Sírt a babám, hullt a könnye, mint a záporosó.
Sírva panaszkolt az édesanyjának,
Sej, haj, elvitték a babámat, a Jóskát katonának.

Sej, haj, mikor engem besoroztak, mindig arról gondolkoztam,
Ki lesz az én útitársam a tiroli hegy aljába.
Majd lesz útitársam a kedves pajtásom,
Ki megássa a síromat a tiroli hegy aljába.

Sej, haj, limbes-lombos...

Sej, haj, limbes-lombos a diófa teteje,
Letelik az öreg bakák ideje.
Büszkén mondja a miskolci lányoknak,
A Julcsáknak, a Marcsáknak,
Sej, haj, viseljétek gondját a regrutáknak.

Sej, haj, öreg baka ha felfekszik az ágyra,
Poros filű reszketve áll vigyázzba.
Ne félj, fiam, hozd ide a pipámat,
A gyufámat, meg a zacskómat,
Sej, haj, pár napja van már az öreg bakának.

Sej, haj, ne feküdj a szénaboglya tövébe...

Sej, haj, ne feküdj a szénaboglya tövébe,
Mert körül van rózsafával ültetve.
Készen volnék száz rózsafát kivágni,
Sej, haj, mint tetőled, kisangyalom, elválni.

Sej, haj, amit világeletembe kerestem,
Még én annak semmi hasznát nem vettem.
Vettem rajta a lányoknak szép szoknyát,
Sej, haj, ki is gubiléroztattam az alját.

Sej, kinek varrod, babám...

Sej, kinek varrod, babám azt a horgolt kendőt,
Néked varrom, hogy legyél szeretőm.
Néked varrom, babám a zsebrevalódat,
Sej, ha meghalok, babám, megemlegetsz róla.

Sej, ha meghalok babám, temess el engemet,
A síromra fehér rózsát ültessetek.
A síromra fehér őszi bazsarózsát,
Sej, arról tudják babám, hogy szerettük egymást.

Sej, lagzi, lagzi...

Sej, lagzi, lagzi, lagzi, lagzi, lakodalom,
Nálunk is lesz, sej, haj, hogyha én akarom.
Kivágatom, sej, haj, ezt a kerek erdőt,
Sej, verje meg az Isten a csalfa szeretőt.

Sej, liba, liba, liba, liba, véres nyakú liba,
Hivatalos vagyok én is a lagziba.
Mit ér nékem, sej, haj, az oly lakodalom,
Sej, kibe a szeretőm maga a menyasszony.

Sej, tiszta búzát válogat...

Sej, tiszta búzát válogat a vadgalamb,
Szépen szól a mályinkai nagyharang.
Mind a két oldalára csak azt vágta,
Sej, szerettelek, barna kislány, hiába.

Sej, barna kislány nem muszáj haragudni,
Ha nem szeretsz, nem muszáj kikísérni.

Ne kísérij ki, behúdom én az ajtót,
Sej, várjad azt a szép szeretőd, aki volt.

Sej, én is voltam valamikor valaki,
Egy kislánynak sokat tudtam hazudni.
De már vagyok hervadt rózsza levele,
Sej, elhervaszt egy barna kislány szerelme.

Sej, búra, búra, nagy bánatra születtem,
Dajkám se volt, mégis felnevelkedtem.
Mostoha volt még az édesanyám is,
Sej, száraz ágról elszáll még a madár is.

Sírhat az a kislány...

Sírhat az a kislány, sírhat az a kislány, kinek nincs babája,
Aki minden este, aki minden este a kapuba várja.
De én nevetetek, tized hitegetek, de csak egyet szeretek,
De szép barna legény, egy szép barna legény szeretője leszek.

Somogy megye kellős közepébe...

Somogy megye kellős közepébe fekszik egy kis fatornyos falu,
Fehér házak egymás mellett szépen, minden házon pici zöld zsalu.
Az emberek mind elmentek régen, az asszonyok csendbe sírnak ott,
Este, mikor odafenn az égen kigyúlnak a fényes csillagok.

Özvegy asszony a kicsi fiával kiül este a pitvar elé,
Áhítatos, ábrándos orcával néznek ketten fel az ég felé.
Édesanyám, mondja azt meg nékem, hogy odafenn vajon mi ragyog,
Mit jelentenek odafenn az égen azok a sok fényes csillagok.

Két szeméből sűrű könnyek jönnek, megszólal a somogyi anya,
Az ottan egy szakaszvezetőnek, a másik egy káplár csillaga.
Gallérjokra volt az rája tűzve, de mostan már szegény mind halott,
Az angyalok felvitték az égbe, ott ragyognak ők, a csillagok.

Söprik a miskolci utcát...

Söprik a miskolci utcát, masíroznak a regruták.
Egy tizennyolc esztendőös barna kislány sétál a regiment után.
Azt kérdi a főkapitány, hová mégy, te barna kislány.
Mért kérdezi tőlem a kapitány, megyek a szeretőm után.

Sötét felhő homályosan...

Sötét felhő homályosan borítja be a napot,
Nem hallod-e, román földön fűjják már a rohamot.
Minden tiszt úr, minden vadász bátran megy a rohamra,
Nem tartsa őt soha vissza az ágyú dörrenése.

Édesanyám, jaj, de régen nem láttam a hazámat,
Sem szüleim, sem testvérim, sem az édes babámat.
Már harmadik esztendeje, amióta mi harcolunk,
A hazáért, egy piros barna lányért, jaj de sokan meghalunk.

Sűrű csillag ritkán ragyog...

Sűrű csillag ritkán ragyog az égen,
A szeretőm szénát kaszál a réten.
Szénát kaszál fekete pej lovának,
Jó éjszakát kívánok a babámnak.

Nem jó csillag lett volna énbelőlem,
Nem maradtam volna én fent az égen.
Este, mikor legjobban kell ragyogni,
Akkor mennék a babámat ölelni.

Sűrű erdőt, sötét erdőt...

Sűrű erdőt, sötét erdőt, jaj, de nehéz bejárni,
De nehéz a kislány szívét szerelemre kívárni.
Rejtve annak a szerelme, mint az erdő virága,
A szerelmes legény szíve sóhajtozhat utána.

Én Istenem, én Teremtőm, mért is ilyen a leány,
Mért nem mondja, hogyha szeret, mért nem mondja igazán.
De sok fájó, bús sóhajtás nem volna mind hiába,
A szerelem fényes napja ragyogna a világba.

Sűrű, sötét erdő...

Sűrű, sötét erdő, vékony holdvilág,
Járom az erdőnek gyöngyös harmatát.
Zsiványmódra járok bokros utakon,
Pedig csak szerelmes szívem hordozom.
Harmatos a szűröm, nem sajnálom én,
Harmatos a csizmám, azt se bánom én.
Rövid az éjszaka azt sajnálom én,

El kell válnunk rózsám, csak azt bánom én.

Sűrű, sötét lombja van az öreg diófának...

Sűrű, sötét lombja van az öreg diófának,
Tetejébe nem fészkel már csak a nehéz bánat.
Van teteje területe a vén diófának,
Csak a szegény legény szívét öli meg a bánat.

Férjhez ment a falunak a legszebbik leánya,
Szegény legény bánatába csak a falut járja.
Hej, diófa, vén diófa sűrű sötét lombja,
Beszélj el, hogy gondol-e rám a szeretőm néha.

Kis menyecske más asszonya, állj meg csak egy szóra,
Hadd beszéljem ki magamat véled utoljára.
Fáj nekem a te látásod, megyek, hogy ne fájjon,
Annyit akartam mondani, az Isten megáldjon.

Szagos a rozmaring...

Szagos a rozmaring, szagos a rozmaring, lehajlik az ága,
Gyere, kisangyalom, gyere, kisangyalom, feküdj le alája.
Nem fekszek alája, rozmaring árnyékába,
Összetörik babám fehér vasalt ruhám, megver édesanyám.

Haragszik a baka, haragszik a baka, mikor masírozik.
Minden csárda előtt, a kaszárnya előtt nagyot káromkodik.
Verje meg az Isten azt a jó édesanyát, galambom,
Aki katonának, nem egy barna lánynak neveli a fiát.

Szálldogál a fecske...

Szálldogál a fecske, majd visszaszáll este fészkére,
Én is a babámhoz megyek estére.
Majd, ha az a fecskemadár visszaszáll,
Meggkérdzem tőle, szeret-e a babám igazán.

Nem voltam én soha, nem is leszek soha csapodár,
Nem járok én senki rózsája után.
Nem kell nékem senkinek a megunt babája, rózsája,
Akármilyen szép is, bármilyen gazdag is, hiába.

Száz ablakos nagy kaszárnya...

Száz ablakos nagy kaszárnya, ezer baka benne,
Mindenkinek van babája, nekem nem kell egy sem.
Mert az én kis galambom a falu legszebb lánya,
Akárki is jár utána, csak én leszek a babája.

Százados úr fekete subája...

Százados úr fekete subája, barna kislány húzódik alája.
Minél jobban húzódik alája, annál jobban kilátszik a,
Mi az, te,
Egy, kettő, három, négy, a fehér lába szára.

Százados úr, sej-haj...(1.)

Százados úr, sej-haj, százados úr ha felül a fekete lovára,
Bevágat a svaromliniába.
A két szeme játszadozik örömebe,
Lova lába habot ver az ellenség vérebe.

Százados úr, sej-haj...(2.)

Százados úr, sej-haj, százados úr, ha felül a lovára,
Hátratekint, sej-haj, hátratekint az elfáradt bakára.
Úgy-e, fiúk, szép élet a katonaélet,
Csak az a baj, sej-haj, csak az a baj, hogy nehéz a viselet.

A bakának, sej-haj, a bakának nem csinálnak koporsót,
A bakának sej-haj, a bakának nem mondanak búcsúzóit.
Ágyúgolyó lesz annak a búcsúztatója,
Barna kislány, sej-haj, szőke kislány lesz a megsiratója.

Százforintos bankó...

Százforintos bankó volt a lajbizsebbe,
Azt kérdi a rózsám, hová lett belőle.
Nem vettem én rajta sem ökröt, se lovat, sem nagy házat,
Elhúzta a banda érte a nótámat.

Százforintos bankó nincs a lajbizsebbe,
Azt kérdi a rózsám, hová lett belőle.
Ne haragudj, rózsám, eszem azt az édes kicsi szádat,
Hisz a banda ingyen mégsem muzsikálhat.

Száz szál piros rózsát...

Száz szál piros rózsát küldöttem tenéked,
Hallgasd meg, hogy milyen szép mesét mesélek.
Hogyha meghallgattad, küldj vissza egy szálat,
Ha nem szeretsz, akkor dobd el mind a százat.

Zivataros, sötét, csillagtalan éjjel,
Dobd ki a viharba, hadd szóródjon széjjel.
Hogyha a szívedet nem tudták megvenni,
Szórja szét a szélvész, ne maradjon semmi.

Szedret szedtem az erdőbe...

Szedret szedtem az erdőbe, széjjeltépte a ruhám,
Széjjeltépte a szívem is, mert elhagyott a babám.
Ha nem szeretsz, azt is mondd meg, mert én téged szeretlek,
Mert én téged a hideg sírig soha el nem feledlek.

Nyikorog a csizmám, amit vettél, babám, arany patkó van rajta,
Valahányat lépek, azt dobogja, te csaltál meg, te csalfa.
Ha nem szeretsz, azt is mondd meg, mert én téged szeretlek,
Mert én téged a hideg sírig soha el nem feledlek.

Szerelmes a Nap a Holdba...

Szerelmes a Nap a Holdba, a Hold meg a csillagokba,
A csillagok a kék égbe, én meg a babám szemébe.
Mindenkinek azt ajánlom, szerelemtől jobb az álom,
Mert az álom nyugalom, a szerelem szívfájdalom.
Van nekem egy imakönyvem, belenézek hull a könnyem,
Az van abba beleírva, a szerelem tesz a sírba.

Szerelmes vagyok én...

Szerelmes vagyok én, szép asszony magába,
Fekete szemébe, fekete hajába.
Nem is merek szólni, úgy sírom el titkon,
Csak a lába nyomát csókolgatom folyton.

Rácsos kapujába járok minden este,
Úgy nézek magára, mint valami szentre.
Mindig ott csavargok, nem tehetek róla,
Csavargó lettem, a maga csavargója.

Szeretnélek újra...

Szeretnélek újra rózsák között látni,
Csöndes alkonyatkor édes csókra várni.
Szeretném, ha jönnél kék kartonruhádba,
Zegzugos kis utcán alkonyodó napfény bíbor mámorába.

Ki tudja, kivel jössz rózsák között mostan,
Ki tudja, kire vársz kacagva titokban.
Tudom, hogy nem jössz már, mégis egyre várlak,
Szívem csupa bánat, hűtlen kicsi rózsám, meghalok utánad.

Szeretőt keresek...

Szeretőt keresek, szeretőt keresek, vígan élek én is,
Nem bánom a világ, nem bánom a világ akármit beszél is.
Sok szeretőm legyen, egy nem elég nekem, minden ujjomra jusson,
Barna kislány vagyok, szeretőt tarthatok, amennyit akarok.

Székely asszony az én anyám...

Székely asszony az én anyám, sír a szíve, lelke,
Hogy a magyart a jó Isten ennyire megverte.
Földönfutó gyermekei a világot járja,
Verje meg az igaz Isten, ki a magyart bántja.

Ne sírj, ne sírj, édesanyám, megszűnik a bánat,
Majd, ha egyszer udvarodba magyar fiúk járnak.
Piros, fehér rózsá nyílik harmatozó zöldbe,
Ne sírj, ne sírj, édesanyám, hazamegyek őszre.

Széles a Balaton vize...

Széles a Balaton vize, keskeny a híd rajta.
Ne menj arra, barna kislány, mert leesel róla.
Nem esek, nem esek én a Balaton vizébe,
Inkább esek, kisangyalom, véled szerelembe.

Elrabolta a Balaton tőlem a kedvesem.
Éjjel-nappal siratom a gyászos életemet.
Sírva kérdem a haboktól, merre fekszik meghalva,
Egy se tudja, csak azt mondja, lent a Balatonba.

Széles az út...

Széles az út, jönnek a katonák, porzik véges-végig,
Köztük van az én pici babám, nem láttam egy évig.
Százados úr, szabadságot adjon a rózsámnak,
Úgyis ritkán érzem a csókját ennek az árvának.

Százados úr, megfogadom, hogy visszaküldöm szépen,
Egy pár csókot, hogyha lopok tőle, elég lesz énnékem.
Úgyis tudom nem való lesz ő többé árkásznak,
Mert nem való egy puhaszívű legény árkáskatonának.

Szép a babám fekete szeme...

Szép a babám fekete szeme,
Rá se tekint soha senkire.
Hajnalcsillag az égen,
Nem ragyogsz te úgy nékem,
Mint a babám fekete szeme.

Hogyha megyek végig az utcán,
Hej, de sokan kacsongatnak rám.
Félre nézek nevetve,
Mindig az jut az eszembe,
Szebb a babám fekete szeme.

Szép a rózsám, nincs hibája...

Szép a rózsám, nincs hibája, libe, libe, libegős a járása.
Huncut adta csókos ajka, jaj, de hamis a két szeme vágása.
Ne csodálja, ha hibája nincs néki,
Hisz én vagyok a szeretője szívbéli.
Szép a rózsám, nincs hibája, libe, libe, libegős a járása.
A csepegő eresz alá kiállok,
Érte még a pokolba is sétálok.
Szép a rózsám, nincs hibája, libe, libe, libegős a járása.

Szépen legel a kisasszony gulyája...

Szépen legel a kisasszony gulyája,
A kisasszony maga sétál utána.
Még messziről kiáltja a gulyásnak,
Szívem, gulyás, terítsd le a subádat.

Nem terítem én le most a subámat,
Mert behajtják aranyszőrű gulyámat.
Már te azzal, szívem, gulyás ne gondolj,
Kiváltja azt édesapám, ha mondom.

Szépen szólnak a mezei pacsirták...

Szépen szólnak a mezei pacsirták,
Szomorúak a magyar édesanyák.
Szomorú édesanyák, ne sírjatok,
Megvigasztal a szabadságos fiatalok.

Szépen szólnak a mezei harangok,
Férjhez mentek előlem a szép lányok.
Nem is maradt a számomra még egy se,
Kit a szívem, az árva szívem szeretne.

Szomorúan szól a magyar nóta...

Szomorúan szól a magyar nóta,
Hej, de másképp ugyan hogy is szólna.
Nem tudom, mi van ezen a népen,
Sírva vigad már a magyar régen.

Összeütöm mégis a bokámat,
Kalappommal elfödöm orcámat.
Elfödöm, mert nem akarom, hogy lássák,
Két szememnek a sűrű könnyhullását.

Szomorú a nyárfaerdő...

Szomorú a nyárfaerdő, fodrával a sötét felhő bevonta,
Messze elment a kedvesem, siratgatom keservesen azóta.
Köd lepte be a vén Szamost, itt minálunk nem járja most a nóta,
Azt suttogja minden nyárfa, hogy minálunk minden árva azóta.

Ugye, édes, visszajössz még, csillagos lesz újra az ég felettünk,
Összetéve a két kezünk, ugye, édes, ölelkezünk mi ketten.
Feledve lesz, ugye minden, feledve lesz, ugye minden bánatunk,
Elringatva csókkal téged délibábos szép meséket álmodunk.

Szomszédasszony azt mondja...

Szomszédasszony azt mondja, szomszédasszony azt mondja a lányának,
Vessél, lányom, jó ágyat, vessél, lányom, jó ágyat a bakának.
Mert a baka sokat gyalogol és elfárad,
Gyöngye lábát feltöri, árva szívét gyötöri a búbánat.

Szomszédasszony azt mondja, szomszédasszony azt mondja a lányának,
Minek az a varrógép, minek az a varrógép a lányának.
Beteg a lány eladó a Singer varrógép, varrógép,
Róla beszél az egész, róla beszél az egész falusi nép.

Szórja a nap aransugarát...

Szórja a nap aransugarát,
Újra lombot bontanak a fák.
Minden illat virágfakadás,
Madárdal és vidám kacagás.
Madárdal és vidám kacagás.

Virágok közt párom keresem,
Jó, hogy van a földön szerelem.
Melenget a fénylő napsugár,
Így suhan el felettünk a nyár.
Így suhan el felettünk a nyár.

Jöhet az az ősz, jöhet már a tél,
Nekünk minden tavaszról mesél.
Múlhatnak az évek csendesen,
Szívünk mélyén él a szerelem.
Szívünk mélyén él a szerelem.

Szőke Tisza haragjába...

Szőke Tisza haragjába megárad,
Szilaj vize elszakítja a gátat.
Haragszik, mert azt végezték felőle,
Hogy a magyar az oláhnak, a cseláknak adjon jussot belőle.

Tisza vizét magyar könnycsepp táplálja,
Nem is volt, de nem is lesz más gazdája.
Beszélhetnek Párizsba, mit akarnak,
De a szőke Tisza vize, minden cseppje csak megmarad magyarnak.

Szőr a szitába...

Szőr a szitába, kislány az ágyba hosszába,
Nem tud aludni, nem tud pihenni kínjába.
Hol jártál az éjszaka, nem voltál az ágyadba,
Este kiszöktél, reggel bejöttél suttyomba.

Születtem a Kiskunságon...

Születtem a Kiskunságon, csikós lettem Hortobágyon,
Nincs a Földön olyan lélek, akivel én megcseréljek.
Szívemnek csak egy a baja, nem segíthet senki rajta,
Én itt élek Hortobágyon, a rózsám meg Csongorádon.

Fut a lovam árkon-bokron, a világon semmi gondom,
Minden bokor jó barátom, senkivel nincs számadásom.
Itt a rossz is mind jó volna, csak az az egy baj ne volna,
Én künn élek Hortobágyon, a rózsám meg Csongorádon.

Tartozok én a zsidónak...

Tartozok én a zsidónak, jam tiraré ritatom tirajrom,
Kilenc liter bor árával, jam tiraré ritatom tirajrom.
Jaj, Istenem, hogy adjam meg, jam tiraré ritatom,
Hogy a szeretőm ne tudja meg, jam tiraré ritatom tirajrom.
Eladok egy véka búzát, jam tiraré ritatom,
Kifizetem a borom árát, jam tiraré ritatom tirajrom.

Te akartad, hogy így legyen...

Te akartad, hogy így legyen, úgy éljünk, mint két idegen egymással,
Hogy a szemed ragyogását és az ajkad mosolygását ne lássam.
Pedig másként is lehetne, úgy élhetnénk, mint két gerle, az ágon,
De mivel te így akarod legyen meg az akaratod, nem bánom.

Elfeledtem réges-régen, hogy te vagy az üdvösségem, a párom,
Szemed helyett a kék eget, a vándorló fellegeket csodálom.
Álmod felett, ha őrködöm az arcodba gyönyörködöm titokban,
Elgondolom, hogy lett volna, ha nem így akartad volna, ahogy van.

Tegnap se ragyogott...

Tegnap se ragyogott több csillag az égen,
Nem is jártak többen lenn a falu végen.
Ma se hull több virág a vén akácfáról,
Mégis más a világ, hiányzik valaki ebből az utcából.

Kis ablakok nyílnak egymás mellett sorba,
Muskátli integet át a túlsó sorba.
Bezárult szemekkel csak egy ablak bámul,
Mégis üres minden, hiányzik valaki ebből az utcából.

Tejbe fürdik az én rózsám...

Tejbe fürdik az én rózsám, ha felkel,
Törülkőzik piros rózsalevellel.
Fehérebb is az orcája a hónál,
Pirosabb is a fakadó rózsánál.

Jaj, de félek, hogyha futó szél támad,
Te fűvő szél, meg ne fúdd a babámat.
Süss le rá, Nap, Isten szeme, ragyogva,
Állj meg, madár, feje felett dalolva.

Tele van a város...

Tele van a város akácfavirággal,
Akácfavirágnak édes illatával.
Bolyongok alatta ébren álmodozva,
Míntha minden egy akácfa nekem virágozna.

Hol van az az álom, mit alattuk szőttem,
Az a világ, ami akkor állt előttem.
Hová lettél, hová, ábrándok világa,
Te maradtál csak egyedül, akácfa virága.

Temető a Tisza...

Temető a Tisza, mikor kivirágzik,
Millió kis lepke habja felett játszik.
Egy se él odáig, míg számolok százig,

Temető a Tisza, mikor kivirágzik.

A mi szerelmünk is ilyen kérészélet,
Alighogy született, máris semmivé lett.
De az én két szemem könnytengerbe ázik,
Úgy vágyom a Tiszát, mikor kivirágzik.

Temetőbe van egy új sír...

Temetőbe van egy új sír, rajta virágkoszorú,
Mellette egy barna kislány, jaj, de nagyon szomorú.
Ne szomorkodj, barna kislány, felejtsd el az értem hulló könnyeket,
Jól tudod, hogy meghalt szívnek, fájó szívnek feltámadni nem lehet.

Tenyereimen hordom...

Tenyereimen hordom, fogadom a parancsszavát,
Felviszem a kék egekbe, a két kezembe magát.
Leszek a cselédje, fogadom a parancsszavát.
Tenyereimen hordom, lehozom a csillagot én,
Csak a szeme rám ne vessen és szeressen belém.
Leszek a cselédje, úgy lesem a parancsszavát,
Felviszem a kék egekbe, a két kezembe magát.

Tintaceruzával írott...

Tintaceruzával írott tábori levél,
Gránátok tüzébe éjjel írtam én.
Benne van a szívem, édes angyalom,
Haza küldöm néked, vigyázz rá nagyon,
Vigyázz rá nagyon.

Nagy Oroszországból megy hozzád egy kis levél,
Gránátok tüzébe éjjel írom én.
Hol a szívek lángját bomba oltsa el,
És a hideg földre hull a hópehely,
Fehér gyászlepel.

Messze orosz földön csak az Isten van velem,
Meg egy pici fénykép, ez a mindenem.
Megcsókolom százszor, megremeg a szám,
Úgy-e, pici asszony, jó leszel hozzám,
Hú leszel hozzám.

Tisza partján lóra ülni...

Tisza partján lóra ülni nem merek, lóra ülni nem merek.
Attól félek, félrecsúszik a nyereg, félrecsúszik a nyereg.
Félrecsúszik a nyereg, én meg a széles Tiszába beleesek.
Széles a Tisza, habjai közt elveszek, a babámé nem leszek.

Tisza partján nem jó mélyen aludni, nem jó mélyen aludni,
Mert a Tisza ki is szokott önteni, ki is szokott önteni.
Elviszi a kalapom, a szép fekete kalapom,
Mivel mondom, jó éjszakát, galambom, jó éjszakát, galambom.

Tisza partján mandulafa tövébe...

Tisza partján mandulafa tövébe,
Két szerelmes játszik egymás ölébe.
Egyik nézi szőke Tiszán az aranyhalat,
A másik meg fenn az égen a ragyogó sugarat.

Tisza partján mandulafa virágzik,
Mandulája mind a Tiszába esik.
Ha behullt, terem még a mandulafa, sej-haj mandulát,
Özvegyasszony de kedvemre nevelte fel a lányát.

Tisza partján van egy...

Tisza partján van egy szomorú fűzfa,
Barna kislány vizet merít alatta.
Állj meg, kislány, barna kislány, de csak, ha lehet,
Adjál a honvédeknek egy ital vizet.

Mért ne adnék én a honvédeknek vizet,
Szenvedett már a hazáért eleget.
Nem szenvedtem, barna kislány, de majd szenvedek,
Majd, ha az orosz harctérre kimegyek.

Don-kanyarba van egy szomorú fűzfa,
Magyar honvéd halva fekszik alatta.
Bajtársai szuronyheggyel ássák a sírját,
Odahaza magyar lányok sírassák.

Tudod-e még, mi volt...

Tudod-e még, mi volt az ő nótája,
Öreg cigány, emlékszel-e még rája.
Valamikor sokat húztad egy muskátlis ablak alatt,
Most is hallom, vagy csak álmodom talán.
Valamikor réges-régen nékem is volt üdvösségem,
Öreg cigány, de szép is volt az a lány.

Öreg cigány, hogy is szólt csak a nóta,
Úgy-e te se muzsikáltad azóta.
Mi is lenne, hogyha megállnál még egyszer lent az ablakánál,
Elhúznád, hogy nem tudom őt feledni.
Ott most másik nóta járja, azt a régít úgyse várja,
Öreg cigány, gyerünk haza aludni.

Túr a disznó...

Túr a disznó, túr a mocsár szélen,
Tartottam szeretőt, de már régen.
Ha tartottam, megszenvedtem érte,
Betyár világ, ne vesd a szememre.

Túr a disznó, ha a gyepre hajtsák,
Tartottam szeretőt, szökét, barnát.
Most is tartok a bús szívemen kettőt,
Kivel soha nem váltok jegykendőt.

Túr mezején...

Túr mezején búra nevelt engem az anyám,
Mint az eső, hullt keserű könnye rám.
Két kezével meg-megölelt, betakart,
Mikor már az oldalamon volt a kard.

Udvaromon hármát fordult...

Udvaromon hármát fordult a kocsi,
Édesanyám, ingem, gatyám mossa ki.
Adja ki a nyári keresetemet,
Itthon pedig felejtsek a nevemet.

Udvarom, udvarom, szép kerek udvarom,
Nem sepri már többé az én gyenge karom.
Sepertem eleget, seperjen már más is,
Öleltem a babám, ölelje már más is.
(Szerettelek, babám, szeressen már más is.)

Ugyan, babám, hogy tudtál...

Ugyan, babám, hogy tudtál megcsalni,
De igazán tudtalak szeretni.
Tőled se sár, se víz meg nem tartott,
A szerelem csak tehozzád hajtott.

Ugyan, babám, fáj-e a te szíved,
Hogy én el nem mehetek teveled.
Gondolnád-e, babám, hogy ne fájna,
Márványkő volna is, lehasadna.

Úgy elmegyek...

Úgy elmegyek, hírt sem hallasz felőlem,
Párjavesztett kismadár lesz belőlem.
Leszálok egy zöld erdőbe zokogva,
Sírt keresek kék nefelejcsbokorba.

Életembe csak egyszer voltam boldog,
Akkor is a két szememből könny hullott.
Sírtam is én örömömben, hogy szeretsz,
Bánatimba, hogy az enyém nem lehetsz.

Úgy meg vagyok búval rakva...

Úgy meg vagyok búval rakva,
Mint a borézú almafa.
Kettő-három terem rajta,
Mégis terítve az alja.

Csak azt nem adom én soké,
Hogy a babám olyan, mint én.
Mégis van egy hiba benne,
Kék a szeme, nem fekete.

Úgy megyünk el egymás mellett...

Úgy megyünk el egymás mellett, mint két ismeretlen,
Mintha meg se látnánk egymást, szemünk meg se rebben.
A te szíved úgy dobog, hogy szinte idehallik,
Mégis kemény, mint a gyémánt, törik, de nem hajlik.

Megyünk szótlán, egyik balra, a másik meg jobbra,

Büszkeségből szenvedünk, de egyikünk se mondja.
Letagadjuk, hogy szívünkbe mind a ketten vérzünk,
De az utca két sarkáról mégis visszanezünk.

Utcára nyílik a babám ablaka...

Utcára nyílik a babám ablaka,
Odajárok minden áldott éjszaka.
Ablakidnál néha-néha megállok,
Úgy elnézem a muskátli virágot.

A faluba azt beszélnek felőlem,
Korcsmajáró csavargó lett belőlem.
Bánom is én, akármit is beszélnek,
Fülem mellett eleresztem a szélnek.

Utcára nyílik egy csárdaajtó,
Benne egy szép kislány vendégfogadó.
Sört ide, bort ide, szép csaplároslány,
Hadd mulatom ki magam igazán.

Mához egy hétre már nem leszek itt,
Elvisz a gyorsvonal engemet is.
Gyorsvonal, sebesvonal valahol megáll,
Nyújtom a jobb kezem, szervusz, babám.

Utcátokba most nyílnak...

Utcátokba most nyílnak az akácfavirágok,
Könnyes szemmel minden éjjel arrafelé járok.
Elsírom a bánatomat, az akácok bólingatnak rája,
Elfeledted az esküdet, másnak vagy a párja.

Az akácok elhervadnak, az álmok elszállnak,
Majd megtudod te is egyszer, mit jelent a bánat.
Visszasírod, tudom, akkor azt a régi elfelejtett álmot,
Megsiratod a lehulló akácfavirágot.

Ültettem egy szál orgonát...

Ültettem egy szál orgonát, jaj, de el volt hervadva,
Nem volt annak jó kertésze, aki azt meglocsolja.
Este, reggel öntözgettem, mégis el volt hervadva,
Elhervad az én szívem is, egy hűtlen lány megcsalta.
Se szép nem volt, gazdag se volt, mégis tudtam szeretni,
Nékem az fáj, hogy a múltat nem bírom elfeledni.

Ültetem teljes violát...

Ültetem teljes violát, nem kelt ki,
Beüzentem a rózsámnak, nem jött ki.
Juthatsz, babám, oly szomorú időre,
Kijönnél még, kijönnél még az én üzenetemre.

Egy rózsafán megszámláltam száz rózsát,
Századikat elküldöttem tehozzád.
Közepébe leheltem a lelkemet,
Tépd össze, hát, küldd vissza, ha nem szeretsz.

Ültetem violát...

Ültetem violát, várom a kelését,
Várom a szeretőm visszajövetelét.
Kikelt a viola, sej, haj, de nem az a teljes,
Eljött a szeretőm, de nem a szerelmes.

Édesanyám, lelkem, ne pirongass engem,
Rövid az én időm, nem gyönyörködsz bennem.
Eljönnek az este, beadom a karom,
Kedves édesanyám, ez az én galambom.

Édesanyám voltál, mért nem tanítottál,
Gyenge faág voltam, mért nem hajlítottál.
Hajlítottál volna, sej, haj, meghajlottam volna,
Szerelemnek rabja sose lettem volna.

Ütött-kopott a hegedűm...

Ütött-kopott a hegedűm, törött a vonója,
Omladozik, töredezik mind a négy húr rajta.
Oly szomorú a nótája, hogy senki sem érti,
Csak az, kinek lelke beteg, fáj a szíve, érzi.

Ütött-kopott öreg csárda...

Ütött-kopott öreg csárda, jaj, de hangos,
Magyar nótát játszik benne a cimbalmos.
Játsszál, kedves kisangyalom, én nem bánom,
Csak a reád rakott csókjaim sajnálom.

Ne tudakozd a nevemet, úgyse mondom,
Kökényszemű barna kislány a galambom.
Majd, ha egyszer ránk mondja a pap az áldást,
Szombat este megisszuk az áldomását.

Valahol a Volga mentén...

Valahol a Volga mentén élt egyszer egy kisleány,
Nem ismerte a szerelmet, boldog volt ő igazán.
Kis Juliskám, mi bajod van, arcod mért oly halovány,
Napjaid oly búsán telnek, pici szíved fáj csupán.
Volga, Volga, gyászos Volga, mivé tettél engemet,
Elrabortad örökre az én kedves szeretőmet.

Valahol egy kis faluba nem nyílnak már...

Valahol egy kis faluba nem nyílnak már a pünkösdi rózsák,
Valahol egy kis faluba elnémultak a szerelmes nóták.
Nem születtem boldogságra, rózsa sincsen, amerre én járok,
Ne tudja meg soha senki, hogy még mindig valakire várok.

Valamikor boldog voltam, ha pünkösdi rózsát láttam nyílni,
Valamikor örömkönyt tudtam én a rózsák között sírni.
Valamikor nem gondoltam, hogy én egyszer itt maradok árván,
Hogy énnékem nem nyílik már soha virág a pünkösdi rózsán.

Valahol egy kis faluba, ott a Tisza partján...

Valahol egy kis faluba, ott a Tisza partján,
Éldegél egy öreg asszony örök könnyel arcán.
Fehér haja csillogóbb a frissen esett ezüst hópehelynél,
A szíve, az finomabb a leglágyabb selyemnél.

Azt a szegény öregasszonyt, ha még egyszer látnám,
Forró csókok, könnyek között két karomba zárnám.
Ráborulnék a keblére, ő se lenne, én se lennék árván,
Mert az a jó öregasszony az én jó anyácskám.

Valahol esküszik egy barna kislány...

Valahol esküszik egy barna kislány,
Virág a kezébe, mirtusz a haján.
Valahol sír, zokog egy hegedűn egy húr,
Valahol egy barna legény sírva leborul.

Az idő elmúlik, éjfél felé jár,
Egy sarki korcsmába cigány muzsikál.
Egyszer csak elszakad egy hegedűn egy húr,
Valahol egy barna legény asztalra borul.

Vonó a kezébe görcsösen marad,
Szíve a szegénynek nyomba meghasad.
Kettős temetésre kondul a harang,
Valahol egy hegedűből kiszállott a hang.

Valamikor de sok könnyet...

Valamikor de sok könnyet hullattam egy piros barna lányért,
Valamikor de sok mindent adtam volna egyetlen szaváért.
Szerettem a nyíló rózsát és a halkán síró nótát, tudtam sírva kacagni,
Boldog én már úgysem leszek, hisz engem már úgysem szeret senki.

Valamikor néked vittem...

Valamikor néked vittem minden nyíló orgonavirágot,
Két szemedből rám ragyogni láttam én a fényes menyországot.
Kacagott a napsugár is, bimbó nyílott minden rózságon,
Amikor a csókod égett, szerelmesem, először a számon.

Valamikor a boldogság a szívünkbe rakott egy kis fészket,
Azt hittem, hogy a hűséged, a szerelmed tiszta lánggal égett.
Te ígértél boldogságot, te mondtad, hogy soha el nem válunk,
Alig hullott le a rózsá, te is, én is más utakon járunk.

Valamikor úgy szerettem...

Valamikor úgy szerettem a virágot,
Köztük jártam, köztük szőttem sok szép álmot.
És amikor ez a kislány rám borult egy forró csókkal,
Kócos haját teleszórtam virágokkal.

És amikor a szerelmünk alkonyatján,
Más keblére borult ez a barna kislány,
Virágokkal volt akkor is kócos haja teleszórvva,

Nem szeretem a virágot én azóta.

Vallomásra küldöm...

Vallomásra küldöm a szívemet néked,
Hallgasd meg, hogy milyen szép mesét mesélek.
Lehunyt két szemedre én hozok majd álmot,
Olyan szépet, amit még senki se látott.
Visszahozom néked, ami egyszer elment,
Jégvirágos estén bódult tavaszreggelt.

Vallomásra küldöm, ami szép és jó van,
Orgonavirágban, szép muzsikaszóban.
Neked adok mindent, ami szép van bennem,
Kezed bársonyára rácsókolom lelkem.
S hogyha szavam nincsen, akkor is megérted,
Van az néha úgy, hogy a szívek beszélnek.

Van egy ház a Tisza-parton...

Van egy ház a Tisza-parton, ott becézett szelíd hangon, dalolt anyám régen,
Nincsen rajta cifra torony, egyszerű kis szerény otthon, mégis legszebb nékem.
Abban élt az édesanyám, elringatott sok éjszakán, ha került az álom,
Szíve első édes vágya ott ébredt a boldogságra, sírt az első fájó csalódáskor.

Szomorúfűz lombos ága ráhajolt a kedves házra, öreg Tisza-partra,
Halkan síró falevelek szinte látom, hogy peregnek, elmerengnek rajta.
Az a ház még most is ott áll, minden emlék úgy muzsikál, úgy mesél, mint régen,
Amikor még anyám dalolt, szép emlékekkel fölém hajolt gyermekkorom boldog idejébe.

Vannak el nem csókolt csókok...

Vannak el nem csókolt csókok és befelé hulló könnyek,
Elfelejtett, régi álmok, amik vissza sose jönnek.
Leveleket, üzenetet, van úgy, hogy már sose várunk,
Vannak utcák, vannak házak, hová többet sose járunk.

Vannak szemek, amiknek a pillantása sosem éget,
Vannak kezek, amiknek a remegését sosem érzed.
Vannak büszke, dacos ajkak, amik soha nem beszélnek,
De a könnyes, gyűrött párnák reggel mindent elmesélnek.

Van nekem egy imakönyvem...

Van nekem egy imakönyvem,
Belenézek, hull a könnyem.
Az van abba beleírva,
A szerelem tesz a sírba.

Mindenkinek azt ajánlom,
Szerelemnél jobb az álom.
Mert az álom nyugalom,
A szerelem szívfájdalom.

Van nékem szeretőm...

Van nékem szeretőm, nem tagadom,
Gyere el vasárnap, megmutatom.
Piros két orcáját látni hagyom,
Mert már én ölelni nem akarom.

Szeretni, szeretni, szerettelek.
Elvenni tégedet soha nem veszek.
Meghallottam, mikor mondta az édesanyád,
Ilyen szegény legényhez tégedet nem ad.

Vándorfelhők fenn az égen...

Vándorfelhők fenn az égen, ha majd egyszer kis falumhoz értek,
Álljatok meg az alvégen, édesanyám házát keressétek.
Ott, ahol egy vén eperfa halkán sóhajt fel az éjszakába,
Vándorfelhők, ott van az én édesanyám nádfedeles háza.

Szóljatok be az ablakán, mondjátok, hogy hírt hoztok felőlem,
Mondjátok, hogy jól megy sorom, jól megy sorom, mióta elmentem.
Ne tudja meg, hogy a sorsom, az életem keserűség, bánat,
Ne hulljon a könnye értem fehérhajú jó édesanyámnak.

Várjatok még, őszirózsák...

Várjatok még, őszirózsák, ne mondjatok búcsút a szép nyárnak,
Álmodoznak még a szívek, szerelemre, boldogságra várnak.
Énbennem is él egy álom, mindhiába zúg a szél felettem,
Ne tudja meg soha senki, hogy még mindig nyár van a szívembe.

Halkan síró őszi szellők, mondjátok, hogy hírt hoztok felőle,
Kaphatok-e még levelet, egypársoros üzenetet tőle.
Hogyha nem ír, nem is üzen, elfelejtett, már nem szeret engem,

Kinyílhattok, őszirózsák, hiába van nyár az én szívembe.

Vásárhelyi híres Promenádon...

Vásárhelyi híres Promenádon,
A rózsámat minden este várom.
Minden este várom, mégse jön a párom,
A vásárhelyi híres Promenádon.

Minek is van kék szem a világon,
Ha a rózsám nem lehet a párom.
Nem lehet a párom, mégis mindig várom,
A vásárhelyi híres Promenádon.

Vigyázz, mert szúr a rózsza ága...

Vigyázz, mert szúr a rózsza ága,
Ne sétálj arra csókra várva.
Ha szíved nincsen, hiába minden,
Csalódni fogsz a szerelemben.

A rózsakertben sokat jártam,
Bohó szívemre nem vigyáztam.
Szerelmes lettem, de ráfizettem,
Csalódtam, rózsám, a szívedben.

Vihar a levelet...

Vihar a levelet ide-odafújja,
Szegény ember sorsát csak az Isten tudja.
Ma még rózsás élet, holnap sötét álom,
Ne sajnáld a csókjaidat, gyönyörű virágom.

Csendes éj harmatja reszket a virágon,
Adj egy csókot, kedves gyönyörű virágom.
Adj egy csókot, édes piros rózsaszálom,
Te vagy nékem a legszentebb ezen a világon.

Világéletembe mindig józan voltam...

Világéletembe mindig józan voltam,
Soha a pénzemet el nem pazaroltam.
Mégis hűtlenné vált, másé lett a csókja,
Azért lettem hűtlen, falu csavargója.

Világéletembe csak egyet szerettem,
soha a szememet másra nem vettem.
Mindig imádkoztam, a jó Istent kértem,
Mégis lump csavargó, falu rossza lettem.

Virít már a szarkaláb...

Virít már a szarkaláb odahaza régen,
Ezer tücsök muzsikál most is künn a réten.
Oda járt ki a babám,
Mosolygott a szeme rám,
Istenem, de szép volt,
Istenem, de rég volt.
Álmodó Tisza-part,
Szívem-lelkem odahajt,
Legelésző nyáj, vadvirágos táj,
Árva szívem csak utánad fáj, fáj, fáj.
Nádfedél, faluvég,
Eljutok-e haza még,
Vár otthon reám az édesanyám,
Visszavársz-e, szép magyar hazám.

Volt egyszer egy mese...

Volt egyszer egy mese, nem mondtuk el végig,
Egyikünk se jutott el, csak a közepéig.
Beleszólt a végzet ebbe a mesébe,
S mikor a legszebb volt, akkor hagytuk félbe.

Volt egyszer, hol nem volt, ma is hiszünk benne,
Ha valóra válna, tán igaz se lenne.
Szemünk ezután már csak egymásra nézzen,
S félbe szakadt mesénk mondjuk el egészen.

Volt nekem egy daruszőrű paripám...

Volt nekem egy daruszőrű paripám,

Eladta a szegedi főispán.
Ott sem voltam az áldomásivásnál,
No, de sebaj, több is veszett Mohácsnál.

Volt nekem egy fehér tanyám, leégett,
Azt sem tudom a telekje kié lett.
Be van írva a szegedi tanácsnál,
No, de sebaj, több is veszett Mohácsnál.

Volt szeretőm, egy nagy boglyos...

Volt szeretőm, egy nagy boglyos,
De elhagyott a bolondos, csuhaja,
Ha nem szeret, éljen maga,
Törje ki a rossznyavalya, csuhaja.

Volt szeretőm tizenhárom...

Volt szeretőm tizenhárom, tíz elhagy, még marad három.
Kettő elhagy marad még egy, azt az egyet én csalom meg, én csalom meg.
Csak azt nem adom én soké, hogy a babám olyan, mint én.
Mégis van egy hiba benne, kék a szeme, nem fekete.
Majd elvisszük a festőbe, befestetjük feketére,
Ha nem fogja feketére, befogja világoskékre.

Vonat, vonat, betyár vonat...

Vonat, vonat, betyár vonat, elvitted a galambomat Szegedre,
Gyászfekete füstjét a szél behordja a könnytől ázott szemembe.
Hull a könnyem, mint a zápor, fehér kendő lobog még a kezembe,
Vonat, vonat, betyár vonat, elvitted a galambomat Szegedre.

Három évig lesz a babám Szegedébe a köztársaság bakája,
Három évig tiszteleg és jelenti, hogy belépett a szobába.
Három évig minden este kijárok az állomásra siratni,
Betyár vonat, de jó volna most mindjárt a babám után utazni.

Zöld a kökény, recece...

Zöld a kökény, recece, ha megérik fekete,
Már minálunk, barna kislány, ne gyere.
Azt kérdi a kapitány, ki babája ez a lány,
Ki babája ez a piros barna lány.

Én is annak a babája vagyok,
Aki nékem minden este csókot adott.
Zöld a kökény, recece, ha megérik fekete,
Már minálunk, barna kislány, ne gyere.

Zöld búzába terem...

Zöld búzába terem a tarka kígyó,
Szép lányból lesz a legénycsalogató.
Látod, babám, milyen jó az, ki csúnya,
Szeretője szívét nem szomorítsa.

Zöld búzába szól a fülemüle...

Zöld búzába szól a fülemüle,
Jaj, de gyönyörűséges legény ez.
Göndör haját félre fésülgeti,
A babáját büszkén ölelgeti.

Zöld erdőbe, zöld mezőbe...

Zöld erdőbe, zöld mezőbe sétálgat egy páva,
Kék a lába, zöld a szárnya, aranyos a tolla.
Hítt ő engem útitársnak, hogy menjek el véle,
A faluba nincsen olyan kislány, sejt, aki nekem kéne.

Anyám, anyám, édesanyám, menjen az erdőre,
Keresse fel azt a pávát, kérdezze meg tőle,
Nem látta-e a babámat abba az erdőbe,
Kiért fáj a gyenge szívem, sejt, majd lehasad érte.

Zöld erdő mélyén...

Zöld erdő mélyén, kis patak szélén párjával csendesen élt egy cigány.
Vén, öreg ember, a nótája nem kell, senkinek sem kell a nótája már.
Szép tavasz járja, zöld a fa ága, a vadgalamb vígan turbékol a fán,
Ősz feje kábul, s a szíve kitégul, párjához így szól a vén cigány.

Hol van a hegedűm, párom, tavasszal minden vidám,
Városba elmegyek máma, én, az öreg cigány.

Egyszer még hadd muzsikáljak, szívemből úgy igazán,
Szeretném elmuzsikálni, él még a vén cigány, öreg cigány, az ősz cigány.

A vén öreg ember eltipeg csendben, hóna alatt a kopott hegedű,
Alig bír járni, lábain állni, szívében mégis ott él a derű.
Városba érve fáradtan tér be egy csillogó teremnek ajtaján,
Vére fellobban, szíve megdobban, középre tipeg a vén cigány.

Nagyságos uraim, kérem, nem tudom, ismernek-e még,
Könyörgöm, de sokat húztam valaha, réges-rég.
Egyszer még hadd muzsikáljak szívemből úgy igazán,
Szeretném elmuzsikálni, él még a vén cigány, öreg cigány, az ősz cigány.

Csönd lett egy percig, így szól az egyik, jó uraim, ma mulatunk, úgy-e,
Nyissanak ajtót, ezt a vén rajkót látni szeretném, hogy repülni tud-e.
Ugrik a pincér, pénzt kap a vicér, kint van az ember, kész a hatás,
Jó öreg párja már halva találja, beszél az ajtón, urak, jó mulatást.

Nem muzsikál sohase már, csöndes lett a vén cigány,
Erdőben alussza álmát, vadgalamb bűg a fán.
Öreg jó anyóka sírját virággal ülteti, már galambbal sírva dalolja,
Élt egyszer egy cigány, öreg cigány, a vén cigány.

Zúg az erdő, zúg a mező...

Zúg az erdő, zúg a mező, vajon ki zúgassa,
Talán bizony Patkó Bandi a lovát ugratja.
Szép a lova, szép őmaga, szép a zabolája,
Vígán várja a babája a felvetett ágyba.

Zúg az erdő, zúg a nádas...

Zúg az erdő, zúg a nádas,
Üthetik a nyomomat utánam,
A fergeteges fellegekből vihar támad.
Zúg az erdő, zúg a nádas,
Elbujdosom titőletek a fekete éjszakába,
Három piros rózsát teszek a szeretőm ablakába.
Zúg az erdő, zúg a nádas,
Úgy elmegyek, nem találtok sem a földön, sem az égben,
Nem hagyok én sehol nyomot, csak a babám bús szívébe.

Zúg a vihar, jajgat a szél...

Zúg a vihar, jajgat a szél, kergeti a felleget,
De még nagyobb bánat járja az én árva szívemet.

Seperje el ez a vihar, seperje el a világot örökre,
Úgyis minden reménységem, boldogságom rég sírba van temetve.

Temetőbe van egy új sír, rajta virágkoszorú,
Mellette egy barna kislány, jaj, de nagyon szomorú.
Ne szomorkodj, barna kislány, ne hallgassál senkire,
Én tégedet el nem hagylak, esküszöm az egekre.

Zsebembe van a behívó levelem...

Zsebembe van a behívó levelem,
A szívemet kínozza a szerelem.
Elbúcsúzok, Isten veled, szép babám,
Mégkérdezlek, szeretel-e igazán.

Zsebkendőm négy sarka...

Zsebkendőm négy sarka simára van vasalva.
Mind a négy sarkára babám neve van varrva.
Egyik szőke, a másik barna, a harmadik, jaj, de szép.
Megállj, te csodaszép, majd eszedbe jutok még.
Majd eszedbe jutok még én, de már akkor késő lesz,
Majd, ha az én szívem nem a tied, másé lesz.

Tartalomjegyzék

<u>A BIHARI HATÁRSZÉLEN...</u>	1
<u>A CIGÁNYOK SÁTORA...</u>	1
<u>A CSAP UTCÁN VÉGESTELLEN-VÉGIIG...</u>	1
<u>A CSITÁRI HEGYEK ALATT...</u>	1
<u>ADRIAI JEGES TENGER HABJAI...</u>	1
<u>A FONÓBA SZÓL A NÓTA...</u>	2
<u>A HÁZUNK TETEJÉN ZSÚPFEDÉL VAN...</u>	2
<u>AHOGY ÉN SZERETLEK, NEM SZERET ÚGY SENKI...</u>	2
<u>ÁHOL AZ ÉN BÖLCSŐM RINGOTT...</u>	2
<u>A JÓLSVAI KERTEK ALATT...</u>	3
<u>A KANYARGÓ TISZA PARTJÁN OTT SZÜLETTEM...</u>	3
<u>AKÁCOS ÚT, HA VÉGIGMEGYEK RAJTAD ÉN...</u>	3
<u>A KÁRPÁTOK HEGY ALJÁBA VADRÓZSA VIRÁGZIK...</u>	4
<u>AKINEK A LELKE BETEG, VAGY A SZÍVE VÉRZIK...</u>	4
<u>ALKONYAT SZÁLLT A PUSZTÁRA...</u>	5
<u>AMERRE ÉN JÁROK, MÉG A FÁK IS SÍRNAK...</u>	5
<u>AMERRE MOST MAGYAR FIÚK JÁRNAK...</u>	5
<u>A MI HÁZUNK KISKERTJÉBE KINYÍLOTT...</u>	5
<u>AMIKOR A MAGYAR HUSZÁR...</u>	6
<u>AMIKOR A VADGALAMBOT HALLOM AZ ERDŐBE SÍRNI...</u>	6
<u>AMIKOR AZ ÉDESANYÁM IMAKÖNYVÉT UTOLJÁRA KÉRTEM...</u>	6
<u>AMIKOR MAJD ÉN NEM LESZEK...</u>	6
<u>A MI ÖREG BODRI KUTYÁNK...</u>	7
<u>A MISKOLCI BÚZA TÉREN BÉLA CIGÁNY HÚZZA...</u>	7
<u>A MISKOLCI BÚZA TÉREN LAKIK EGY MENYECSKE...</u>	7
<u>A MISKOLCI FEGYHÁZ KÖBŐL VAN KIRAKVA...</u>	8
<u>A MISKOLCI VIGADÓBA SZÉPEN SZÓL A MAGYAR NÓTA...</u>	8
<u>AMOTT, AMOTT, A DOMB OLDALÁBA...</u>	8
<u>AMOTT LEGEL, AMOTT LEGEL...</u>	9
<u>ANYÁM, ANYÁM, KEDVES ÉDESANYÁM...</u>	9
<u>ANYÁM, ANYÁM, ÉDESANYÁM, MONDD MEG NÉKEM...</u>	9
<u>A PÉCSKAI CIGÁNYSORON NAGY A SÍRÁS-RÍVÁS...</u>	10
<u>ARANYOS BÖZSIKÉM...</u>	10
<u>A SZÉL A LEVELET IDE-ODAFÚJJA...</u>	10
<u>ASSZONY LESZ A LÁNYBÓL...</u>	11
<u>ASZTALOSÉK KAPUFÁJÁT...</u>	11
<u>A VIRÁGNAK MEGTILTANI NEM LEHET...</u>	11
<u>A VISNYAI SÜRGÖNYPÓZNA....</u>	12
<u>AZ, AKINEK BÁNATA VAN, MINDEN REGGEL...(1.)</u>	12
<u>AZ, AKINEK BÁNATA VAN MINDEN REGGEL...(2.)</u>	12
<u>AZ ASSZONY, HA VESZEKSZIK...</u>	12
<u>AZ EGRI MÉNES MIND SZÜRKE...</u>	13
<u>AZ ÉJSZAKA NEM ALUDTAM, FÁJT A GYENGE SZÍVEM...</u>	13
<u>AZ ÉN JÓ APÁMNÁL NINCS JOBB A VILÁGON...</u>	13
<u>AZ ÉN RÓZSÁM, KEDVES RÓZSÁM...</u>	13
<u>AZT A KUTYA MINDENEDET...</u>	14
<u>AZT BESZÉLIK A FALUBA...</u>	14
<u>AZT MONDTA AZ ÉDESANYÁM, MÉRT HALOVÁNY AZ ÉN ORCÁM...</u>	14
<u>ÁLDOTT MAGYAR HAZÁM, ÉDES SZÜLŐANYÁM...</u>	15
<u>ÁLL A MALOM, ÁLL A VITORLÁJA...</u>	15
<u>ÁLL EGY HAJÓ A BALATON VIZÉBE...</u>	15
<u>ÁLTAL MENNÉK ÉN A TISZÁN...</u>	16
<u>ÁRAD A DUNA VIZE...</u>	16
<u>ÁRNYAS ERDŐ, LOMBOS LIGET...</u>	16
<u>ÁROK IS VAN, GÖDÖR IS VAN...</u>	17

ÁRVALÁNYHAJ LENGEDEZ A HEGYTETŐN...	17
BADACSONYI KÉKNYELŰT, FINOM, DRÁGA, JÓ NEDŰT...	17
BADACSONYI NYÁRFÁS PARTON...	17
BADACSONYI ZÖLD ERDŐBE SZÜLETTEM...	18
BAJ VAN, NAGY BAJ...	18
BALATON KÖZEPE NÁDDAL VAN KERÍTVE...	18
BALOG ÖRZSE KESZKENDŐJÉT...	18
BARÁZDÁBA SZÉPEN SZÓLT A PACSIRTA...(1.)	19
BARÁZDÁBA SZÉPEN SZÓLT A PACSIRTA...(2.)	19
BARÁZDÁBA SZÓLT A FÜLEMÜLE...	19
BARNA KISLÁNY ABLAKÁBA...	20
BARNA KISLÁNY, JÓL GONDOLD MEG A DOLGOT...	20
BARNA KISLÁNY KAPUJA...	20
BARNA LEGÉNY, HA TE TUDNÁD, AMIT ÉN...	20
BARNA LEGÉNY, HA TUDTAD, HOGY NEM SZERETSZ...	20
BÁNATOSAN ZENG A MADÁR...	21
BEFOGOM A LOVAM...	21
BEFÚTTA AZ UTAT A HÓ...	21
BE RÉGEN VÉRZEL, SZEGÉNY MAGYAR...	21
BESOROZTAK ENDEM KATONÁNAK...	22
BESZEDEM A GATYÁM VÉGTŐL VÉGIG RÁNCBA...	22
BETEG AZ ÉN ÉDESANYÁM, HADNAGY URAM...	22
BETEG VAGYOK, MEGRÚGOTT EGY PEJLŐ...	22
BE VAN AZ ÉN ZUBBONYZSEBEM VARRVA...	23
BÉKLYÓT VERETEK A LOVAM NÉGY LÁBÁRA...	23
BÉRCES KÁRPÁT ORMÁN ÖRT ÁLL...	23
BÍRÓ URAM, BÍRÓ URAM...	23
BÍRÓ URAM, TEGYEN IGAZSÁGOT...	24
BOGYÓ, BOGYÓ, SZŐLŐBOGYÓ...	24
BOKRÉTÁT KÖTÖTTEM MEZEI VIRÁGBÓL...	24
BÚCSÚSZÓRA, UTOLSÓRA...	24
BÚCSÚT INT AZ ŐSZ A NYÁRNAK...	25
BÚNAK-BAJNAK ORVOSSÁGÁT KISKOCSMÁKBA MÉRIK...	25
BÚS MAGYAROK IMÁDKOZNAK...	25
BÚZA, BÚZA, DE SZÉP TÁBLA BÚZA...	26
BÚZAFÖLDÖN, DŰLŐÚTON MEGY A LÁNY...	26
BÚZAVIRÁG, NE CSALOGASD A SZÍVEMET...	26
CIGÁNY VAGYOK, ÁROK PARTJÁN SZÜLETTEM...	26
CINTÁNYÉRON JÓ A CUKROS HERÓCE...	27
CUDAR EZ A VILÁG...	27
CSAK, CSAK, CSAK AZ ESIK NÉKEM KESERVESEN...	27
CSAK ÚGY MONDOM MAGÁNAK...	27
CSÁRDÁS KISKALAPOT VESZEK...	28
CSENDES MAROS PARTJÁN...	28
CSENDŰL A NÓTA, PERDŰL A LÁNY...	28
CSEREBOGÁR, SÁRGA CSEREBOGÁR...	28
CSERESZNYEFA, MANDULAFÁ MOST VIRÁGZIK...	28
CSERFAERDŐ ÚJRA ZÖLDŰL...	29
CSICSEREG A FECSKEMADÁR...	29
CSÍKORSZÁGI FENYVESEKBE ELHERVADTAK...	29
CSÍKORSZÁGI HEGYEKEN ALSZIK MOST A SZERELEM...	29
CSILLAG FUTOTT LE AZ ÉGRŐL AZ ESTE...	30
CSITT, CSAK, RÓZSÁM, HALLOD...	30
DARUMADÁR FENN AZ ÉGEN...	30
DARUMADÁR, GYERE VELEM...	30
DARUMADÁR ÚTNAK INDUL...	31
DEBRECENBE VOLTAM, NAGY ERDŐBE JÁRTAM...	31
DE KI TUDNÁM PANASZOLNI MAGAMAT...	31
DERES MÁR A HATÁR...	32

DE SZERETNÉK BÜKKFA LENNI AZ ERDŐBE...	32
DE SZERETNÉK HAJNALCSILLAG LENNI...	32
DE SZERETNÉK KÜNN A PUSZTÁN...	32
DE SZERETNÉK RÁMÁS CSIZMÁT VISELNI...	33
DÉR HULLOTT MÁR A RÓZSÁRA...	33
DOMBOLDALON ÁLL EGY ÖREG NYÁRFA...	33
DOMBOLDALON VAN EGY TEREBÉLYES DIÓFA...	33
DOMBON VAN A KISANGYALOM LAKÁSA...	34
DOMBON VAN, DOMBON VAN...	34
DOMBON VAN EGY HÁZ...	34
EGY ASSZONYNAK KILENC LÁNYA...	34
EGY KICSI HÁZ VAN A DOMB TETEJÉN...	35
EGY RÓZSAFÁN MEGSZÁMOLTAM SZÁZ RÓZSÁT...	35
EJNYE, BE JÓ LAKODALOM...	35
ELADTAM EGY PEJCSIKÓT JÓKEDVEMBE...	36
ELÁTKOZOTT ENGEM AZ ÉDESANYÁM...	36
ELKERÜLSZ, MERT SZEGÉNY VAGYOK...	36
ELMEGYEK ABLAKOD ELŐTT...	37
ELMEGYEK AZ ÉLETEDBŐL, MEGLÁTOD...	37
ELMEGYEK ÉN, ELMEGYEK ÉN...	37
ELMEGYEK ÉN INNEN...	37
ELMEHETSZ MÁR KAPUM ELŐTT...	38
ELRABOLTA A BALATON TŐLEM A KEDVESEM...	38
ELTÖRÖTT A KEREKEM...	38
ELVÁGTAM AZ UJJOM KISKÉSSSEL...	38
ENNEK A KISLÁNYNAK RÖVID A SZOKNYÁJA...	39
ERDÉLYORSZÁGBA MEGYÜNK...	39
ERDÉLYORSZÁGBA VAN AZ ÉN HAZÁM...	39
ERDŐ, ERDŐ, ERDŐ, DE SZÉP KEREK ERDŐ...	40
ERDŐ, ERDŐ, ERDŐ, MAROSSZÉKI KEREK ERDŐ...	40
ERDŐ SZÉLÉN NAGY A ZSIVAJ, LÁRMA...	40
ERESZ ALATT FECSEKFÉSZEK...	40
ERESZ ALATT FÉSZKET RAKOTT...	41
ERESZKEDIK LE A FELHŐ...	41
ESIK ESŐ CSENDESEN, LEPEREG AZ ERESZEN...	41
ESIK ESŐ, ESIK, ESIK...	41
ESIK ESŐ, JAJ, DE SZÉPEN CSEPEREG...	41
ESIK ESŐ KÜNN A PUSZTÁN...	42
ESIK ESŐ, NAGY SÁR VAN A FALUBA...	42
ESIK ESŐ SŰRŰ CSEPPJE...	42
ESTE, ESTE, ESTE AKAR LENNI...	43
ESTE VAN, ESTE VAN, ALUSZNAK A LÁNYOK...	43
ESTE VAN, ESTE VAN, SÖTÉT AZ ÉJSZAKA...	44
ESTE VAN MÁR, KÉSŐ ESTE...(1.)	44
ESTE VAN MÁR, KÉSŐ ESTE...(2.)	44
EZ A LEGÉNY MOST KEZD NÉKEM TETSZENI...	44
EZ A MAGAS ÉG, HA BEBORUL...	45
EZ A VONAT MOST VAN INDULÓBA...	45
ÉDESANYÁM, ERESSZEN EL A BÁLBA...	45
ÉDESANYÁM, HA BEJÖN...	46
ÉDESANYÁM IS VOLT NÉKEM...	46
ÉDESANYÁM, KEDVES ANYÁM...	46
ÉDESANYÁM, KÖSSÖN KENDŐT...	46
ÉDESANYÁM, LELKEM...	46
ÉDESANYÁM, MINEK ADOTT FÉRJHEZ...	47
ÉDESANYÁM, NEM TUDOK ELALUDNI...	47
ÉDESANYÁM, TE JÓ ASSZONY...	47
ÉDESANYÁM VETT NÉKEM KALAPOT...	48
ÉG A KUNYHÓ, ROPOG A NÁD...	48

<u>ÉGBE NYÚLÓ HEGYEK ORMÁN...</u>	48
<u>ÉLETEDBE MINDIG OLYAN CSALFA VOLTÁL...</u>	49
<u>ÉLETEMBE CSAK EGYSZER VOLTAM BOLDOG...</u>	49
<u>ÉLT A MAROS PARTJÁN...</u>	49
<u>ÉN IS HITTEM EGYSZER...</u>	49
<u>ÉNNÁLAM EGY BOLDOG ÓRA...</u>	50
<u>ÉN VAGYOK A FALU ROSSZA...</u>	50
<u>ÉN VAGYOK AZ, AKI...</u>	50
<u>ÉRIK MÁR, ÉRIK MÁR...</u>	50
<u>FAGYBAN, KÖZEPÉBEN A TÉLNEK...</u>	51
<u>FAGGYÚGYERTYÁT ÉGETEK ÉN...</u>	51
<u>FA LESZEK, HA FÁNAK VAGY VIRÁGA...</u>	51
<u>FALU VÉGÉN, A NAGY KEREK TÓBA...</u>	51
<u>FALU VÉGÉN VAN EGY HÁZ...</u>	52
<u>FALU VÉGÉN VAN EGY NYÁRFA...</u>	52
<u>FAVILLA, FAKANÁL, FATÁNYÉR...</u>	53
<u>FEHÉR GALAMB SZÁLL A FALU FELETT...</u>	53
<u>FEKETE SZÁRÚ CSERESZNYE...</u>	53
<u>FEKETE SZEM ÉJSZAKÁJA...</u>	53
<u>FEL-FEL, VITÉZEK A CSATÁRA...</u>	53
<u>FELKÖTÖM A RÉZSARKANTYÚM TARÉJÁT...</u>	54
<u>FELKÖTÖM A RÉZSARKANTYÚT...</u>	54
<u>FELLEG BORULT AZ ERDŐRE...</u>	54
<u>FELMENTEM A HEGYRE...</u>	54
<u>FELSZÁLLOTT A VADGALAMB A FÁRA...</u>	55
<u>FELSZÁLLOTT A VADGALAMB A FEHÉR BÚZAKALÁSZRA...</u>	55
<u>FELSZÁLLOTT A VADGALAMB A NYÁRFA TETEJÉRE...</u>	55
<u>FEL VAN AZ ÉN LOVAM KANTÁROZVA...</u>	55
<u>FELVIDÉKEN MEGFÚJÁK A TROMBITÁT...</u>	55
<u>FENTEN SZÁLL A FECSKE, FENTEN...</u>	56
<u>FENTEN SZÁLL A FECSKE, MAJD...</u>	56
<u>FODROZIK A TISZA VIZE...</u>	56
<u>FÚJJÁK MÁR A HATOT...</u>	56
<u>FUTÓ BOLOND LETT...</u>	56
<u>FÜLEMBE CSENDÜLT EGY NÓTA...</u>	57
<u>FÜTYÜL A SZÉL...</u>	57
<u>GALAMB SZÁLL A HORTOBÁGYON...</u>	57
<u>GALAMBSZÍVET ÖRÖKÖLTEM...</u>	58
<u>GYÁSZBA BORULT AZ ÉLETEM TEMIATTAD...(1.)</u>	58
<u>GYÁSZBA BORULT AZ ÉLETEM TEMIATTAD...(2.)</u>	58
<u>GYERE BE, RÓZSÁM, GYERE BE...</u>	58
<u>GYERE, BODRI KUTYÁM...</u>	59
<u>GYERE, PAJTÁS, MENJÜNK ÉGERBE...</u>	59
<u>GYERE VELEM AKÁCLOMBOS FALUMBA...</u>	59
<u>GYERE VELEM AZ ERDŐBE...</u>	60
<u>GYÖNGYVIRÁGOS KISKERTEDBEN...</u>	60
<u>HA BE, HA BE, HA BEMEGYEK...</u>	60
<u>HA BEMEGYEK A CSÁRDÁBA MULATNI...</u>	60
<u>HADNAGY URAM, HADNAGY URAM, CSAK AZ A KÉRÉSEM...</u>	61
<u>HA ELMEGYEK KATONÁNAK...</u>	61
<u>HA FELMEGYEK A DOBERDÓI...</u>	61
<u>HAJLIK A RÓZSAFA, HAJLIK A LÁNY...</u>	61
<u>HAJNALCSILLAG FENN AZ ÉGEN...</u>	62
<u>HAJNALODIK, PIRKAD AZ ÉG ALJA...</u>	62
<u>HAJNALOM, CSILLAGOM...</u>	62
<u>HA JÓRA, HA JÓRA...</u>	63
<u>HA KIMEGYEK EGY VASÁRNAP A GYAKORLÓTÉRRE...</u>	63
<u>HALKAN HULL AZ ŐSZI ESŐ...</u>	63
<u>HALKAN PENGESD EZT A CSÁRDÁST...</u>	63

HALLJÁTOK, CIGÁNYOK...	64
HALVÁNYSÁRGA RÓZSA...	64
HA MEGHALOK, NÓTASZÓVAL...	64
HARAGSZANAK RÁM A LÁNYOK...	65
HARAGSZIK A PUSZTABÍRÓ...	65
HARANGOZNAK A MI KIS FALUNKBA...	65
HA SZÍVEDBE ZÁRNÁL...	66
HÁRMAT KONDULT A NAGYHARANG...	66
HÁROM LEVELE VAGYON...	66
HÁZASODOM NEMSOKÁRA...	66
HÁZUNK ELŐTT BÓLINGAT AZ AKÁCFA...	67
HÁZUNK ELŐTT MENNEK EL A HUSZÁROK...	67
HEGEDÜLNEK, SZÉPEN MUZSIKÁLNAK...	67
HEGYEK KÖZT LAKÁSOM...	67
HIDEG SZÉL FÚ, ÉDESANYÁM...	68
HOGYHA ÍR MAJD, ÉDESANYÁM...	68
HOGY MONDJAM MEG NÉKED...	68
HOLDVILÁGOS, CSILLAGOS AZ ÉJSZAKA...	69
HOLLÓ LOVAM LÁBANYOMÁT...	69
HOL SZŐKE SZELLŐ, ENYHE SZELLŐ...	69
HOVÁ VISZI AZ ŐSZI SZÉL...	70
HULL AZ ESŐ, NAGY A SÁR...	70
HUSZONEGY, HUSZONKETTŐ, HUSZONHÁROM...	70
IGYÁL, BETYÁR...	71
IHAJA, EZT A KISLÁNYT...	71
INDUL AZ, INDUL A TOKAJI VONAT...	71
ÍROM A LEVELEM BALOG MÁRIÁNAK...	71
ÍRT A BABÁM TEGNAPELŐTT...	72
ÍRTAM TEGNAP A BABÁMNAK...	72
ISTENEM, AZELŐTT...	72
ITT HAGYOM A FALUT, KIMEGYEK BELŐLE...	73
ITT HAGYOM A FALUTOKAT...	73
JAJ, ANNAK A FÁNAK...	73
JAJ, DE BAJOS A SZERELMET TITKOLNI...	73
JAJ, DE BAJOS KESKENY PÁRNÁN ALUDNI...	74
JAJ, DE BAJOS, KI IGAZÁN SZERET...	74
JAJ, DE CSENDES A BECSALI CSÁRDA...	74
JAJ, DE KÉRGES A TENYEREM...	74
JAJ, DE MAGAS, JAJ, DE MAGAS...	74
JAJ, DE MESSZE ESTÉL TŐLEM...	75
JAJ, DE SZÉLES, JAJ, DE HOSSZÚ AZ AZ ÚT...	75
JAJ, DE SZÉPEN MEGKÉRETETT A BABÁM...	75
JAJ, DE SZÉPEN MUZSIKÁLNAK...	76
JAJ, DE SZÉP KÉK SZEME VAN MAGÁNAK...	76
JAJ, ISTENEM, HOL FOGOK ÉN MEGHALNI...	76
JÁNOS BÁCSI HEGEDŰJE...	77
JÁROK-KELEK KÜNN A PUSZTÁN...	77
JEGENYEFÁN FÉSZKET RAK A CSÓKA...	77
JÉGVIRÁGOS, HIDEG TÉL VOLT...	77
JÓ A LÁNY, SZÉP A LÁNY...	78
JÓ BOR, JÓ EGÉSZSÉG, SZÉP ASSZONY...	78
JÓ BORT ISZOK ÉN...	78
JÓJJ KI, GALAMBOM...	78
KAKUKKMADÁR AZ ERDŐBE...	78
KALAPOM, KALAPOM...	79
KALAPOMNÁL PIROS RÓZSA...	79
KASZÁRNYA, KASZÁRNYA...	79
KATONA VAGYOK, A SZÉP MAGYARORSZÁGÉ...	79
KÁKA TÖVÉN KÖLT A RUCA...	80

KÁR VALAKIT VISSZAHÍVNI HAZUG SZÓVAL...	80
KENDŐ, KENDŐ, CSIPKÉS SZÉLŰ...	80
KERESSEK EGY RÉGI UTCÁT...	80
KERTES HÁZ, BENNE...	81
KÉK A BÚZAVIRÁG...	81
KÉK A KÖKÉNY, ZÖLD A PETREZSELYEM...	81
KÉKET VIRÍT A NEFELEJCS...	82
KÉK IBOLYA BÚRA HAJTJA A FEJÉT...	82
KÉK NEFELEJCS, KÉK NEFELEJCS...	82
KÉK SZIVÁRVÁNY, KÉK SZIVÁRVÁNY...	83
KÉT BABONÁS KÉK SZEMEDNEK...	83
KÉT GYÖNGYE VOLT A FALUNAK...	83
KÉTSZER NYÍLIK AZ AKÁCFA VIRÁGJA...	84
KIBALLAGOK A VASÚTHOZ...	84
KILENCET ÜTÖTT AZ ÓRA...	84
KÍNÁLGATTAM MINDENKINEK...	84
KINT LAKOM ÉN KISPERJÉSEN...	85
KIÖNTÖTT A TISZA A PARTJÁRA...	85
KISKENDŐM NÉGY SARKA...	85
KISKEREKI BETYÁRCSÁRDA...	85
KISLÁNY, KISLÁNY, KÖKÉNYSZEMŰ KISLÁNY...	86
KISLÁNY, NE MENJ A TARLÓRA...	86
KIS KUTYA, NAGY KUTYA NEM UGAT HIÁBA...	86
KIS PEJ LOVAM, KESELY A NÉGY LÁBA...	86
KOCSMÁROSNÉ, VAN-E BORA...	87
KONDOROSI CSÁRDA MELLETT...	87
KOVÁCS PENGETI A VASAT...	87
KRASZNAHORKA BÜSZKE VÁRA...	87
KUKORICA KÖZT SZÜLETTEM...	88
KÚTÁGASRA SZÁLLOTT A SAS...	88
LAKODALOM VAN A MI UTCÁNKBA...	88
LÁGY A KENYÉR...	89
LÁNYOK, HA VOLNA EGY CSEPP ESZETEK...	89
LÁNYOK, LÁNYOK, MÁLYINKAI LÁNYOK...	89
LÁNYOK, LÁNYOK, SIMONGÁTI LÁNYOK...	89
LÁTOD-E, BABÁM...	90
LÁTOD, ÉDESANYÁM...	90
LÁTOD, MILYEN KÖDÖS IDŐ...	90
LÁTTÁL-E MÁR SZIRMÁTBONTÓ...	90
LEDŰLÖTT, LEDŰLÖTT A SZÉNABOGLYA...	91
LEÉGETT A SZENTPÉTERI HODÁLY...	91
LEHULLOTT A REZGÖNYÁRFA ARANYSZÍNŰ LEVELE...	91
LEHULLOTT A RÓZSALEVÉL...	91
LEKASZÁLTÁK MÁR A RÉTET, NEM HAGYTAK RAJT VIRÁGOT...	92
LEKASZÁLTÁK MÁR A RÉTET, NEM TEREM TÖBB VIRÁGOT...	92
LEMBERG MELLETT VAN EGY KEREK ERDŐ...	92
LEMEGYEK A, LEMEGYEK AZ ÁLFÖLDRE...	93
LENN A DÉLIBÁBOS HORTOBÁGYON...	93
LETÖRÖTT A KUTAM GÉMJE...	93
LETÖRTEM EGY SZÁL ORGONÁT...	93
LIBAMÁJ, KACSAMÁJ...	94
LÖRE, LÖRE, LÖRE, LÖRE...	94
LUKAS AZ ISTÁLLÓM TETEJE...	94
MA ESTE INDULUNK A FRONTRA...	94
MAGAS A KASZÁRNYA, ELŐTTE A STRÁZSA...	95
MAGAS A KASZÁRNYA TETEJE...	95
MAGASAN REPÜL A DARU...	95
MAGAS JEGENYEFÁN...	96
MAJD, HA EGYSZER ÉN NEM LESZEK...	96

MAJD, HA EGYSZER VÉGE LESZ...	96
MAROS-MENTI FENYVES ERDŐK ALJÁBA...	97
MAROS-MENTI KISTEMETŐ...	97
MAROS VIZE FOLYIK CSENDESEN...	97
MÁLYINKAI BÁLBA...	98
MÁLYINKAI BÍRÓ KAPUJÁBA...	98
MÁLYINKAI CSÁRDA CSEREPZSINDELYES...	98
MÁLYINKAI CSÁRDA ELŐTT...	98
MÁLYINKAI KERT ALATT...	98
MÁLYINKAI KISKOCSMÁBA...	99
MÁLYINKAI KÖTELLETŐN...	99
MÁLYINKAI LÁNY, MIKOR HOZZÁD JÁRTAM...	99
MÁLYINKÁBA GYERTEK HÁZASODNI...	99
MÁLYINKÁBA KÉT ÚTON KELL BEMENNI...	99
MÁR ENGEMET, BŐZSIKÉM...	100
MÁR EZUTÁN MINDEN ESTE...	100
MÁR EZUTÁN ÚGY ÉLEM VILÁGOM...	100
MÁR ÉNNÉKEM MÁLYINKÁBA...	100
MÁR ÉN TÖBBET CSENDŐRKÁPLÁR NEM LESZEK...	100
MÁR ÉN TÖBBET, MÁR ÉN TÖBBET...	101
MÁR MÁLYINKÁN VÉGIGSÜTÖTT A NAP...	101
MÁR MINÁLUNK, BABÁM...	101
MÁR MINÁLUNK NINCSEN SZÉP LÁNY...	101
MÁRVÁNYKÖBŐL, MÁRVÁNYKÖBŐL...	102
MEGÁLLOK A KERESZTÚTNÁL...	102
MEGÁRADT A PATAK...	102
MEGÁSTÁK A BAKA SÍRJÁT...	102
MEGÉRETT A CSONGORÁDI CSERESZNYE...	103
MEGÉRETT A REPCE...	103
MEGINNÁM A, MEGINNÁM A...	103
MEGISMERNI A FECSKÉT...	104
MEGKÉRDEZTEM EGY VIRÁGTÓL...	104
MEGKONDULT A KECSKEMÉTL...	104
MEGUGRATTAK A HORTOBÁGYRÓL...	104
MEGÜTIK A RÉZDOBOT...	105
MESSZE-MESSZE CSÍKORSZÁGBA...	105
MÉG A BÚZA KI SEM HÁNYTA A FEJÉT...	105
MÉG AZT MONDJÁK, EZ SE SZÉP, AZ SE SZÉP...	106
MÉG AZT MONDJÁK, NINCS SZÖGEDEEN BOSZORKÁNY...	106
MIDÓN HAVANNÁBA...	106
MIKOR ENGEM BESOROZTAK, BEVETTEK...	107
MIKOR ENGEM BESOROZTAK, VIRÁGZOTT AZ ERDŐ...	107
MIKOR ÉN, MINT ÚJONC, BEVONULTAM...	107
MIKOR GÖNDÖR HAJAM VÁGTÁK...	107
MINEK A SZŐKE ÉNNEKEM...	108
MIT KERES A TEMETŐBE...	108
MIT SUSOG A FEHÉR AKÁC...	108
MOST A RÓNÁK NYÁRTÜZÉBE...	108
MOST MÉG HIDEG VAN...	109
NAGYABONYBA CSAK KÉT TORONY LÁTSZIK...	109
NAGY A FEJE, BÚSULJON A LÓ...	109
NAGY HÓ ESETT A HUTÁBA...	110
NAGYMAJTÉNYI SÍKON LETÖRÖTT A ZÁSZLÓ...	110
NAGYRA BECSÜLT ENGEM A FALU...	110
NAGYSÁGOS KISASSZONY FELMÁSZOTT A FÁRA...	110
NAGY ÜNNEP AZ NÉKÜNK...	110
NAPRÓL-NAPRA KEVESEBB...	111
NAPTÓL VIRÍT, NAPTÓL HERVAD...	111
NÁDFEDELES KIS HÁZIKÓM...	111

NE GONDOLD, HOGY AZ A TAVASZ...	112
NEM AZ ENYÉM A SZERELMED...	112
NEM FÁJ NEKEM SEMMI...	112
NEM HÁZASODOK MEG SOHA...	112
NEM JÓ, NEM JÓ MINDEN ESTE...	113
NEM JÖN LEVÉL...	113
NEM LÁTLAG MÁR ÉN TEGED TÖBBÉ SOHASEM...	113
NEM LOPTAM ÉN ÉLETEMBE...	113
NEM MESSZE VAN IDE KISMARGITA...	114
NEM MESSZE VAN, NEM MESSZE VAN...	114
NEM, NEM, NEM VAGYOK HIBÁS...	115
NEM SZÜLETTÉL TE SE, MIT ÉN...	115
NEM TUDOM, AZ ÉLETEMET HOL RONTOTTAM ÉN EL...	115
NEM ZÖRÖG A HARASZT...	115
NE SAJNÁLD A CSÓKOT TŐLEM...	116
NINCS CSEREPES TANYÁM...	116
NINCSEN ANNYI TENGER CSILLAG AZ ÉGEN...	116
NINCS MÁR SÁRGA RÓZSA...	117
NINCS SZEBB MADÁR A FECSKÉNÉL...	117
NÓTÁS KEDVŰ VOLT AZ APÁM...	117
NYÁRON VÁLYOGOT VETEK...	117
NYIKOROG A CSIZMÁM...	118
NYIKOROG A GULYACSORDA KÜTGÉMJE...	118
NYITVA VAN A SZÁZADOS ÚR ABLAKA...	118
ODABENT AZ ERDŐ MÉLYÉN...	118
ODAVAN A VIRÁGOS NYÁR...	119
OTT, AHOL A MARÓS VIZE...	119
ÖREG BAKA, HA BEMEGY A KÁVÉHÁZBA...	119
ÖREG CIGÁNY, KOPOTT CIGÁNY...	119
ÖSSZEFOLYIK A TISZA-VÍZ A DUNÁVAL...	120
ŐSZEL ÉRIK, BABÁM...	120
PAPRIKA, SÓ...(1.)	120
PAPRIKA, SÓ...(2.)	120
PÁNTLIKÁS A KALAPOM...	121
PÁROS CSILLAG AZ ÉG ALJÁN...	121
PENG A KASZA A KERTALJI RÉTEN...	121
PENG A KASZA, SZÁLL A NÓTA...	122
PESTEN CSINÁLTATTAM HÁZAT...	122
PIROS PETTYES RUHÁCSKÁDBA...	122
PIROS, PIROS, PIROS...	122
PIROS PÜNKÖSD NAPJÁN...	122
PIROS RÓZSA, FESLŐ RÓZSA...	123
PIROS RÓZSÁK BESZÉLGETNEK...	123
PITYPALATY A RÉTEN...	123
RÁCSOS KAPU, RÁCSOS ABLAK...	124
RÁMÁS CSIZMÁT VISEL A BABÁM...	124
REPÜLJ, REPÜLJ, HÉTPETTYES KATICABOGÁRKA...	124
REPÜLNÉL, LELKEM...	125
RÉGEN HALLOM MÁR ÉN AZT A SZELET...	125
RÉGES-RÉGEN KIVIRÁGZOTT...	125
RÉGI NÓTA, HÍRES NÓTA...	125
RÉG MEGMONDTAM, VESZEDELMES A LÁNY...	126
RÉSZEG VAGYOK, RÓZSÁM...	126
RÉTEN, RÉTEN, SEJ...	126
ROMÁNIA FELÉ NEM TUDJUK MI AZ UTAT...	127
RÓZSABOKOR A DOMBOLDALON...	127
RÓZSABOKORBA JÖTTEM A VILÁGRA...	127
RÓZSA, RÓZSA, LABDARÓZSA...	127
RÓZSA, RÓZSA, SZÁZLEVELŰ RÓZSA...	128

RÓZSI, RÓZSI, MI BAJA...	128
SÁRGA A CSIKÓM, SÁRGA A NYEREG RAJTA...	128
SÁRGARÉPÁT NEM JÓ PARTBA ÜLTETNI...	128
SÁRGARIGÓ, SÁRGA CSIKÓ...	128
SÁRGARIGÓ, SÁRGARIGÓ...	129
SÁRGA SZÖGET VERETEK A CSIZMÁMBA...	129
SÁRGUL MÁR A FÜGEFA LEVELE...	129
SEJ, BARNA KISLÁNY...	129
SEJ, HA BEMEGYEK...	129
SEJ, HAJ, HERVAD AZ A VIRÁG...	130
SEJ, HAJ, KATONA SE LETTEM VOLNA...	130
SEJ, HAJ, LIMBES-LOMBOS...	130
SEJ, HAJ, NE FEKÜDJ A SZÉNABOGLYA TÖVÉBE...	131
SEJ, KINEK VARROD, BABÁM...	131
SEJ, LAGZI, LAGZI...	131
SEJ, TISZTA BÚZÁT VÁLOGAT...	131
SÍRHAT AZ A KISLÁNY...	132
SOMOGY MEGYE KELLŐS KÖZEPÉBE...	132
SŐPRIK A MISKOLCI UTCÁT...	132
SÖTÉT FELHŐ HOMÁLYOSAN...	133
SÚRÚ CSILLAG RITKÁN RAGYOG...	133
SÚRÚ ERDŐT, SÖTÉT ERDŐT...	133
SÚRÚ, SÖTÉT ERDŐ...	133
SÚRÚ, SÖTÉT LOMBJA VAN AZ ÖREG DIÓFÁNAK...	134
SZAGOS A ROZMARING...	134
SZÁLDOGÁL A FECSKE...	134
SZÁZ ABLAKOS NAGY KASZÁRNYA...	134
SZÁZADOS ÚR FEKETE SUBÁJA...	135
SZÁZADOS ÚR, SEJ-HAJ...(1.)	135
SZÁZADOS ÚR, SEJ-HAJ...(2.)	135
SZÁZFORINTOS BANKÓ...	135
SZÁZ SZÁL PIROS RÓZSÁT...	136
SZEDRET SZEDTEM AZ ERDŐBE...	136
SZERELMES A NAP A HOLDBA...	136
SZERELMES VAGYOK ÉN...	136
SZERETNÉLEK ÚJRA...	137
SZERETŐT KERESSEK...	137
SZÉKELY ASSZONY AZ ÉN ANYÁM...	137
SZÉLES A BALATON VIZE...	137
SZÉLES AZ ÚT...	138
SZÉP A BABÁM FEKETE SZEME...	138
SZÉP A RÓZSÁM, NINCS HIBÁJA...	138
SZÉPEN LEGEL A KISASSZONY GULYÁJA...	139
SZÉPEN SZÓLNAK A MEZEI PACSIRTÁK...	139
SZOMORÚAN SZÓL A MAGYAR NÓTA...	139
SZOMORÚ A NYÁRFAERDŐ...	139
SZOMSZÉDASSZONY AZT MONDJA...	140
SZÓRJA A NAP ARANYSUGARÁT...	140
SZŐKE TISZA HARAGJÁBA...	140
SZŐR A SZITÁBA...	141
SZÜLETTEM A KISKUNSAĞON...	141
TARTOZOK ÉN A ZSIDÓNAK...	141
TE AKARTAD, HOGY ÍGY LEGYEN...	141
TEGNAP SE RAGYOGOTT...	142
TEJBE FÜRDIK AZ ÉN RÓZSÁM...	142
TELE VAN A VÁROS...	142
TEMETŐ A TISZA...	142
TEMETŐBE VAN EGY ÚJ SÍR...	143
TENYEREMEN HORDOM...	143

<u>TINTACERUZÁVAL ÍROTT...</u>	143
<u>TISZA PARTJÁN LÓRA ÜLNI...</u>	144
<u>TISZA PARTJÁN MANDULAFÁ TÖVÉBE...</u>	144
<u>TISZA PARTJÁN VAN EGY...</u>	144
<u>TUDOD-E MÉG, MI VOLT...</u>	144
<u>TÚR A DISZNÓ...</u>	145
<u>TÚR MEZEJÉN...</u>	145
<u>UDVAROMON HÁRMAT FORDULT...</u>	145
<u>ÚGYAN, BABÁM, HOGY TUDTÁL...</u>	146
<u>ÚGY ELMEGYEK...</u>	146
<u>ÚGY MEG VAGYOK BÚVAL RAKVA...</u>	146
<u>ÚGY MEGYÜNK EL EGYMÁS MELLETT...</u>	146
<u>UTCÁRA NYÍLIK A BABÁM ABLAKA...</u>	147
<u>UTCÁTOKBA MOST NYÍLNAK...</u>	147
<u>ÜLTETTEM EGY SZÁL ORGONÁT...</u>	147
<u>ÜLTETTEM TELJES VIOLÁT...</u>	148
<u>ÜLTETTEM VIOLÁT...</u>	148
<u>ÜTÖTT-KOPOTT A HEGEDŰM...</u>	148
<u>ÜTÖTT-KOPOTT ÖREG CSÁRDA...</u>	148
<u>VALAHOL A VOLGA MENTÉN...</u>	149
<u>VALAHOL EGY KIS FALUBA NEM NYÍLNAK MÁR...</u>	149
<u>VALAHOL EGY KIS FALUBA, OTT A TISZA PARTJÁN...</u>	149
<u>VALAHOL ESKÜSZIK EGY BARNÁ KISLÁNY...</u>	149
<u>VALAMIKOR DE SOK KÖNNYET...</u>	150
<u>VALAMIKOR NÉKED VITTEM...</u>	150
<u>VALAMIKOR ÚGY SZERETTEM...</u>	150
<u>VALLOMÁSRA KÜLDÖM...</u>	151
<u>VAN EGY HÁZ A TISZA-PARTON...</u>	151
<u>VANNAK EL NEM CSÓKOLT CSÓKOK...</u>	151
<u>VAN NEKEM EGY IMAKÖNYVEM...</u>	151
<u>VAN NÉKEM SZERETŐM...</u>	152
<u>VÁNDORFELHŐK FENN AZ ÉGEN...</u>	152
<u>VÁRJATOK MÉG, ŐSZIRÓZSÁK...</u>	152
<u>VÁSÁRHELYI HÍRES PROMENÁDON...</u>	153
<u>VIGYÁZZ, MERT SZÚR A RÓZSA ÁGA...</u>	153
<u>VIHAR A LEVELET...</u>	153
<u>VILÁGÉLETEMBE MINDIG JÓZAN VOLTAM...</u>	153
<u>VIRÍT MÁR A SZARKALÁB...</u>	154
<u>VOLT EGYSZER EGY MESE...</u>	154
<u>VOLT NEKEM EGY DARUSZŐRŰ PARIPÁM...</u>	154
<u>VOLT SZERETŐM, EGY NAGY BOGLYOS...</u>	155
<u>VOLT SZERETŐM TIZENHÁROM...</u>	155
<u>VONAT, VONAT, BETYÁR VONAT...</u>	155
<u>ZÖLD A KÖKÉNY, RECECE...</u>	155
<u>ZÖLD BÚZÁBA TEREM...</u>	156
<u>ZÖLD BÚZÁBA SZÓL A FÜLEMŰLE...</u>	156
<u>ZÖLD ERDŐBE, ZÖLD MEZŐBE...</u>	156
<u>ZÖLD ERDŐ MÉLYÉN...</u>	156
<u>ZÚG AZ ERDŐ, ZÚG A MEZŐ...</u>	157
<u>ZÚG AZ ERDŐ, ZÚG A NÁDAS...</u>	157
<u>ZÚG A VIHAR, JAJGAT A SZÉL...</u>	157
<u>ZSEBEMBE VAN A BEHÍVÓ LEVELEM...</u>	158
<u>ZSEBKENDŐM NÉGY SARKA...</u>	158